

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/12 • 19 Mart 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Direnen TEKEL işçisiyle dayanışmaya

1 Nisan'da
Ankara'ya!

İÇİNDEKİLER

TEKEL Direnişi'nin ateşini	
1 Mayıs'a ve 26 Mayıs'a taşıyalım!	3
Güçlü bir grev-direnış süreci için taban örgütlülükleri oluşturulmalıdır!	4
Newroz'un isyan ateşini kızılaştırılarak saldırılar yanıtlanmalıdır!	5
Sermayenin sahte açılımlarında şimdi "Çingeneler Zamanı"	6
Gözaltında kayıplara karşı mücadeleyle!	7
Metal İşçileri Birliği MYK'sının Mart ayı toplantısı sonuçları	8-9
İzmir'de öncü TEKEL işçileri buluşması	10-11
Direnışı TARİŞ işçileriyle konuştuk	12-13
İşçi ve emekçi hareketinden	14-15
Liseli gençlik çalışmasının sorunları	16-18
Geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya karşı genel greve-direnışe	19
Devrimci kanı akıtanlar akıttıkları kanda boğulacaklar!	20
Mart ayı katliamları lanetlendi!	21
Hüseyin Temiz sosyalizmin günışığında yaşıyor!	22
Gençlik, 16 Mart'ta alanlardaydı	23
Gençlik hareketinden	24
ABD Ortadoğu'da barışın değil, hegemonyanın peşindedir	25-26
Afrika'daki açlığın kaynağı kapitalist barbarlık düzenidir!	27
Newroz ve Kürt halkının trajedisi! - M. Can Yüce	28
8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamalarının ardından	29
Tarihin gördüğü ilk işçi iktidarı Paris Komünü 139 yaşında	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak'tan...

TEKEL işçileri 1 Nisan'da Ankara'ya yürümeye hazırlanıyor. TEKEL işçilerinin çeşitli kentlerde gerçekleştirdikleri eylem, etkinlik ve toplantılar AKP yöneticilerini, bakanlarını protesto etmeleri bunu göstermektedir. 78 günlük direniş okulundan geçen TEKEL işçileri haklarını kazanıncaya kadar direnme kararlılığını sürdürmektedir. TEKEL Direnişi'nin geçici olarak boşa çıkarılması bunu engelleyemeyecektir. Sermaye ve işbirlikçi sendika bürokratları direniş elbirliği ile bitirmişlerdi.

Direnışin elbirliğiyle bitirilmesi anında açıklama yapmak zorunda kalan Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, 1 Nisan'da 1000 TEKEL işçiyle tekrar Ankara'da olacaklarını belirtmişti. Bu açıklamada aynı zamanda tüm Türkiye'ye eylem alanına çevirerek daha etkili eylemleri gerçekleştireceklerinin de altını çizmişti. Ancak bu açıklamanın yapıldığı tarihten bugün sözü edilen etkili ve yaygın eylemler bir kez bile gündeme getirilmedi. Olduğu kadarıyla da öncü TEKEL işçilerinin inisiyatifiyle gerçekleşen eylemler oldu bunlar.

Açık ki sendika bürokratları direniş ancak birtakım vaatlerde bulunarak bitirebileceklerini biliyorlardı ve bunda yanılmadılar. Danıştay'ın 4/C'yle ilgili olarak verdiği yürütmeyi durdurma kararını arkasına alarak direniş mevzisini düşürenler, bu arada çeşitli eylem kararını da almak zorunda kaldılar. Bunu yapmadan direniş mevzisini boşa çıkaramayacaklarını biliyorlardı. İşte şimdi bu eylemlerin uygulamaya geçirilmesi zamanıdır. Bu eylemlerden öncelikli olanı 1 Nisan Ankara eylemidir. Bu eyleme sayılı günler kalmasına rağmen anlamlı hiçbir çaba gösterilmemektedir. Zira sendika bürokrasisi sınırlı ve etkisi zayıf bir eylem olarak 1 Nisan'ı planlamış bulunuyor. Aynen 20 Şubat eylemi gibi. Ancak nasıl 20 Şubat'ta binler Ankara'ya yürüdüyse 1 Nisan'da da on binler Ankara'ya yürümelidir. Tüm hazırlıklar buna göre yapılmalıdır. Tüm ilerici ve sol güçler 1 Nisan'ı gündemine almalı, etkin bir hazırlığa konu etmelidirler. Zira 1 Mayıs'ın ön sürecine gelen 1 Nisan Ankara eylemi 1 Mayıs'a hazırlığın da bir ilk adımı olacaktır. On binlerin Ankara'ya yürüdüğü bir eylemle gündem yeniden TEKEL işçilerinin direnişleriyle hareketlenecek, sınıf ve

emekçi kitleleri 1 Mayıs'a eylemli bir sürecin güçlü zemini üzerinden gireceklerdir.

1 Nisan eyleminden birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs'a, 1 Mayıs'tan 26 Mayıs genel eylemine doğru yükselen bir sürecin örgütlenmesi için bir an önce harekete geçilmelidir. Sınıf devrimcileri buldukları tüm alanlarda bu perspektifle hareket etmeli, etkin, yaygın, enerjik ve inisiyatifli bir çaba ortaya koymalıdır. 1 Nisan Ankara eylemine hazırlık çalışmaları bunun başlangıcı olabilmelidir. Her zemin ve araç bunun için kullanılmalıdır.

1 Mayıs'ı 26 Mayıs eylemine başarıyla taşımanın yolu budur. 1 Mayıslar'ı 2 Mayıslar'a iletmenin yolu buradan geçmektedir.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/12 * 19 Mart 2010

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

TEKEL Direnişi'nin ateşini 1 Mayıs'a ve 26 Mayıs'a taşıyalım!

Ankara'da 78 gün boyunca kararlılıkla direnen TEKEL işçileri, sermaye ve uşaklarının elbirliğiyle kurdukları tuzağa düşerek direnişlerine son verdiler. Sendika bürokratları işçileri memleketlerine yollarken amaçları, Ankara'daki direniş mevsisini dağıtmak, işçileri birbirinden koparmak ve böylece sınıf mücadelesinin ön cephesini parçalayarak işçi sınıfı ve emekçi yığınları öncü bir bölükten yoksun bırakmaktı. Elbette sendika bürokratları bunu yaparken niyetlerini bu açıklıkla ortaya koymadılar. "Direniş yeni koşullarda devam edecek", "mücadele ülke çapına yayılacak", "taleplerimiz kabul edilmezse yine geleceğiz", "daha ileri eylemlere hazırlanıyoruz" vb. söylemlere başvurdular ve bir dizi vaatle bulundular. Çünkü onlar için en acil ve hayati sorun TEKEL direnişinin alevlerinden kurtulmaktı. Bu ileri direniş mevsisinin ortadan kaldırılmasıyla dağılan işçi kitlelerinin basıncından kurtulmuş olacaklardı.

Sendika bürokratlarının hesabı buydu ve bunun için 26 Mayıs'ta gerçekleştirilmek üzere bir genel iş bırakma eylemi kararı almaktan dahi kaçınmadılar. Üstelik 1 Nisan'da yeniden Ankara'ya dönme sözü verdiler. Ancak sendika bürokratlarının o an hesaba katmadıkları bir önemli eylem günü daha vardı: 1 Mayıs! İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ın tarihsel anlamı ve ruhu, her dönem sermaye için bir korku kaynağıdır. Zira 1 Mayıs'ta işçi ve emekçiler dünya ölçüsünde alanlara çıkarak, o anki bilinç ve mücadele düzeyleri ne olursa olsun, sermaye karşısında çıkarları ortak bir sınıf olduklarının bilincine varırlar. Bunun için mücadelenin en geri şartlarında dahi 1 Mayıs sermaye için bir korku kaynağıyken, çatışmanın sertleştiği dönemlerde ise mücadelenin daha da alevlenmesine yol açabilir.

İşte sendika bürokratlarının mücadele vaatlerinin 1 Mayıs'la birleşmiş olması, amaca ulaşmayı kolaylaştıran bir mücadele hattı oluşturmanın koşullarını sağlamıştır. 26 Mayıs iş bırakma eylemi final olmak üzere, 1 Nisan ve 1 Mayıs'ta işçi ve emekçiler alanlara çıkacaklardır. Bu, genel grev-genel direniş hedefli bir mücadele programı için bir eylem güzergahıdır. Bu, sınıfın ileri ve öncü kesimlerine yürünecek yolu gösteren net bir güzergahdır. Bu netlik, fabrikalardan üniversitelere, semtlerden liselere kadar tüm alan ve birimlerde her mevzi çalışma ve mücadelenin bu merkezi eylem hattına bağlanmasını kolaylaştıracaktır. En dar alanlardaki mücadelenin soluğu güçlenecek ve kısmi mücadele süreçleri merkezi bir kanalda toplanma imkanı bulacaktır.

Farklı sınıf bölükleri bu dönemde özgün talepleriyle merkezi mücadele süreçlerine katılarak sınıfın geniş bölüklerinin desteğini almak isteyecektir. Bu da doğal olarak mücadele taleplerinin çeşitlenmesi anlamına gelecektir. Fakat aynı zamanda kesimsel taleplerin ortaklaştırılması ölçüsünde sınıf kitlelerini politikleşmesini, "sınıfa karşı sınıf" ekseninde birleşmesini kolaylaştıracaktır. Böylece sınıf mücadelesinin hatlarının daha belirgin hale gelmesini sağlayacak ve siyasal sınıf bilincini geliştirmenin olanaklarını artıracaktır.

Bugünden tüm kısmi mücadeleleri ortak bir mücadele hattına bağlayan şiar; "Güvencesiz çalışma ve geleceksiz yaşamaya karşı mücadele!" dir. TEKEL

işçisinin de, Marmaray işçisinin de, bugün henüz mücadele alanına çıkamamış ancak ağır sömürü şartları altında yaşayan işçi bölüklerinin de üzerinde birleşeceği ve ortak mücadele için harekete geçeceği en temel kaygılara bu mücadele şiarı yanıt vermektedir.

Sendika bürokratlarının vaatlerinin 1 Mayıs gibi işçi sınıfının hafızasına kazınmış bir mücadele günüyle birleşmesi, işçi sınıfı ve emekçiler için önemli bir nesnel olanaktır. Ancak bu olanağın değerlendirilmesi işçi sınıfı ve emekçilerin bilinç açıklığına ve örgütlülük planında yapacakları hazırlığa bağlıdır. Ne yaptığını bilen ve bunun gereklerini sendika bürokratlarına bırakmadan yerine getiren bir işçi ve emekçi dinamiği olmaksızın, bu olanaklar kendi başına bir anlam ifade etmeyecektir. Dahası, umutların kırılmasına, bilinçlerin karartılmasına yol açabilecektir.

Dolayısıyla, işaret ettiğimiz olanakları değerlendirebilmek için bilinçleri açacak, duyarlılıkları örgütlülüğe dönüştürerek mücadele görevlerine yüklenerek, sınıf dinamiklerinin harekete geçirilmesi gerekmektedir. Halihazırda bu doğrultuda değerlendirilmeyi bekleyen bir dizi imkan bulunmaktadır.

Ciddi bir mücadele pratiğinden geçmiş bulunan deneyimli ve bilinçli TEKEL işçileri başlı başına büyük bir olanaktır. TEKEL işçileri deneyim ve bilinç planındaki avantajlarının yanısıra, henüz bağımsız hareket etmelerini sağlayabilecek bir olgunlukta olmasa da bir iç örgütlenme birikimine de sahiptirler. Öncelikle bu birikimi, mücadele görevlerini omuzlamak üzere değerlendirmek gerekmektedir. Bu ise devrimci önderlik ihtiyacına işaret etmektedir. TEKEL işçileri tüm birikimlerine karşı sınıfın örgütlü öncü bölüğü olarak hareket edebilecek bir düzeye henüz ulaşamadıkları ölçüde, sınıf devrimcilerinin TEKEL işçilerine yol göstermesi ihmal edilemeyecek bir görevdir. TEKEL işçisinin mücadele görevlerine yanıt vermek ve sınıfın ve emekçilerin geniş kesimlerini sürüklemek üzere harekete geçirilmesi durumunda, TEKEL Direnişi'nin ileri bir düzeyde sürmesinin yolu da açılmış olacaktır.

Bugün aynı zamanda sınıfın diğer bölükleri cephesinden de önemli imkanlar ortaya çıkmıştır. Zira, TEKEL işçilerinin Ankara'daki direniş mevsizi düşürülmüşse de, direnişin moral kazanımları kaybedilmemiştir. "TEKEL gibi direnmek" düşüncesi

tazedir ve hakları mücadele ederek kazanma inancı güçlenmiştir. Öyle ki sınıfın hareketliliğinde TEKEL Direnişi'nin ardından daha net biçimde görülen bir ivme sözkonusudur. TARIŞ, Akkardan, Mahle Mopisan gibi bir dizi fabrikada direniş ve eylemler gerçekleştirilmiştir. Süren bazı direnişlerde belirgin bir canlanma sözkonusudur. Mücadele alanındaki bu hareketlenmenin yanısıra örgütlenme eğilimi de gözlenmekte, son günlerde artan sendikalaşma girişimleri bu açıdan önemli bir veri sunmaktadır. Tüm bunlar, önümüzdeki mücadele görevlerini yerine getirmek için değerlendirilmeyi bekleyen imkanlar tablosuna işaret etmektedir.

Genel grev-genel direniş hazırlamak, her şeyden önce, bu imkanlara da dayanarak işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde derinliğine ve genişliğine büyüyecek bir örgütlenme çalışması demektir. Derinleşme, somutta fabrikalar zemininde genel grev-genel direniş düşüncesini yaymak, çeşitli duyarlılık halkalarından yakalayarak ve öncülerden başlayarak genel grev-genel direniş komitelerini oluşturmak anlamına gelmektedir. Genişlemek ise, fabrikalar arasında, işkolu ve sanayi havzaları düzeyinde oluşturulacak genel grev-genel direniş platformlarından daha üstte çeşitli örgütlü güçlerin yan yana getirildiği esnek platformlara kadar bir dizi alanda güç ve eylem birliklerinin hayata geçirilmesi demektir. Açık ki, örgütlenmede derinleşme ölçüsünde genişliğine oluşturulan örgütsel zeminler de gerçek işlevlerini yerine getirebilir, küçük derelerin aktığı büyük akarsu yatakları haline gelebilirler.

Çerçevesini çizmeye çalıştığımız bu mücadele hazırlığının bugün kavranması gereken halkası ise, mücadele güzergahında ilk durak olan 1 Nisan'ı kazanmaktır. 1 Nisan'ı kazanmak, sonrasında büyük bir güven ve kararlılıkla yürümek için gerekli koşulları oluşturmak demektir. Bu nedenle, 1 Nisan'da yeniden Ankara yolunu tutacak olan TEKEL işçilerinin yanında on binlerle saf tutmak, kilitlemesi gereken öncelikli hedefdir. Bu hedefe ulaşıldığı ölçüde, TEKEL'in direniş ateşinin sönmediği dosta düşmana gösterilecek ve direniş ateşinin 1 Mayıs'a ve 26 Mayıs'a taşınması olanaklı hale gelecektir. Dolayısıyla, tüm işçi ve emekçiler ile ilerici-devrimci güçlerin önünde 1 Nisan'ı kazanmak için bir an önce harekete geçme görev ve sorumluluğu durmaktadır.

1 Nisan'dan 26 Mayıs'a...

Güçlü bir grev-direniş süreci örgütlemek için taban örgütlülükleri oluşturulmalıdır!

Sendika bürokratları TEKEL Direnişi'ni sönmümlendirmek, zamana yayarak bitirmek için birçok manevra yaptılar. 4 Şubat eylemini ortada bırakarak işçilerde moral kırılma yaratmaya çalıştılar. 20 Şubat eylemini boşa çıkarmak için temsili katılım çağrısı yaparak eylemi sınırlandırdılar. Direniş mevsisini terk etmenin, direniş zamana yayarak bitirmenin adı olan Danıştay kararına yaslanarak çadırları söktüler, işçileri geri gönderdiler. Danıştay kararını ise "kazanım" olarak işçilere yutturmaya çalıştılar vb.

Sendika bürokrasisi, işçilerin direnişin öznesi olmaması için uğraştılar. Söz, yetki ve kararın işçilere geçmemesi, filizlenmekte olan taban inisiyatifinin açığa çıkmaması için birçok hamle yaptılar. İşçilerin kararlı duruşu nedeniyle direniş sahipleniyormuş gibi görünerek ama aslında içten içe zayıflatmaya çalışarak amaçlarında büyük oranda başarılı oldular.

Çadırların söküldüğü 2 Mart günü Türk-İş ve Tek Gıda-İş bürokratları yaptıkları açıklamalarla "1 Nisan'da Ankara'da" olacaklarını, talepleri karşılancaya kadar eylemlerine devam edeceklerini ilan ettiler. Ancak bugüne kadarki pratikleri bu söylemlerinin koca bir aldatmacadan ibaret olduğunu ispatlamaktadır.

Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, yaptığı açıklamada "1 Nisan'da bin TEKEL işçisiyle Ankara'da olacağız, bir gece kalacağız burada. Hazırladığımız eylem takvimini de açıklayacağız. İktidar partisine sesleniyoruz: Bu sürece iyi hazırlansınlar. Bu sorun çözülmeden nerede olursa olsun ellerimiz yakalarında olacak" dedi. 4/C kaldırılmadan mücadeleyi bırakmayacaklarını belirtti.

Direniş henüz binlerce işçinin Ankara sokaklarını eylem alanına, çadırları mevziye çevirdiği süreçte devam ederken kollarını kıpırdatmayan Türk-İş ve Tek Gıda-İş bürokratları, tam da çadırların sökülmesine işçileri ikna etmeye çalıştıkları sırada "bu mücadele burada bitmedi" yalanlarıyla 1 Nisan'da Ankara'da olacaklarını ifade ediyorlardı. Sendika bürokratları 1 Nisan günü bin işçinin Ankara'ya gelerek bir gece kalacaklarını, ertesi gün düzenlenecek basın toplantısıyla da belirledikleri eylem takvimini kamuoyuyla paylaşacaklarını söylediler. Kurdukları çadırlarda devam eden eylemleri bundan böyle yurt genelinde yapılacak eylemlerle devam ettireceklerini duyurdular.

Ancak çadırlar söküleli yaklaşık 20 gün olmasına rağmen Diyarbakır, Bitlis, Hatay, Trabzon, Samsun, Muş gibi sınırlı sayıda ilde gerçekleşen AKP protestoları dışında yansıyan bir gelişme olmadı. Tek Gıda-İş ise gerçekleşen eylemleri örgütlemek, mücadeleyi büyütmek ve ortaklaştırmak için merkezi anlamda ciddi bir adım atmadı. Sendika bürokratları açık ki direniş Ankara'da sürerken ortada bıraktıkları gibi işçileri evlerine gönderdikten sonra da mücadeleyi örgütlemekten uzaktırlar.

Süreç bu şekilde işlerken önümüzde 1 Nisan eylemi bulunmaktadır. Üstelik sınıf bölükleri açısından 1 Nisan'ı da aşan bir sürecin örgütlenmesi sorumluluğu ve zorunluluğu orta yerde durmaktadır. Zira Türk-İş, DİSK, KESK ve Kamu-Sen, henüz TEKEL Direnişi sürerken 22 Şubat'ta bir araya gelerek günü geçiştiren, mücadeleyi 26 Mayıs günü "genel eylem" sürecine

öteleyen bir kararın altına imza atmış oldular.

Sendika bürokratları sözde 1 Nisan'da hükümete ihtar verecekler ve bir eylem takvimi açıklayacaklar, 26 Mayıs'ta yapılması planlanan eyleme kadar da değişik eylem ve etkinliklerle genel greve hazırlanacaklar. Ancak tüm sürecin boşa bırakılacağı, aksine ileri bir çıkış gerçekleşirse de bastırılması için ellerinden geleni yapacakları açıktır.

Sonuçta 1 Nisan eylemi, direniş sönmümlendirildikten sonra gerçekleşecek ilk merkezi eylemdir. Hem hükümeti uyarmak, hem direnişin çeşitli biçimlerde devam edeceğini ifade etmek, hem de sınıfın taleplerini dile getirmek ve 26 Mayıs günü genel greve gidileceğini ilan etmek açısından bir adımdır. Bu anlamda 1 Nisan günü Ankara'da gerçekleşecek eylemi bin kişilik bir katılımı sınırlamamak, güçlü bir Ankara eylemi örgütlemek gerekmektedir. Sendikal cepheden yansıyanlara bakılırsa 1 Nisan eylemine güçlü bir katılım örgütlenmemektedir. Sendikalar içindeki ilerici unsurlar, tüm emek güçleri 1 Nisan eyleminin güçlü geçmesi, Ankara'da genel grev çağrısının yükseltilmesi için bir çaba içinde olmalıdırlar.

1 Nisan ile 26 Mayıs arasında 1 Mayıs gibi sınıf mücadelesi açısından önemli bir gün daha bulunmaktadır. 1 Mayıs'ın ise güçlü bir genel grev-genel direniş çağrısı ve hazırlığı olması bakımından ayrı bir önemi bulunmaktadır.

Kuşkusuz tüm bunların gerçekleşmesi için işin başına geçmesi gereken bileşenler, işletilmesi gereken süreçler ve açığa çıkarılması gereken taban inisiyatifine ihtiyaç vardır. Zira TEKEL Direnişi'nin en büyük eksikliklerinden birisi de bu olmuştur.

Ne kadar gerçekçi ve inandırıcı olduğundan bağımsız olarak 26 Mayıs'ın altına imza atan konfederasyonlar 1 Mayıs ve 26 Mayıs'a vurgu yaparak genel grev ve mücadele çağrısı yapmaktadırlar. KESK ve DİSK bileşenlerinin yanısıra Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, yaptığı bir röportajda şunları dile getirmektedir: "Yalnız TEKEL'le ilgili değildi ki bu genel grev kararı. Tüm çalışma yaşamını ilgilendiren konu başlıkları belirlenmiş dört konfederasyon tarafından... 26 Mayıs çok uzak bir tarih değil. Altının doldurulması ve o tarihte yapılacak eylemin başarılı olması benim için önemli olan. İmza atanlar, bunun başarılı olması için gereğini yapmak zorundadırlar. İşte bunu yapamazlarsa başları beladadır."

Türkel gibi bir bürokrat bile bu gerçeğe işaret etmek zorunda kalmaktadır. Zira onu böyle konuşturan

etmenlerden biri de TEKEL Direnişi'nin gücü ve işçilerin kararlılığıdır. Gerçekten de genel grev kararı sadece TEKEL işçileriyle değil tüm işçi ve emekçileri ilgilendiren bir kapsamdadır. 26 Mayıs'a çok fazla zaman kalmamıştır ve eylemin altının doldurulması gerekmektedir.

Bu açıdan sendika bürokratların bir kez daha günü geçiştirme niyetinde oldukları ortadadır. Konfederasyonların aldığı 26 Mayıs eylemi kararı kapsamında, çalışma yaşamının diğer sorunlarına ilişkin olarak da 4/C, "kiralık işçilik" uygulaması ve taşeronlaştırma girişimlerine son verilmesi, esnek çalışmanın kaldırılması, kamu çalışanlarının grevli toplu iş sözleşmeli sendika hakkının güvence altına alınması, asgari ücretin insanca yaşamaya yetecek bir seviyeye çıkarılması, sosyal hakların ve iş güvencesinin sağlanması vb. talepler bulunmaktadır. Konfederasyonlar ayrıca 26 Mayıs tarihine kadar ileri sürülen taleplerle ilgili emekçileri ve kamuoyunu bilgilendirmek için sempozyum, konferans, kapalı salon toplantıları gibi faaliyetler ile kitlesel basın açıklamaları, yürüyüşler, mitingler ve benzeri eylemlerin ortaklaşa hayata geçirilmesine karar verdiklerini açıkladılar.

Kuşkusuz bir dizi eylem ve etkinlikle, taleplerin sınıf kitlelerine ve kamuoyuna maledilmeye çalışılması anlamlıdır. Ancak daha da önemlisi sözkonusu eylem ve etkinlikleri, talepleri, genel grev ve direniş tabana yayacak, işyerlerinden doğru örgütleyecek olan taban örgütlülüklerinin açığa çıkarılmasıdır. Zira genel grevin güçlü, etkili ve yaygın bir şekilde hayata geçmesi için bu süreci örgütleyecek taban inisiyatiflerinin oluşturulması ve açığa çıkarılması şarttır. Sadece sınıf mücadeleleri tarihi ve deneyimleri değil en son kamu emekçilerinin gerçekleştirdikleri 25 Kasım eyleminin ön sürecine ve deneyimlerine bakıldığında dahi bu açıkça görülebilmektedir.

Bugünden itibaren TEKEL işçileri de dahil olmak üzere tüm öncü işçi ve emekçilerin, DİSK, KESK ve Türk-İş içerisinde ilerici iddialar taşıyan tüm unsurların, devrimci güçlerin, siyasal öznelerin, meslek örgütlerinin, özetle tüm emek güçlerinin genel grev ve direniş hayata geçirmek için azami bir çaba içerisinde girmeleri gerekmektedir. Bunun için de fabrika ve işyerlerinde, sendikalarda, bölgelerde 26 Mayıs sürecini örgütleyecek, mücadeleyi tabana yayacak, örgütlü-örgütsüz tüm işçi ve emekçileri harekete geçirmeyi hedefleyecek, işçilerin söz, yetki ve karar hakkına sahip oldukları grev ve direniş komiteleri oluşturulması gerekmektedir.

26 Mayıs'a kadar mücadele merkezi ve yerel ilişkisi kurularak, fabrika fabrika taban örgütlülükleri oluşturularak, işyerleri eylem alanlarına çevrilerek, güçlü bir ön hazırlık yapılarak örgütlenemezse TEKEL Direnişi'yle yeni bir moral güç kazanan sınıf ve kitle hareketi güçlenemez. 26 Mayıs genel eylem kararının altının doldurulması başka türlü sağlanamaz. Sınıf mücadelesini geliştirme iddiası taşıyan tüm samimi unsurların, emek güçlerinin, devrimcilerin önümüzdeki dönem yükleneceği ana halka geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya karşı genel grev ve direniş örgütlemek olmalıdır.

Emperyalistlerle Ankara'daki işbirlikçileri teslimiyet ve tasfiye dayatıyor...

Newroz'un isyan ateşi daha da kızılaştırılarak saldırılar yanıtlanmalıdır!

Kürt halkı, 2010 Newrozu'na hem Türk sermaye devleti hem emperyalistler tarafından paralel yürütülen bir saldırı altında girmeye hazırlanıyor. Tek neden bu olmasa da, saldırı ve kuşatmanın Newroz öncesine denk düşürülmesi tesadüf olmasa gerek. Emperyalistlerle işbirlikçilerinin ezilen halkların direnme iradesini kırmaya verdikleri önem dikkate alındığında, Kürt halkını hedef alan bu saldırının zamanlamasının da özel bir tercihe dayandığı kanısı güçlenmektedir.

Özelde Kürt hareketini ve öne çıkmış Kürt siyasi şahsiyetlerini, genelde Kürt halkını hedef alan saldırı Türkiye, Avrupa ve kısmen Güney Kürdistan'ı kapsamaktadır. KCK liderleri ise, saldırının esas olarak ABD merkezli olduğunu ifade ediyorlar.

“Üçlü mekanizma”yı harekete geçirme girişimleri hızlandı...

Kürt halkına karşı yürütülen kapsamlı saldırının askeri ayağını da güçlendirmek isteyen AKP hükümeti, ABD ile Irak'taki kukla rejimin katılımıyla oluşturulan “üçlü mekanizma”yı harekete geçirmek için son günlerde girişimlerini yoğunlaştırdı. Ankara'daki Amerikancılar, Kürt hareketine “teslimiyet ya da imha” ikilemini dayatmak için “üçlü mekanizma”yı işletmenin ellerini güçlendireceğini düşünüyorlar. Ancak mekanizmanın üçüncü ayağındaki temelli sorunlardan dolayı bu amaca ulaşmakta güçlük çekiyorlar. Buna karşın Türk sermaye devleti, “üçlü mekanizma”yı çalıştırma girişiminden sonuç alma konusunda fazlasıyla ısrarcı görünüyor.

Aslında ABD-Türkiye ikilisinin oluşturduğu “mekanizma” yıllardan beri Kürt halkına karşı işliyor. Fakat Bağdat'taki kukla rejim ile Güney Kürdistan'daki yönetimi sürece dahil etmek, Ankara'daki ırkçı-inkarıcı rejimin hem işini kolaylaştıracağı hem “meşruluk” görüntüsü sağlayacağı için, AKP hükümeti, “üçlü mekanizma”yı işletmeye özel bir önem veriyor.

Nitekim konuyla ilgili açıklama yapan İçişleri Bakanı Beşir Atalay, PKK'nin Kuzey Irak'tan çıkarılması için Türkiye, ABD ve Irak arasında kurulan 3'lü mekanizmanın eylem planının kısa sürede hazırlanmasını istediklerini ancak Irak'taki seçim süreci nedeniyle planın tam şekillenmediğini söyledi.

Kapitalist/emperyalist sistem sorunu çözme yeteneğinden yoksundur!

Türk burjuvazisi ve onun devletinin, bir açmaz olduğu bilindiği halde ırkçı-inkarıcı politikada ısrar etmesi, salt beceriksizlik veya korkaklıkla açıklanamaz. Olayın böyle bir yönü olmakla birlikte, esas olarak sorun, kapitalist sistemin açmazları ve tarih karşısındaki gericiliğinden kaynaklanıyor.

Ekim Devrimi ile kurulan Sovyet iktidarı, devasa bir “halklar hapishanesi” olan Rusya'yı birkaç on yılda bir “halkların kardeşliği okyanusu”na çevirirken, kapitalizmin beşiği İngiltere 150 yılda

İrlanda sorununu bile çözemedi. Türk burjuvazisi ve onun devletinin de 90 yıldır Kürt sorununu çözüme konusundaki acizliği ve Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik taleplerini devlet terörüyle ezmeye çalışması da, kapitalist sistemin bu gerici yapısından kaynaklanıyor.

Kürt halkının kararlı direnişi karşısında acze düşen Türk sermaye devleti, bazı tavizler vermek zorunda kalmasına rağmen, Kürt sorununun çözümünü talep edenleri hapse atmaktan bile vazgeçemedi. Nihayet ABD emperyalizminin bölgesel politikaları çerçevesinde “etkin taşeronluğa” soyunduğunda “Kürt açılımı” başlattığını ilan eden sermaye iktidarı, ABD'nin isteği ve desteğine rağmen, iğreti çözüm karşısında bile ayak sürümeye devam ediyor. ABD'nin biçtiği taşeronluk rolünü oynayabilmek için Kürt sorununu “ayak bağı” olmaktan çıkarmak isteyen rejimin icra kolu AKP hükümeti, havuçtan çok sopa kullanıyor.

“Demokratik açılım” adı altında Kürt sorununu çözeceğini iddia eden AKP hükümetinin bu işe vekil ettiği Beşir Atalay, açılımla değil, “üçlü mekanizma”yı harekete geçirmekle iştigal ediyor. Bireysel tercihlerini değil, sermaye iktidarının planlarını icra etmeye çalışan Beşir Atalay'ın sergilediği tutum, Amerikancı sermaye iktidarının içine yuvarlandığı açmazın somut göstergesidir.

Kürt hareketinin 11 yıldan beri düzen içi çözüm uğruna harcadığı çabanın, verdiği tavizlerin haddi hesabı yok. Direnişten teslimiyete uzanan bir süreç yaşanmasına rağmen, kayda değer bir sonuç alınamaması, sermaye iktidarının Kürt sorununa iğreti de olsa çözüm üretme güç ve yeteneğinden yoksun olduğunu çoktan kanıtlamıştır.

Hal böyleyken Kürt hareketinin halen dinci gerici AKP hükümeti veya NATO'nun ikinci büyük ordusundan medet umması, Kürt sorununa devrimci çözüm üretme iddiası ve ufkunu yitirmesinden kaynaklanıyor. Zira 11 yıllık süreç, Amerikancı düzenden çözüm beklemenin bir açmaz olduğunu, dahası, ödenen bedellere rağmen bu bekleyişin Kürt halkına hiçbir şey kazandırmadığını ayan beyan

ortaya koymuştur. Nitekim devletten çözüm bekleyen Abdullah Öcalan da son açıklamasında, “Biz demokratik çözüm ve barıştan yanayız. Bu konudaki çabalarımız devam ediyor ama çözüm bir türlü gelişmiyor...” diye konuşarak bu durumu teyit etmek durumunda kalmıştır.

Sermaye devleti terörü azdırarak Newroz'a hazırlanıyor!

Kürt halkı ile ilerici devrimci güçler Newroz kutlamalarına hazırlanırken, sermaye devleti de kendi hazırlığını yapıyor. Devletin hazırlığı, Kürt illerini ablukaya almak, sınır bölgeleri başta olmak üzere stratejik öneme sahip alanlara askeri birlikler ve zırhlı araçlar yerleştirmek, il emniyet müdürlerine talimat göndererek gerekli hazırlıkları tamamlamalarını emretmek oluyor.

BDP Eş Başkanları Selahattin Demirtaş ve Gülten Kışanak, İçişleri Bakanı Beşir Atalay ile görüşerek Newroz hazırlıkları konusunda bilgi vermelerine, dahası kutlamaların barışçıl bir atmosferde geçmesini istediklerini belirtmelerine rağmen devlet, terörünü estirmekten geri durmadı.

Şırnak merkez ile Cizre, Silopi Beytüşşebap ilçeleri başta olmak üzere Kürt illerinde ev baskınları, gözaltılar, hatta tutuklamalar gerçekleştirildi. Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde “Newroz'da suç işleme ihtimalleri var” gerekçesiyle gözaltına alınan 9 kişiden 8'i tutuklandı. Saldırıları ise halen sürüyor.

Bu icraatlar, devletin Newroz'u terörize etme politikasında kayda değer bir değişiklik olmadığını gözler önüne seriyor.

Kürt halkı demirci Kawa'nın direniş yolunu tercih etmelidir!

Newroz'un öngünlerinde saldırıları yoğunlaştıran Türk sermaye devleti ile emperyalist güçler, Kürt halkını bir sınama ile karşı karşıya bırakıyorlar. Kürt hareketini tasfiyeye dönük saldırılar eşliğinde gerçekleşecek olan Newroz, Kürt halkının bu planlara vereceği yanıtın simgesi olacaktır. Bundan dolayı isyan ateşleri etrafında ortaya konacak direniş ile ulusal özgürlük ve eşitlik özlemlerinin savunulması kararlılığı, Newroz sonrasındaki dönem için de belirleyici olacaktır.

Emperyalistlerle Ankara'daki işbirlikçileri, Kürt halkına bir ikilem dayatmış bulunuyorlar; teslimiyet ya da ulusal özgürlük ve eşitlik uğruna direniş! Bu dayatma, 2010 Newrozu'na, Kürt halkının özgürlük mücadelesinde bir eşik niteliği yüklemektedir.

Kürt halkı, gerici güçlerin zorbalıklarına, demirci Kawa'nın direniş yolundan giderek yanıt vermelidir. Teslimiyet ve tasfiye planlarını bozmak için tüm Newroz alanları isyan ateşleriyle donatılmalı, ezilen haklara özgürlük değil, kölelik dayatan emperyalistlerle işbirlikçilerine karşı direniş azmi daha da bilenmelidir. İsyen ateşlerinin harlandığı Newroz alanlarında ulusal özgürlük ve eşitlik giden yola işaret eden “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarı dalga dalga yankılanmalıdır!

Sermayenin sahte açılımlarında şimdi “Çingenerler Zamanı”

Yaşadığımız toprakların etnik ve mezhepsel olarak çok renkli bir yapıya sahip ve binlerce yıl öncesinin medeniyetlerinin üzerine kurulu olması bugün üzerinde yaşayanlar için zengin bir kültür sofrasına oturma şansı demektir. Ancak daha başından beri ezen ve ezilenin mücadelesine sahne olan sınıf savaşımı tarihi bu zenginliğin değerlendirilmesini engellemiştir. Yakın zaman tarihi olarak da bu zenginliği kendi çıkarına göre tarumar eden bir burjuva cumhuriyeti karşımıza çıkmaktadır. Osmanlı'nın kalıntıları üzerine inşa edilen bu cumhuriyet tek bir etnik temele -Türklüğe- ve tek bir dini inanca- Sünni İslama- kendini dayandırdığı için başka uluslardan ve inanışlardan insanlar katliamlara, sürgünlere maruz kalmışlardır. Ermeniler'in, Rumlar'ın ve Kürtler'in yaşadıkları bu açıdan yeterince şey anlatılmaktadır. Öte yandan tüm bu yaşananlar artık tarihte kalmış acı hatıralar da değildir.

Rejimin imha ve inkâr siyaseti yeni biçimleri ile hala sürmektedir. Şimdilerin moda sözü yaşadığımız topraklardaki renklilik üzerine dillendirilen “mozaik” vurgusudur. Kimileri için hala daha “ne mozaığı ulan, mermer mermer...” olsa da yöntemde ve söylemde belli nüanslar dışında anlayış aynıdır: “Tek devlet, tek bayrak, tek millet, tek dil...” Geriye en fazlasından kültürel kırıntılar bırakılan yeni ez ve çöz formülüdür bu. Sözde “reformlar” ve “demokratik açılımlar” vesilesiyle kürsülerden Erdoğan tarafından cezbedici sözcüklerle dillendirilen, edebi bir hava taşıması için abartılı vurgular içeren sözler bir aldatmacadan ibarettir. Bu açılımların gerisindeki niyet bir tarafa, “açılım” adı altında ortaya sürülen yaklaşımların samimiyetsizliğini bu veciz sözler saklayamamaktır. Tarihe mal olmuş düşün ve sanat insanlarından cımbızlanan bu sözcükler yaşanmış ve yaşanmakta olan gerçekleri örtbas etmeye yetmemektedir.

Geçtiğimiz günler bu çerçevede yeni bir örneğe sahne oldu. İşbirlikçi sermaye sınıfının sahte açılımlarında sıra “çingenerler zamanına” gelmişti. Sermaye hükümetinin başbakanı Tayyip Erdoğan, ‘Roman Açılımı’ kapsamında İstanbul Abdi İpekçi Spor Salonu’nda Romanlarla bir araya geldi. Erdoğan, burada yaptığı konuşmada Romanlar’a 100-120 TL taksitle 20 yıl vadeyle “konut sözü” vererek AKP hükümetinin herkese hakkı olanı verdiğini iddia etti. Hatırlanacağı gibi 2009 Aralık’ında da bir “Roman Çalıştay” düzenlenmiş ve hemen arkasından Manisa Selendi’de Romanlar’a yönelik ırkçı-şoven saldırılar ve linç girişimleri yaşanmış, Romanlar Selendi’den sürülmüşlerdi. İşte bu linç ve sürgünlerden hemen önce gerçekleşen “Roman çalıştay”ında Devlet Bakanı Faruk Çelik, “Roman vatandaşlarımızın, karşı karşıya kaldığı yüz yıllara varan dışlanmışlıklarla, hoşgörüsüzlüklerle, haklarında üretilen önyargularla, fiilen maruz kaldıkları her türlü ayrımcılıkla mücadele etmeyi ahlaki bir görev olarak telakki etmekteyiz” diyebilmeğe yetti. Tüm bunlar hafızalardayken sermaye hükümetinin ‘Roman Açılımı’nın tam bir ikiyüzlülük örneği olduğunu tescil edencesine Tayyip Erdoğan da şöyle konuşmaktadır: “Bizim bu topraklarımızın tarihin hiçbir döneminde ırkçılığa sahne olmamıştır. Bizim topraklarımız, bizim vatanımız, tarihin hiçbir döneminde anti-semitizme prim vermemiştir. Bu topraklarda ırkçılık barınamaz, antisemitizm barınamaz...”

Rumlar’ın, Ermeniler’in ve Kürtler’in yaşadıklarından arta kalan bu topraklarda kan ve göz

yaşı olmuşken, burjuva rejimin ve kemalist anlayışın en önemli kadrolarından biri olan Şükrü Kaya’nın, ‘bu topraklarda yaşayıp Türk olmayanların ilk vazifesi, Türkler’in kölesi olmaktır’ sözü hala geçerliliğini korurken ırkçılığa, şovenizme karşıymış gibi bir yanılsama yaratmak mümkün değildir. Şimdi anlayış değil ama sözcükler değişmiştir. “Kadın da olsa, çocuk da olsa gereken yapılacaktır” gibi kan kokan laflar yerine insanların “maneviyatına” seslenmek daha uygun bulunmaktadır. Keza rejimin gerekeni yapan kadroları zaten işbaşındadırlar.

Gelelim şu “Roman açılımı”na!.. Türkiye genelinde yaklaşık olarak 2,5 milyon Roman yaşadığı bilinmektedir. Kendilerine has bir yaşamı, kültürü, değerleri ve geleneği olan Romanlar, mevcut toplumsal ilişkilere hapsolmeden yaşamayı başarabilmişlerdir. Özellikle Trakya, Ege ve İstanbul’da çok yoğun olarak yaşamaktadırlar. Dünya genelinde ‘vatansız’ olarak tanınırlar. Bu çerçevede 72 buçuk millet sözü de Romanlar’ı aşağılamak için kullanıla gelmiştir.

14 Haziran 1934’te çıkarılan 2510 sayılı “İskan Kanunu”nun 4. maddesi şöyledir: “Türk kültürüne bağlı olmayanlar, anarşistler, göçebe çingenerler, casuslar ve memleket dışına çıkartılmış olanlar Türkiye’ye ‘muhacir’ göçmen olarak kabul edilmezler.” 2003 yılının Kasım ayında basına yansıdığı kadarıyla bu yasa şöyle düzeltilmiştir! Türkiye İçişleri Bakanlığı yurttaşlığa başvuruda bulunanlara, “göçebe Çingenerler” tanımlanması genel olarak “Çingenerler” ve “dilenciler” olarak genişletilmiş, yani “Çingenerler” göçebe olmasalar da TC tarafından vatandaş olarak kabul edilmeleri mümkün görülmemiştir.

Yine “Polisin Disiplinine, Merasim ve Topluluklardaki Rolüne ve Polis Karakolları Teşkilatı ile Vazifelerine Dair Talimatnamesi”ndeki Çingenerleri şüpheli şahıs olarak gören 134. madde ancak 20.06.2006 tarihinde yürürlükten kaldırılabilmiştir. Fakat “Yabancıların Türkiye’de İkamet ve Seyahatleri Hakkında Kanun”un 21. maddesi hala yürürlüktedir. Bu yasaya göre tabiiyetsiz veya yabancı devlet tebaası olan Çingenerler’in ve Türk kültürüne bağlı olmayan yabancı göçebelerin sınır dışı edilmelerine İçişleri Bakanlığı salahiyetlidir. Bu madde ile ayrımcılık söylenenlere inat oldukça hukukidir ve yasalıdır.

Erdoğan, bu açılım vesilesiyle ayrımcılığı ve ırkçılığı reddeden bir konuşma yapsa da Romanlar ırkçılığın bir başka boyutunu tüm açıklığıyla yaşamakta. Yaşam alanlarından soyutlanarak kültürel bir kıyıma

tabi tutulmaktadır. Bu, Romanlar üzerinde yeni bir kültürel tehcir politikasıdır. Bugün Romanlar’ın yaşadığı tüm mahalleler devletin tehdidi altındadır. Bu mahallelerde yaşayanları yoksulluğa mahkum eden, altyapı götürmeyererek en insani ihtiyaçlardan mahrum bıraktıktan sonra bilerek sebep olduğu hırsızlık, uyuşturucu vb. gerekçelerle bu mahallelerde tam bir devlet terörü estirilmiştir. Haber bültenleri sıklıkla bu polis operasyonlarını yazmaktadır. Romanlar’ı yaşam alanlarından koparmak, üzerlerinde kültürel bir soykırım gerçekleştirmek için devlet tüm olanaklarını kullanmaktadır. “Kentsel dönüşüm projesi” de bu saldırının bir parçası durumundadır. Bursa Osmangazi’de Kamberler Mahallesi, Ankara’da Çiçin ve İstanbul’da Sulukule bu saldırıların bilinen hedefleri olmuştur. Öyle ki Sulukule Çingene tarihi içinde ayrı bir yerde durmaktadır. Burası bilinen en eski çingene yerleşim yeri ve onların dünyaya yayıldığı yerdir. Yani tarihi ve kültürel bir değeri bulunmaktadır. Aynı zamanda sermayenin rant amacına hizmet etmesi için çıkarılan “Kentsel dönüşüm projesi” Romanlar üzerinde hem fiziki hem de kültürel bir yıkımın aracı haline getirilmiştir. Çingenerler’in en eski yerleşim yeri olan Sulukule artık yoktur. Bu proje kapsamında yıkılmıştır. “Roman açılımı”nın ne kadar sahte olduğuna Sulukule’nin artık tarihe karışmış olması oldukça iyi bir örnektir. Bu yıkımlarda amacın Romanlar’ın insani ihtiyacını iyileştirme olmadığı aşikârdır. Şimdi Romanlar da TOKİ’nin kapısında bir müşteridir. Kültürel iletişimlerini devam ettirebilmelerinin ve geleneklerini yaşatabilmelerinin bu “modern” hayatta ne kadar imkânsız olduğu bir başka gerçek iken, Romanlar’a barınabilecekleri imkânların yaratılacağına dair verilen sözler de o kadar inandırıcılıktan uzaktır. Çünkü Kocaeli Arızlı’da evleri depremde yıkılanlara bağışlanan evleri ellerinden alarak, buraya kentin bürokratlarını yerleştirme aymazlığını gösterenlerden başka bir icraat beklenemez.

Sözün kısası “Roman açılımı” da tıpkı diğer sahte açılımlar gibi sermaye sınıfının çıkarlarına hizmet eden yeni bir girişimdir. İnsanları ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen, yani emek ve sermaye olarak iki keskin kampa ayıranların halklar arasında bir kardeşlik yaratabilmesi mümkün değildir. Bir Çingene atasözünde olduğu gibi: “Size dalkavukluk yapan, ya sizi kandıracaktır, ya da kandırmayı düşünüyordur.”

Gözaltında kayıplara karşı mücadeleye!

Polis tarafından tehdit edilen *İşçi-Köylü* okuru Ali Yetgin'den 8 Mart'tan 16 Mart tarihine haber alınmadı. Yoldaşları ve ailesi Ali Yetgin için İHD İstanbul Şubesi'nde düzenlenen basın toplantısında yetkili kurumların bir an önce açıklama yapmasına istedi. Ali Yetgin için günlerce çeşitli eylemler yapıldı. Yaklaşık 1 hafta devam eden eylemlerin ardından İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın yaptığı bir açıklama ile Ali Yetgin'in Metris Cezaevi'nde tutuklu bulunduğunu açıkladı. "Ali Yetgin gözaltında kaybedilmek isteniyor" şiarıyla akıbetinin sorulması karşısında üç maymunu oynayan yetkililer, eylemlerin yayılması üzerine birden bire açıklama yapmak zorunda kaldılar.

Sermaye devletinin tarihi gözaltında kayıpların tarihidir. Yollardan, sokaklardan, evlerden yaka paça gözaltına alınıp götürülen yüzlerce kişi bir daha geri dönemedi... Adı 'kayıp' olarak kaldı resmi evraklarda...

Türkiye "gözaltında kayıp" gerçeğiyle 1980 sonrasında tanıştı. İlk kayıplardan Hayrettin Eren 21 Kasım 1980'de kolluk güçleri tarafından gözaltına alındı. Arkadaşları olaya tanıklık etmelerine, ailenin tüm başvurularına rağmen faşist sermaye devletinin yanıtı "bizde yok" oldu. 30 yıldır halen Hayrettin'den haber alamıyoruz.

Hayrettin Eren'den sonra da gözaltında kayıplar hız kesmedi. 1980-1990 arasında İstanbul, Ankara, Bingöl, Siirt, Kars, Siverek ve Hakkari'den 12 devrimci daha gözaltında kaybedildi. Bunlardan Hüseyin Morsümbül 18 Eylül 1980 günü Bingöl merkezdeki evlerinden jandarma ve bir grup sivil tarafından gözaltına alındı. Ardından babası da gözaltına alınıp yoğun işkenceden geçirildi. Hüseyin Morsümbül'ün adı da kayıp listesine eklendi.

Gözaltında kayıplar 1990 yılı ile birlikte hız kazandı. Çoğu Olağanüstü Hal Bölgesi'nden olmak üzere gözaltında kayıp sayısı arttıkça arttı. İnsan Hakları Derneği'ne (İHD) yapılan resmi başvurularda yer alan kayıp sayısı 543 kişiye ulaştı. Özellikle Kürdistan'da kayıp yakınlarının hepsi resmi başvuruda bulunamadıkları da göz önüne alındığında kayıp sayısının çok daha fazla olduğu rahatlıkla söylenebilir. Özellikle 1994 yılındaki gözaltındaki kayıplarda hızlı artış yaşandı. 1992-1993 yıllarında Kürdistan'da "faili meçhul cinayetler"ini yerini 1994'de gözaltında kayıplar aldı.

Kenan Bilgin 12 Eylül'de, 1994'te Ankara'da otobüs durağında gözaltına alındı. Ankara Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde görenler de vardı. Onun "22 gündür buradayım, beni kaybedecekler" diye hücrasından haykıran sesini, tanıklar dışarı taşıdılar. İçlerinde avukatların da bulunduğu bu tanıklar Kenan Bilgin'i gördükleri doğrultusunda ifade verdiler. Tüm bu tanık ifadelerine rağmen sermayenin faşist devleti üç maymunu oynamaya devam etti.

Kaybedilenlerin tek suçları daha iyi bir dünya için mücadele etmektir. Özlemlerine ulaşmak mücadelesinden vazgeçemediler. Hiç yorulmadan görevlerine dört elle sarıldılar. Ve bir gün kaçırıldılar tek tek. Ailelerine haber verilmedi, polislerce alınırken "beni kaybedecekler" diye adlarını haykırdıklarını gören tanıkları söylediklerini sermayenin faşist devleti duymadı.

İnsan hakları kurumları ve gözaltında kendilerini görenlerin uyarılarına rağmen devlet gözaltında olduklarını kabul etmedi. Bazılarının işkenceye dayanamamış bedenleri, kimsesizler mezarlığında,

Adli Tıp Morgu'nda günler sonra bulundu. Bazıları ise halen kayıp. Aradan geçen zamana karşın devlet ise 'kör gözlerin gördüğü', 'sağır kulakların duyduğu' gerçekleri 'görmüyor ve duymuyor.'

Türkiye gözaltında kayıplar ülkesi ...

Gözaltında kayıplar, sınıfsal eşitsizliklerin derin olduğu ve işçi ve emekçilerin büyük kesiminin gelecek korkusu yaşadığı Türkiye'de sürekli gündemdedir. Derinleşen eşitsizlik ve adaletsizlik, buna karşı tepkiyi ve başkaldırıyı da beraberinde getirmektedir. Devrimci politik mücadele devam ettikçe, burjuvazinin çıkarlarını korumak için, sermayenin faşist devleti elinde tuttuğu gücü, yasalarını bile çiğneyerek işçi ve emekçilere karşı kullandı, kullanıyor.

Devrimciler, ilerici muhalifler gözaltında kaybedildi. Kimisinin kardeşi, kimisinin eşi, kimisinin babası, kimisinin de çocuğu ansızın sokaktan, evden, çalıştıkları yerden alınıp izleri kaybettirildi. Kayıp yakınları mahallelerindeki, köylerindeki karakollardan başlayarak her kademedeki sevdiklerinin akıbetini öğrenmek için resmi başvurular yaptılar. Bir yanıt alamadılar.

Cumartesi Anneleri, dayak, biber gazları, gözaltılara rağmen oturma eylemlerini sürdürüp, 'biz savaş mağdurlarıyız', 'biz bu ülkenin asil ve acılı gerçeğiyiz' dediler. Her cumartesi ellerinde kaybedilmiş yakınlarının resimleriyle gözaltında kayıp yakınlarını anlattılar.

Unutturulmaya çalışılan anaların, babaların, amcaların, kardeşlerin akıbeti açığa çıkarılmadıkça,

sermayenin faşist devletinden hesap sorulmadıkça gözaltında kayıplar devam edecektir.

Gözaltında kayıp saldırılarında sermaye devleti yalnız değil

Gözaltında kaybeden devletler, uluslararası sermayenin de büyük ilgi alanındırlar ve uluslararası sermayenin desteğiyle bu katliamlarını gerçekleştirmektedirler. Bu ülkelerdeki doğal kaynakların sömürsünü garantiye almak, ucuz işgücünden yararlanmak, silah ticareti vs.nin önündeki tüm engellerin kaldırılması için, uluslararası sermaye hiçbir çirkinlikten kaçmamaktadır. Kirli savaşlar, kirli ticari ilişkilerle yürütülmekte, işçilerin, emekçilerin alınteri pervasızca pazarlanmaktadır.

Türkiye'yi gözaltında kayıplar ülkesi haline getiren sermayenin faşist devletinin işlediği suçların suç ortağı emperyalistlerdir. Onu, uluslararası alanda koruyan güçlü emperyalist müttefikleri de bulunmaktadır. Gözaltında kayıplar, ABD emperyalizminin güçlü desteği ve gözetiminde her zaman dünyanın dört bir yanında uygulanmıştır. ABD'nin gözaltında kayıplar politikası Türkiye ile sınırlı değildir. "Anti-komünizm" ve "anti-terörizm" maskesi altında Vietnam'dan Filipinler'e, Guatemala'dan Şili'ye kadar uzanmaktadır ve bugün de Irak'ta, Afganistan'da devam etmektedir.

Uluslararası hukukta gözaltında kaybeden devletleri yargılayacak bir düzenleme de yoktur. Var olan uluslararası hukuk sistemi, dünya hakimiyetini elinde bulunduran ABD ve diğer emperyalistlerin çıkarlarına göre düzenlenmiştir. Bu devletlerin diplomatik, politik, askeri ve ekonomik desteği, gözaltında kaybeden devletlerin en büyük dayanağıdır. Hatta emperyalistler çıkarları gerektirdiğinde doğrudan müdahalede tereddüt etmemektedirler.

Gözaltında kayıplar, sokak infazları, hukuksuz keyfi gözaltılar, işkenceli sorgular, mahkemesiz aylarca tutukluluk uygulamaları, F tiplerinde ölüme terk etmeler, kitlesel eylemlere dönük provokasyonlar, Kürt halkına karşı şovenist kışkırtmalar eşliğinde kitlesel kontrgerilla saldırıları bu ülkede rutinleşmiştir. Bütün olarak sermaye iktidarının yıkımı mücadelesi doğrultusunda mesafe alınmadıkça düzen Kürtler, muhalif kesimler ve komünist devrimci mücadelenin önünde bu türden kıyım ve katliamları dayatarak çıkacaktır. Sömürgeci sermaye devleti ortadan kaldırılmadıkça gözaltında kayıplar devam edecektir. Gözaltında kayıpların yaşanmadığı Türkiye'nin gerçeğe dönüşmesi, işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesinde alacağı mesafe ile doğrudan bağlantılıdır.

Ali Yetgin kaybedilmek istendi!

İstanbul'da 8 Mart akşamından itibaren kendisinden haber alınmayan *İşçi-Köylü* gazetesi okuru Ali Yetgin'in Metris Cezaevi'nde tutuklu olduğu ortaya çıktı.

16 Mart günü Ali Yetgin'in ailesini arayan İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın, Yetgin'in Metris Cezaevi'nde bulunduğunu bildirdi. Aynı akşam saat 19.00 için çağırısı yapılan eylemde, Yetgin'in bulunduğu duyuruldu. Yetgin hakkında daha önce Metris'ten bilgi istendiği fakat yok yanıtı alındığı, bununla beraber tutukluluk gerekçesi hakkında bilgi verilmediği de belirtildi.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına açıklamayı yapan Semiha Köz, devrimci dayanışma sayesinde Ali Yetkin'in kaybedilmesinin önüne geçildiğini ifade etti. Güler Zere'nin serbest bırakılması için örülen sürece atıfta bulunan Köz, yine sokakta, mücadele ile kazanıldığını vurguladı.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu'nun Mart ayı toplantısı sonuçları

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu

Mart ayı toplantısını gerçekleştirdi.

Toplantının gündemi şu başlıklardan oluşmaktaydı:

* TEKEL Direnişi ve bahar dönemi-değerlendirme ve planlama

* İşkolunun gündemi üzerine değerlendirme

* MİB dönemsel hedefleri üzerine değerlendirme ve planlama

* Bülten üzerine değerlendirme ve planlama

Bu gündem başlıkları üzerinde kapsamlı tartışmalar yapan **Merkezi Yürütme Kurulu** çeşitli sonuçlara ulaşmış ve kararlar almıştır. Bunları ana başlıklar halinde şu biçimde özetleyebiliriz:

- TEKEL Direnişi ve bahar dönemi üzerine:

1. 78 gün boyunca devletin baskı ve terörüne ve daha nice zorluklara karşı kararlılıkla sürdürülen Ankara'daki TEKEL Direnişi bitirildi. Direnişin bitirilmesi sermaye iktidarı ve sendika bürokratlarının elbirliğiyle gerçekleştirilmiştir. Direnişin toplum düzeyinde sarsıcı sonuçlar yaratması ve uyuyan dev, işçi sınıfını uyandırması ihtimalinden büyük korkuya kapılan sermaye ve uşakları, haftalar öncesinden bu sonu hazırlamak için seferber oldular. Öncü işçilerin direnişe hazırlanan tuzakları boşa çıkarmak için yaptıkları girişimler durumu değiştirmedir. Abluka altına alınan, genel grev-genel direniş yönündeki beklentileri sendika bürokratlarınca boşa çıkarılan TEKEL işçileri tuzağa düşürüldüler.

Ortaya çıkan bu sonuç geri bir adım da olsa, henüz hiçbir şey bitmiş değildir. Çünkü TEKEL Direnişi, işçi sınıfına büyük bir moral kazanım sağlamış, mücadele ve örgütlenme isteğini güçlendirmiştir. Dahası, sendika bürokratları TEKEL Direnişi'ni bitirirken bir dizi vaatle de bulunmak zorunda kalmışlardır.

Bu vaatlerden ilki mücadelenin bundan böyle ülke sathına yayılacağı biçimindedir. Bu merkezi mücadele mevzisini düşürmek amacıyla sendika bürokratları tarafından ileri sürülmüş bir kandırma kadredir. Çünkü gereklerini hiçbir zaman yerine getirmeyeceklerdir. İkinci olarak TEKEL işçileri **1 Nisan**'da yeniden **Ankara**'ya geleceklerdir. Ancak bin kadirlik bir sayı ve bir geceliğine! Üçüncü vaadi veren konfederasyon yönetimleri ise **26 Mayıs**'ta ülke çapında iş bırakılacağını açıklamışlardır. TEKEL Direnişi'nin alevleri arasında direniş ateşini söndürmek için verilen bu vaadin ortada bırakılacağı açıktır. Eğer müdahale edilmezse, **26 Mayıs** bu bürokratların elinde içi boşaltılmış, göstermelik bir eylem haline getirilecektir.

Ancak sendika bürokratlarının bu vaatleri vermekteki niyetleri ne olursa olsun tabandan yükselen bir sınıf inisiyatifiyle bu vaatler bir ileri çıkışın ilk dayanağı yapılabilir. Sendika bürokratlarının koydukları sınırlar aşılabılır ve TEKEL Direnişi'nin maddi ve moral kazanımları, işçi sınıfının genel-grev genel direniş yolunda yürüyüşüne dayanak olabilir.

2. Görev açık ve nettir: Genel grev-genel direniş örgütlemek!

MİB Merkezi Yürütme Kurulu, bu bilinçle bütün ileri ve öncü sınıf güçlerini bu görevi omuzlamak

amacıyla biraraya gelmeye ve sorumluluk üstlenmeye çağırılmaktadır.

Bu doğrultuda ilk hedef **1 Nisan** eylemidir. TEKEL işçilerinin sönmeyen direniş ateşini harlamak için **1 Nisan** eylemini göstermelik olmaktan çıkarmalıyız. Bu amaçla, olabilecek en yüksek katılımı sağlamak için seferber olmalı ve on binlerle TEKEL işçileriyle kolkola Ankara'ya gitmeliyiz.

Metal İşçileri Birliği, bu amaçla metal işkolunda sendikali-sendikasız bütün fabrika ve işyerlerinde bir çalışma yürütecektir. Aynı zamanda bunun için işkolundaki örgütlü sendikaların yönetimlerini, bu yönde karar almak ve uygulamak üzere zorlamayı bir görev bilmektedir.

3. Ayrıca, bu süreç bahar döneminin tarihsel günleriyle de çakışmaktadır. Özellikle **1 Mayıs** bu güncel görevlerin gerçekleştirilmesi bakımından özel önemde bir gündür. İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü **1 Mayıs** genel grev-genel direniş için bir basamak haline getirilmelidir. **1 Mayıs**'ı kazanmak bu yıl anlamını burada bulmakta ve **26 Mayıs**'ı bir **genel grev-genel direniş** dönüştürmek hedefine bağlanmaktadır.

Bu anlayışla **MİB Merkezi Yürütme Kurulu**, **1 Mayıs**'ı tarihsel anlamına ve güncel önemine uygun bir katılım ve içerikle kutlamayı görev bilmektedir. Bu görevi yerine getirmek üzere, **1 Mayıs**'a hazırlık amacıyla yoğun bir kitle seferberliği yürütülecektir.

MİB Merkezi Yürütme Kurulu, böyle bir kitle seferberliğinin üzerinden yükselmek üzere tüm metal işçilerine fabrika pankartlarıyla **1 Mayıs**'a katılmaya çağırılmaktadır.

4. Genel grev-genel direniş yolunda ilerlemenin en temel koşulu işçi sınıfının bağımsız örgütlülükleridir. Bu TEKEL Direnişi'nin en önemli derslerinden biridir. TEKEL işçileri, sendika bürokratlarına rağmen mücadeleyi taşıyabilecek bir bağımsız iç örgütlülüğe ve önderlik iradesine sahip olsalardı sonuç farklı olurdu. İşte TEKEL Direnişi'nin bu büyük dersinin de

uyarıcılığıyla tüm sınıf güçlerini tek tek fabrikalardan işkollarına, sanayi havzalarından il ve ülke çapına, her düzeyde **genel grev-genel direniş komitelerini** oluşturmaya çağırılmaktadır.

Bu amaç doğrultusunda tüm yerel MİB birimleri zaman geçirmeden, genel grev-genel direniş örgütlemek görevini yerine getirecek **direniş komitelerini** oluşturmak üzere kitle toplantıları örgütleyeceklerdir.

Genel grev-genel direniş komitelerinin görevi, genel grev-genel direniş düşüncesini sınıfın en geniş bölüklerine taşımak üzere yoğun bir ajitasyon çalışması yürütmek, bunu eylemli bir süreçle birleştirmek ve direniş komitelerini daha geniş bir alana yaymak olacaktır.

- İşkolunun gündemi

1. İşkolunda metal patronları üretimde, satışlarda, ihracatta parlak tablolar sunmaya devam ediyor. Bununla birlikte "krizdeyiz" yaygarasını da elden bırakmıyorlar. Böylelikle bir yandan teşvik paketlerini almaya devam ediyor, diğer yandan metal işçileri üzerindeki saldırılarını aralıksız sürdürüyorlar. Bundan dolayı metal işçileri üzerindeki sömürü katmerleşiyor, çalışma ve yaşam şartları ağırlaştırılmaya devam ediyor. Krizi fırsata dönüştüren metal patronları bugün krizin başlangıç döneminden bu yana artık daha düşük ücret ve haklarla daha ağır bir çalışma yükünü omuzluyorlar.

Tüm bunlar yeni değildir. Bugün yeni olarak söylenmesi gerekenler daha çok metal işçileri cephesindedir. Zira krizin ilk dönemlerinde gemi azya alan metal patronlarının yaygın saldırıları karşısında savunmaya geçen ve en geri şartlarda da olsa işini kaybetmemek telaşına düşen metal işçileri, bugün bu dönemi geride bırakmıştır. Metal işçilerinin saflarında belirgin biçimde mücadele isteği büyümektedir. Son dönemde yaşanan **Akkardan, Mahle Mopisan, Ekodepar, Daiyang** gibi çıkışlar

bunun ifadesidir. Bu çıkışların büyük bölümünün de gösterdiği gibi, metal işçileri içerisinde örgütlenme eğilimi güçlenmektedir. Bunun böyle olmasında, TEKEL Direnişi'nin belirgin bir etkisi olduğunu belirtmek gerekir.

Metal İşçileri Birliği, işkolundaki bu gelişmeleri dikkate alan bir hazırlık yapmalıdır.

2. Bu koşullarda yaklaşan **MESS Grup TİS**'leri daha büyük bir önem kazanmaktadır. Bir önceki TİS döneminde metal işçilerinin beklentilerini ve mücadelecilik dinamiklerini kriz bahanesiyle savuşturan MESS patronları, bu kez metal işçilerinin mücadelesi karşısında oldukça zorlanacaktır. Zira bu kez metal işçileri için TİS süreci, kriz sonrasında kaybedilen hak ve mevzilerinin yeniden kazanılıp kazanılmayacağı yönünde bir sınav olacaktır.

Metal patronları da bu bilinçle kriz yaygarası yapmaya devam ediyorlar. Bunu yapıyorlar çünkü kriz bahanesiyle metal işçisinden çaldıklarını geri vermek istemiyorlar.

3. TİS süreci bugünden sendikaların tutumlarını da belirlemektedir. Bugünlerde dikkat çekici biçimde Türk Metal bir dizi alanda örgütlü olduğu işyerlerine yönelerek BMİS üzerindeki baskısını arttırmaktadır. (**Mahle Mopisan** ve **Eskişehir** örnekleri) Bu Türk Metal'in her zamanki pratiğidir. Ancak tek sendika hedefiyle birlikte tüm bunları aynı zamanda TİS'e hazırlık olarak da değerlendirebiliriz.

Diğer taraftan belirtmek gerekir ki Türk Metal çetesi sınıfa yönelik saldırılardaki suç ortaklığını sürdürüyor. **İzmir Demir Çelik**'te yaşananlar son örnek olmuştur. 200 kadar demir-çelik işçisinin işten atılmasında bu çete doğrudan rol oynamıştır.

4. MESS grup TİS'lerine yönelik hazırlıklarımızı sürdürmeli, zaman geçirmeden pratik adımlarımızı atmalıyız. Bunun için eylemli mücadeleyi yükseltmenin de kritik bir önemde olduğu inancıyla, önümüzdeki günlerde yapılacak olan **Otomotiv Sanayicileri Derneği Genel Kurulu**'nu değerlendirebiliriz. Genel Kurul salonu önünde "Çaldıklarınızı geri verin!" şiarıyla yapılacak eylem son derece anlamlı bir başlangıç olacaktır.

5. Bununla birlikte **TİS Sempozyumu**'nu örgütlemek üzere hazırlıklarımızı hızlandıracağız. Sempozyum ön hazırlık çalışmalarında kullanılacak araçlar kısa sürede hazırlanmış olacaktır. Sempozyumun yeri için düşünülen ilk mekanlardan sonuç alınamaması üzerine, yeni mekanlar için girişimlere başlanacaktır. Sempozyumdaki sunumlar için konu başlıkları belirlenmiş ve çalışmalar için bir işbölümü yapılmıştır. Sempozyumun sunum başlıkları şöyledir:

Bu dönem grup TİS'lerinin stratejik önemi, talepler, örgütlenme hattı, mücadele hattı.

- MİB dönemselsel hedefler ve planlamalar üzerine değerlendirme

1. Programın basımının ardından, programı ileri ve öncü işçilere tanıtmak ve böylelikle MİB'i büyütmek yerine getirilmeyi bekleyen bir görev olarak ortada durmaktadır.

2. MİB'in yerel ayaklarını örgütlemek üzere başlatılan girişimler sonucunda anlamlı ilk sonuçların alındığı görülmektedir. Yeni bazı il ve bölgede bugün öncü ve devrimci işçiler, MİB çalışmalarını örgütlü bir tarzda yürütmeye başlamış bulunmaktadır.

3. MİB'in mevcut örgütlerinde belirgin biçimde bir olgunlaşma sözkonusudur. Bu MİB adına yürütülen çalışmaların yoğunluğundan ve sürekliliğinden de anlaşılmaktadır. Bu yönde atılan adımların maddi ve moral kazanımlarına da dayanarak çalışma düzeyimizi ve kapasitemizi daha da geliştirmek, ayrıca hala da çalışmalarını istikrara kavuşturacak bir örgütsel olgunluktan uzak birimlerin bu ilk yaşamsal adımları atmalarını sağlamak temel görevimizdir.

4. Sendikalar üzerine yayınlanması düşünülen broşürlerin ön hazırlıkları gözden geçirilmiş ve hala da materyal toplama aşamasında bulunan bu çalışmaların hızlandırılması ve belli bir sistematığe oturtulması gereğinin altı çizilmiştir.

- Bülten değerlendirme ve planlama

1. Bültenin Mart sayısı gecikmiş bulunmaktadır. Elde bulunanlara ek olarak hazırlanacak temel bazı katkılarla birlikte en kısa sürede basımı tamamlanacaktır. Bu haliyle bülten istediğimiz nitelikten uzaktır. Yerel katkıların, özellikle de fabrika gündemlerini tutan yazı ve röportajların zayıflığı

belirgindir. Bununla birlikte işkolunun gündemini tutarak devrimci bir tutumla yanıtlayacak yazıların artırılması ve çeşitlenmesi bir gerekliliktir.

2. Nisan sayısı üzerine bir planlama yapılmış bulunmaktadır.

Gündemindeki konuları en genel hatlarıyla bu biçimde değerlendiren ve bir dizi karara dönüştüren MİB Merkezi Yürütme Kurulu işçi sınıfı açısından son derece önemli ve kritik bir döneme girildiği inancıyla, tüm yerel birimleri belirlenen çalışma planını hayata geçirmeye ve genel grev-genel direniş yolunda kararlılıkla yürümeye çağırılmaktadır.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu

Mart 2010

MİB'den Akkardan ziyareti

Metal İşçileri Birliği direnişçi Akkardan işçilerini ziyaret ederek "Direnişiniz direnişimizdir!" dedi. Feniş fabrikasının önünde bir araya gelen metal işçileri burada pankart açıp kortej oluşturarak sloganlar eşliğinde direniş alanına doğru yürüdüler. Fabrika önünde bekeleyen Akkardan işçileri MİB'i alkışlarla karşıladılar.

Ziyarete Metal İşçileri Birliği adına bir konuşma yapıldı. Akkardan direnişinin anlamı üzerinde duran MİB temsilcisi çalışma yürütülen alanlarda bu direnişin sesini yayacaklarını belirtti. TEKEL işçilerinin açmış olduğu mücadele yolunda ilerlemenin kazanmanın biricik şartı olduğu söyledi.

Konuşmada ayrıca sendika bürokrasisinin ve diğer gerici eğilimlerin mücadelenin önünde bir engele dönüşmesine karşı tek çözümün taban inisiyatifinin güçlendirilmesi olduğu ifade edildi.

Ziyaret boyunca "Akkardan işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Küçükçekmece'de metal işçileri toplantısı

Küçükçekmece Metal İşçileri Birliği sanayi sitelerinden ve metal fabrikalarından işçilerin katılımıyla toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda birlik ve birliğin yerel çalışmaları üzerine tartışmalar yürütüldü. Yerel çalışmaların güçlendirilmesi, öncü metal işçilerinin birliğini sağlama noktasında yapılan çalışmaların hızlandırılması yönünde kararlar alındı. Metal işçilerini bilgilendirme amaçlı hukuk semineri verilmesi, Metal İşçileri Bülteni'nin etkin kullanımı ve işçi yazılarının artırılması, fabrika ve sanayi siteleri önlerinde öncü metal işçilerine ulaşma amacıyla anket çalışması örgütlenmesi ve hak gasplarının yaşandığı işyerlerine müdahale planında somut planlamalar yapıldı.

Toplantıda öne çıkan vurgu ise metal işçilerinin bugünkü tablo içerisinde taban örgütlenmelerini oluşturma zorunluluğu oldu. Metal işçilerine bu noktada düşen sorumlulukların tekrar hatırlatılmasının ardından toplantı sona erdi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

İzmir'de öncü TEKEL işçileri buluşması...

“Kavga bitmedi, daha yeni başlıyor!”

İzmirli sınıf devrimcileri TEKEL direnişini ve mücadelenin önümüzdeki dönemini tartışmak için TEKEL işçileri ve farklı sektörlerden işçileri bir araya getirerek bir etkinlik düzenlediler. “TEKEL direnişi, gösterdikleri ve öğrettikleri” adlı panelde sürecin kazanımları ve sendikal bürokrasinin oynadığı uğursuz rol tartışıldı. Direnişin geleceği için neler yapılması gerektiği anlatıldı.

60 kişinin katıldığı panelde 20 kadar TEKEL işçisi yer aldı. Öncü TEKEL işçilerinin bir araya geldiği panelde sık sık sorulan sorularla canlı tartışmalar yaşandı. Kürsüden yapılan konuşmalar sırasında diğer işçiler de söz alarak gerekli yerlerde müdahalelerde bulundular. Özellikle TARİŞ ve park bahçe işçilerinin konuşmaları sırasında pek çok işçi söz alarak görüş belirtti. Bu haliyle etkinlik panelden ziyade pek çok işçinin söz aldığı bir söyleşi formatında gerçekleşti.

Farklı sektörlerden işçi ve emekçilerin konuşmaları da TEKEL işçileri tarafından ilgiyle dinlendi. Panel sona erdikten sonra da sohbe devam edildi. TEKEL işçileri özellikle farklı sektörlerden işçi ve emekçilerin yaptıkları konuşmaların ardından sorunlarına dair tartışmalar yaptılar.

Panel boyunca söz alan TEKEL işçilerinin mücadele azmini koruduğu ve önümüzdeki döneme dair mücadele umudu taşıdıkları görülmüş oldu. 4/C'deki iyileştirmelerin ve Danıştay kararının sınıf adına bir kazanım olduğunu bilen işçiler mücadelenin bununla sınırlı olmadığını yani zafer kazanılmadığının da bilincindedir.

Sürecin şu an için en büyük eksiğinin ise direniş komiteleri olduğu, evlerine dönen işçilerin bir araya getirilemediği ifade edildi. İşçiler farklı sınıf bölüklerinin desteğini de yeteri kadar alamadıklarını belirttiler.

1 Nisan'da onbinlerle Ankara'ya!

Panel 14 Mart Pazar günü saat 14.00'te Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nde gerçekleştirildi. Panelin TEKEL işçilerinin 78 günlük direnişinin öğrettiklerinin tartışılması ve önümüzdeki sürece dair hedeflerin konması amacıyla gerçekleştirildiği belirtildikten sonra ilk söz Ankara direnişinde 78 gün boyunca TEKEL işçileriyle birlikte mücadele eden BDSP temsilcisine bırakıldı.

BDSP adına yapılan konuşmada genel hatlarıyla TEKEL direnişinin işçi sınıfını birleştirici ve dönüştürücü etkisinden bahsedilerek, ülkenin dört bir yanına dalga dalga yayılan dayanışmanın büyütülmesi için önümüzde duran sorumluluklar hatırlatıldı.

Konuşmada sendika bürokrasisinin 1 Nisan buluşmasını ve 26 Mayıs'ı göstermelik eylemlerle geçiştirmeye çalışacağı ifade edilerek bu iki tarihin TEKEL direnişinin geleceği açısından büyük imkanlar barındırdığı söylendi. 1 Nisan Ankara buluşmasının onbinler, yüzbinlerle gerçekleştirilmesi gerektiği, 1 Mayıs'a ve 26 Mayıs'a daha örgütlü bir tarzla çalışarak mücadelelerin büyütülmesi gerektiği ifade edildi.

Konuşmada söz işçilere bırakılmadan önce çeşitli önerilere de yer verildi. Somut olarak genel grev inisiyatiflerinin oluşturulması, yerellerdeki dayanışma platformlarıyla TEKEL işçilerinin buluşturulması, havzalardan emekçi semtlerine, sendikalara, ilerici kurumlara kadar uğranmadık tek bir alan bırakılmaması, genel grevin tartışılacağı bir kurultay

yapılması gibi öneriler yapıldı. Elbette bunun için öncelikle, TEKEL işçilerinin sendikal bürokrasiye takılmadan komite kurması gerektiği ifade edildi. Ancak bu şekilde İzmir'den doğru örgütlü bir programın hayata geçirilebileceği ve 1 Nisan, 1 Mayıs ve 26 Mayıs'ın da ancak komitenin güçlü müdahalesiyle güçleneceği belirtildi.

Diğer yandan TARİŞ direnişinin de, TEKEL direnişinin de büyütülmesi için BDSP olarak yapılması gereken ne varsa yapmaya hazır olduğu vurgulandı. TARİŞ direnişi için dayanışma çağrısı yapılarak söz başta TEKEL işçileri olmak üzere panele katılan işçilere ve emekçilere bırakıldı.

“Vazgeçmeyeceğimiz tek şey Marksizm-Leninizm!”

Kürsüye ilk olarak emekli olduktan sonra da mücadeleyi sürdüren, **Emekli ve Çalışan TEKEL İşçileri Derneği Başkanı Zaman Önyer** çıktı. Önyer önce TEKEL direnişi sürecinin işçi ve emekçiler cephesinden kazanımlarını anlattı. Ancak direnişin eksik yanlarını da vurgulayarak bir arada olmanın, komiteleşmenin önemine işaret etti. Sendikaların, sınıfın örgütlü mücadelesindeki öz örgütlülükler olduğuna değinerek, sınıf mücadelesinde önemli bir rol teşkil ettiklerini söyledi. Sendikal bürokrasiye rağmen sendikaların işçiler tarafından terk edilmemesi gerektiği ifade edildi ve birleşik mücadelenin altı çizildi. Önyer şunları söyledi:

“Emekçiler emek örgütleriyle ve kendi sınıfının partisiyle yürümelidir. ILO ile birlikte uzlaşmacı sendikacılık başladı. Bunu terk etmeliyiz. Ama biricik örgütümüzün sendikalar olduğunu da unutmamalıyız. En geri işçiden başlayarak sınıfın birliğini sağlayabilirsek, sol sapmalara karşı çıkabiliriz. Ekonomik mücadeleyi siyasal mücadeleyle birleştirdiğimiz zaman yolumuz işçi sınıfının diktatörlüğüne gider.”

Dayanışma grevlerinin önemine de değinen Önyer sözlerini şöyle tamamladı: *“Vazgeçmeyeceğimiz tek şey işçi sınıfının bilimi olan Marksizm-Leninizmdir. Bundan başka hiçbir şey sizi kurtaramaz.”*

Henüz mücadele yeni başladı...

Zaman Önyer'in ardından sözü başından beri direniş çadırlarında yer alan işçilerden **Sezai Kuş** aldı. Kuş Ankara'ya 3-5 günlüğüne gittiklerini ve bu boyutta bir direnişi kendilerinin de beklemediğini belirterek sözlerine başladı. Direnişi bugün sürdürenlerin ve destek olanların sayısının önemli ölçüde azaldığına da değinen Kuş, bu tablonun hızla aşılması gerektiğini vurguladı.

Sezai Kuş konuşmasında sendikalara basınç yapmanın ve onları zorlamanın öneminden de bahsetti. Kuş konuşmasını 1 Nisan eylemine onbinleri taşımak için azami çaba harcanması gerektiğini vurgulayarak sonlandırdı.

“Bilselerdi aday olmazlardı!”

Ruşen Turan isimli bir TEKEL işçisi ise konuşmasında sınıfın sendikalarla birlikte yol yürüyeceğini ve işçi sınıfının partisine ihtiyaç duyduğunu ifade etti. TEKEL işçilerinin verdikleri mücadele ile bir yol açtığını belirten Turan, direniş ile kırıntılar elde edildiğini söyledi.

“Bir türlü komite oluşturamadık, sendikacıların manevralarını boşa çıkararak ortaklık sağlayamadık” diyen Turan yerellerdeki mevcut dayanışma platformlarının işler hale getirilmesini ve TEKEL işçilerinin bunlara katılmasını önerdi. Ayrıca yerel platformların merkezi bir İzmir komitesine dönüşmesi önerildi.

TARİŞ işçisi TEKEL'in yolunda!

Direnişteki **TARİŞ işçilerinden** biri de etkinlikte söz alarak TARİŞ'te 11 yıldır çalıştığını, sendikanın kapısından iki kez girdiğini söyledi. Sendika başkanını bile TARİŞ patronlarının seçtiğini anlatan işçi buraya geliş sebebinin de TEKEL işçilerinden öğrenmek olduğunu belirtti.

Sendikanın bugüne kadar tek bir eğitim, tek bir panel yapmadığını, direniş sürecinin de atalet ile

geçtiğini anlattı. İşçilerin eylem yapma önerilerinin de sendikacılar tarafından reddedildiğini belirtti. TARİŞ işçisi mücadelelerini sürdürmek için TEKEL işçilerinin görüşlerini istedi.

TARİŞ işçisinin konuşması üzerine işçiler söz alarak görüşlerini belirttiler. Zaman Önyer TARİŞ'in '80 öncesi mücadele geleneğini hatırlatarak işçilere her tür eylemi yapmalarını, sendikacılar dur dese de durmamalarını söyledi. İşçiler eyleme geçtiğinde sendikacının da mecburen katılacağını hatta en öne geçmek zorunda kalacağını belirtti.

BDSP temsilcisi de TEKEL işçilerinin kürsü işgalini ve Türk-İş işgalini örnek vererek sendikal bürokrasiyi nasıl zorladıklarını anlattı. Sezai Kuş da söz alarak yapılması planlanan eylemlere TARİŞ'in de katılmasını ve mücadelenin ortaklaştırılması önerisini getirdi.

Söz işçi ve emekçilerde...

TEKEL direnişçisi bir kadın işçi söz alarak 78 gün öncesi ve sonrası arasındaki dönüşümü anlattı. Direnişin öncesindeki çalışma koşullarını anlatarak bunlara nasıl itiraz etmeden çalıştığına bugün hayret ettiğini söyledi. Bundan sonraki hayatında mücadele içerisinde olacağını ifade etti.

Sosyalist Kamu Emekçileri adına yapılan konuşmada KESK'in süreç boyunca takındığı atıl tutum eleştirildi. İçerden yapılan müdahaleye karşı alınması gereken tutumun alınmadığı ifade edildi. TEKEL işçilerine de sendikalar üzerinde basınç oluşturulması çağrısı yapıldı. Konuşma birleşik ve siyasal sınıf hareketi yaratma çağrısı ile son buldu.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı taşeron firmada çalışan **park bahçe işçisi** ise söz alarak şu an yürüttükleri sendikal çalışmanın zorluklarından bahsederek mücadelelerinde TEKEL işçilerini örnek aldıklarını belirtti.

Metal İşçileri Birliği adına konuşma yapan bir metal işçisi de TEKEL işçilerinin ezilen, sömürülen, hor görülen Çiğli Organize işçileri ile aynı mücadeleyi verdiğini söyledi. Bugün direnişlerin kendi sınırlarında kaldığını, SEKA'da, TELEKOM'da direnen işçilerin direnişin ardından farklı direnişlere destek vermediklerini anlattı. Sözlerini "TEKEL işçisi kazanırsa biz de kazanırız" şiarıyla sonlandırdı.

Türk Metal'de örgütlü bir **Demir-Çelik işçisi** sendikasının ihanetçi kimliğini anlattı ve sendikanın işveren ile işbirliği içinde olduğunu belirtti. İşçi, TEKEL işçilerine birlikte faaliyet yürütme, TEKEL işçileri imzası ile afişler çıkarma, bildirimler dağıtma çağrısı yaptı.

İZSU direnişinde yer almış bir **belediye işçisi** yaşanan direnişi kısaca anlatarak TEKEL işçilerinin direnişini selamladı.

Ege Üniversitesi'nden bir öğrenci de TEKEL sürecinin üniversite gençliği üzerinde yarattığı politizasyonu anlattı.

Panelde **Çiğli TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu**'nun çalışmaları da anlatılarak TEKEL işçilerine platforma katılma çağrısı yapıldı.

Ortak komite ortak direniş!

Panel, BDSP temsilcisinin önerileri ve yapılan tartışmaları özetleyen konuşması ile son buldu. Konuşmada TEKEL işçilerinin acil ihtiyacının komite olduğu, önümüzdeki süreci örgütlemek için bunun gerektiği vurgulandı. Yerelerde ve kentlerde TEKEL işçilerinin içerisinde yer alacağı ortak platformlar oluşturulması ve tüm güçlere çağrı yapılmasının önemine işaret edildi.

Ayrıca TARİŞ ve TEKEL direnişinin ortaklaştırılması yönünde adımlar atılması, "ortak komite ortak direniş" örgütlenmesi önerisi getirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

TEKEL işçileri 1 Nisan'a hazırlanıyor!

Sermayenin başkentinde 78 gün boyunca kararlı bir direnişle tüm işçi ve emekçilere izlenmesi gereken yolu gösteren TEKEL işçileri mücadelelerini büyütmeye hazırlanıyor. İşçiler çeşitli illerdeki eylemlerine ara vermeden devam ederken kurdukları komitelerle mücadeleyi yükseltme yönünde adımlar atıyor. Tek Gıda-İş Sendikası'nın aldığı 1 Nisan 2010 tarihinde Ankara'da buluşma ve geceyi burada geçirme kararını da 4/C köleliğine karşı yürüttükleri mücadelede önemli bir olanak olarak gören işçiler, konfederasyonların 26 Mayıs 2010 tarihinde gerçekleştireceklerini ilan ettikleri genel eylem kararına ilişkin de basınç oluşturmayı hedefliyorlar.

Hatay'da komite ve direniş çadırı

Hatay'daki ilerici kurumları, sendikaları dolaşarak neler yapabileceklerini tartışan TEKEL işçileri bir komite kurdular. İşçiler, aldıkları kararlar çerçevesinde yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdiler. 10 Mart günü Hatay Eğitim Sen binası önünden Ulus Meydanı'na yürüyen işçiler "TEKEL yürüyor, kavga büyüyor!" pankartını açtılar. İşçiler, 15 Mart günü Antakya Belediye Parkı'na çadır kurarak direnişlerini sürdürme kararı aldı. Polis ve belediye yönetiminin engellemelerine rağmen park içinde çadır kuran TEKEL işçilerine KESK ve DISK yöneticileri de destek verdi. Basın açıklamasını okuyan TEKEL işçisi Levent Şafak, istihdama ve yerellerin sosyal ve ekonomik kalkınmasına katkıda bulunan kamu tesislerinin yok pahasına satıldığını söyledi.

Diyarbakır ve Bitlis'te eylemler

TEKEL işçileri 14 Mart günü **Diyarbakır** ve **Bitlis**'te eylemdeydi. Diyarbakır'da AKP'nin düzenlediği, milletvekilleri Abdurrahman Kurt ile Osman Arslan'ın da katıldığı istişare toplantısını protesto eden işçilerle AKP'li gençler ve polis arasında arbede çıktı. Partililerle işçiler arasındaki gerginlik sırasında AKP'li bir genç silahını göstererek işçileri tehdit etti. Yaşanan arbedede **Müzeyyen Yalçın** adlı TEKEL işçisi kalp spazmı geçirerek hastaneye kaldırıldı.

Bitlis Milletvekili Vahit Güler'in de aralarında bulunduğu AKP'liler Bitlis Belediyesi'nde TEKEL işçilerinin protestosuyla karşılaştı. Yoğun polis ablukası eşliğinde gerçekleştirilen eylemde TEKEL işçileri güvenceli iş istediklerini belirttiler.

"Akdağ Trabzon'a hoşgelmedi"

TEKEL işçileri, 13 Mart günü Trabzon'da bulunan Sağlık Bakanı Recep Akdağ'a, "Trabzon'a hoş gelmediniz" diye seslendi. Trabzon Belediyesi'ni ziyareti sonrasında AK Parti İl Başkanlığı'ni ziyaret etmesi beklenen Akdağ, TEKEL işçilerinin protestosu nedeniyle AK Parti Trabzon İl Başkanlığı'na yapacağı ziyareti erteledi. Tek Gıda-İş Sendikası önünde buluşan TEKEL işçileri ve kendilerine destek verenler sloganlarla AKP İl binasına doğru yürüyüşe geçti. Barikat kurarak işçilerin binaya yaklaşmasını engellemek isteyen çevik kuvvet polisleriyle gerginlik yaşandı. Burada TEKEL işçileri adına basın açıklamasını okuyan 12 yıllık **TEKEL işçisi Metin Tekbaş**, Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ın sermayenin çıkarlarına hizmet ettiğini ve sağlıkta dönüşüm adı altında kamu hastanelerini özel sektörün eline teslim edeceklerini ifade etti.

Samsun'da polis müdahalesi

Samsun'da Bayındırlık ve İskan Bakanı Mustafa Demir'in katılımıyla gerçekleştirilen hafif raylı sistem açılışı, TEKEL işçilerinin protestosuna sahne oldu. Güvencesiz çalışmayı protesto eden TEKEL işçilerine polis müdahale etti.

İzmir'de protesto

TEKEL işçileri 12 Mart günü İzmir'de Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül'ü protesto etti. İzmir Erzurumlular Kültür ve Dayanışma Vakfı'nca, "Erzurum'un düşman işgalinden kurtuluşunun 93'ncü yıldönümü etkinlikleri kapsamında düzenlenen davete" katılmak için İzmir'e giden Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül, TEKEL işçilerinin protestosu ile karşılaştı.

Direnişçi TARİŞ işçileriyle konuştuk...

“Sadaka değil hakkımızı istiyoruz!”

- TARİŞ'te direnişe varan süreci anlatır mısınız?

Adnan Yılmaz: 13 senedir TARİŞ'te çalışıyorum.

Benim babam da TARİŞ'ten emekli oldu. Yani ben çocukluğumdan beri TARİŞ'in yağıyla, TARİŞ'in üzümlüyle büyüdüm, TARİŞ lojmanlarında kaldım. TARİŞ bizim evimiz gibiydi, devlet gibiydi. 10 sene önce TARİŞ'e girdiğimde çok sevinmiştim. Küçük Almanya gibi gözüktüyordu. Sosyal haklar olsun, sendikal haklar olsun pek çok haklara sahiptik. Bahçesinde kreşi vardı, sinema salonu vardı, öyle güzel bir yerdi.

Bu yer zamanla değişti. İlk zamanlar hep mesaiye kalıyorduk. Çalışmamız çok yoğundu. Hatta firma çok kar ettiği için işçiyeye teşekkür yemeği verdiler. 2003'e kadar bu böyle sürdü. 2003'te AKP ve İMF talimatları ile durum değişti. İMF dedi ki “bunlar kooperatif, bunlar niye sanayicilik yapıyor!” Sadece pamuk alsınlar pamuk satışları istedi İMF. Hatta Dünya Bankası karar verdi, yeniden yapılandırma adı altında 300 kişinin işine son verdiler. Böyle böyle bilinçli bir politikayla TARİŞ zarar ettirilmeye başlandı. Ve TARİŞ'i büyük bir borç batağı altına soktular.

Yöneticiler de bunlara çanak tuttu, nasıl olsa seçimle geliyorum diye... Dört senede bir seçimle geliyor ya, hesap soran da yok... Yöneticiler her yerde geziyor, eğleniyor, profesyonel bir yönetim anlayışı da yoktu. Böylece TARİŞ'i zarara soktular, bize de dediler ki TARİŞ zarar ediyor, bir ay ücretsiz izne çıkın. Bir ay ücretsiz izne çıktık, maaş almadık, sigortamız yatmadı, işsizlik sigortasından iki ay kaybettik.

Sonra yine zarar ediyoruz bu sene size zam yok dediler, sıfır zam dayattılar. Biz de yeter ki fabrika ayakta dursun diye tamam dedik. Sonra krizi bahane ettiler, “tohumumuzu satamıyoruz, devlet bir kanun çıkardı, kısa çalışma ödeneğinden yararlanacağız 6 ay, sonra fabrikayı açacağız” dediler. Ona da tamam dedik, altı ay bitti, dediler bir altı ay daha!.. İkinci altı ay bizim işsizlik sigortasından gidiyormuş, bizim haberimiz bile yok. Son güne kadar biz işe başlayacağız diye düşünüyorduk.

Son gün evlerimize postayla kağıt yollamışlar. 1 Mart'ta fabrikaya gittik, panzerlerle karşılandık. Bizi fabrikaya almadılar. Evimizi bizim TARİŞ, bunu bize yapmamalıydılar. Biz her tür fedakârlığı yapmıştık fabrikanın kapanmaması için. Nasıl olur böyle bir şey diye şaşırarak kaldık.

Sonra madem bizi çıkardın bari tazminatlarımızı ver dedik, param yok diyor! Paran yoksa niye her ay 300 milyar müdürlerine para veriyorsun. Bir müdürünün maaşı 10 milyar, 12 milyar. Kendin her türlü hayatı yaşıyorsun, kendine para var da işçiyeye niye para yok. Biz de bunun üzerine buraya geldik direnişe başladık.

Elif Eliçora: 13 senedir TARİŞ iplik fabrikasında planlama şefi olarak çalışıyordum. İplik fabrikası 35 yıllık bir kuruluş. '75 yılında kurulmuş. İşçilerin bir kısmı üretici çocuğu. Bir kısmı dedesinden, babasından bu işi devralmış ve devam ettiren insanlar. 2007 yılında öncelikle iplik fabrikasını şirket haline getirdiler. Borsaya açılalım, kar edelim gibi gerekçelerle... Bu şirketleşme aşamasında zaten büyük yanlışlar oldu. Fabrikaya pamuk borsa fiyatı üzerinden veriliyordu. Oysa borsada dış firmalara pamuğu çok daha ucuza veriyorlardı. 1.75'e borsada satılırken bize 1.90'dan pamuk verdiler.

Kriz döneminde de hiçbir önlem alınmadı, seçim

politikaları ile göreve gelen yöneticiler tedbirsizlikler yumağı şeklinde işi sürdürdüler. Yöneticilerin büyük kısmı zaten eski müfettişler gibi amca dayı vesilesiyle göreve gelen kişilerdi. Günün kurtaran politikalar yürüttüler. Kendilerini sağlama alıp eşlerini dostlarını yanlarına aldılar. Zarar edilirken önlemler alınmadı.

Önce bir aylık ücretsiz izin geldi, kimse itiraz etmedi. Sonra 2009'da kısa çalışmadan faydalandılar. Bu da üretimi değil üretimsizliği teşvik eden bir uygulamaydı, üretimi sıfıra indirdi. 1 yılın ardından iplik fabrikası yok sayıldı. Fabrikayı nasıl ayağa kaldırırsız çabası olmadı. Kimse buna kafa yormadı.

1 yılın sonuna doğru fabrikanın açılması taleplerine birlik yöneticileri “15 trilyon zarar eden fabrika açılır mı” diye karşı çıktılar. Üstelik fabrikayı işçilerin zarar ettirdiğini iddia ettiler. Bir yılın sonunda herkes fabrikaya döndüğünde bir umutla fabrikanın çalışması bekleniyordu. Herkes işine sahip çıkmak istiyor. Artı duygusal bir bağlılık da var işyerine karşı.

Ayça Uluçay: Ben 3 senedir bu fabrikada çalışıyorum. Eşim de 14 senedir çalışıyor. Biz ikimiz birden işsiz kaldık. Bizden bütün istenen fedakârlıkları yaptık. 1 ay ücretsiz izin dediler çıktık. 6 ay daha dediler çıktık, bir 6 ay daha dediler çıktık. Artık nereye kadar fedakârlık yapacağımızı bilmiyoruz. Bu kadar fedakârlıktan sonra işsiz kaldık. Yani limon gibi sıkılıp atıldık sokağa.

Sayın başbakana da sesleniyorum. Ülkenin her yerinde açılımlar yapılıyor. İşsizler için bir açılım yapmayı düşünmüyorlar mı acaba? Kısa çalışma ödeneğinden yararlanan işyerlerinde işçiler işten çıkarılmayacak dediler. Lafta kaldı. Hesap sorarım dedi, hesabı sorulmadı. Bu ülke nereye gidiyor. Bu fabrikaların bacası sustuğu müddetçe bu insanların bacası da susacak. Önce TEKEL, sonra TARİŞ, yarın kimler olacak bilemiyorum. Çığ gibi büyüyoruz. Açılımlara değil de biraz da işsizlerin sorununa, Türkiye gündemine geri dönsünler diyoruz.

Benim oğlum 19 yaşında, anne-babasının işsizlik kağıdını imzaladı. Üniversite sınavına girecek bir çocuğa bu acıyı da yaşattılar. Ben bir anne olarak onlara hakkımı helal etmiyorum.

Suzan Cengiz: 12 yıldır TARİŞ'te çalışıyorum. 2008'den bu yana önce fabrikamız zarar ediyor diye ücretsiz izin dendi. Fedakarlık yaptık, bu yetmedi 6 ay çıktık. Sonra bir 6 ay daha çıktık. İşçiler sürekli fedakarlık yaptı. Ama yönetim başkanı bize evladım

dedi, çocuğum dedi. Ama 1 Mart günü fabrikamıza çalışmaya gittik, polislerle, panzerlerle karşılandık.

Bu bizi üzen ve sinirlendiren bir şey oldu. Yani bizi öfkeliendiren öncelikle fabrikanın kapanması, artı panzerlerle karşılaşmamız oldu. Yani şu an yüzlerce kişi dışarıdayız, bizi dışarıya attığı gibi hakkımızı da vermiyor.

5 yaşındaki oğlum da burada direnişi öğrendi, slogan atmaya öğrendi. O da şu an bizimle birlikte direnişte. Eşim de TARİŞ'teydi bir yıl önce attılar. Diyeceğim şu, madem fabrika açmıyor, açmaya niyeti de yok, o zaman gelsin haklarımızı versin, herkes de parasını alsın evine gitsin borçlarını ödesin. 57 kişinin evine icra geldi. Sırayla hepimize gelecek. Eşim de işsiz, ben de işsizim

Onlara buradan da seslenmek istiyorum, bize evlat dedi, biz evlatlığımızı çok yaptık, daha da yapmaya hazırız. O da yapabiliyorsa babalık yapsın, bizi buradan kaldırsın.

- Direniş nasıl başladı?

Elif Eliçora: 1 Mart günü fabrikaya geldiğinde hiçbir açıklama yapılmadan kapıda panzerler ile karşılaştık. Biz evimize alınmadık gibi bir şey oldu yani. O ana kadar hiçbir açıklama dahi yapılmadı. İnsan yerine konup işçileri biraraya toplamak, durumumuz şudur diye açıklama yapmak bile çok görüldü.

Ertesi gün patron gelip konuşmak istedi, aile içi bir toplantı dedi. O aile içi toplantıda da bizim üvey evlat olduğumuz bir kez daha ortaya çıktı. Şu anda iplik piyasası çok hareketli ve fabrikanın çok kazanabileceği bir dönem ama üretim yapılmıyor, makinalar satışa çıkıyor. Şu an fabrikanın çalışmaması için hiçbir sebep yok. Bu bir yıllık süreç iyi değerlendirilseydi açılabilirdi fabrika.

Direnış öncelikle insan yerine konmamızla başladı. Bir yılın ardından umutla bekleyen insanları kapı önüne koyuyorsan en azından haklarını nasıl vereceğini düşünmeliydin. Bu insanların kenarda köşede paraları yok. Maaşlarını aldıkları sürece hayatlarına devam edecekler. Maaşlar alınamıyorsa da tazminat bizim hakkımız. Herkese tazminat ödenmek zorunda. Bunların nasıl ödeneceğine dair patron herhangi bir açıklamayla gelmedi, sadece param olunca ödeyeceğim dedi.

Param olunca ödeyeceğim diye birşey yok, sen

beni kapının önüne koyduysan paramı da ödeyeceksin! Herkesin çocuğu var, okula, dershaneye gidecek. Tazminat tabi ki uzun süreli çözüm değil ama en azından bir süre idare edecek.

- TARİŞ işçisinin talepleri neler?

Adnan Yılmaz: Bizim en büyük talebimiz fabrikanın açılması. Tazminat ikinci planda kalıyor. Hazıra dağ dayanmaz, ben 37 yaşındayım, başka nerede iş bulabilirim. 13 senedir bildiğim bir iş var, sevdiğim bir iş var. Bu işi dört dörtlük yapıyorum, aynı işi devam ettirmek istiyorum. Burası geçmişte büyük karlar etmiş bir yer, biz açılmasını ve aynı şekilde devam etmesini istiyoruz. Bu olmazsa da tazminatlarımızın ve ihbarlarımızın ödenmesini istiyoruz. Bunu elde edene kadar da mücadelemizi sürdüreceğiz.

- Sendikalardan, siyasal güçlerden ve diğer sınıf bölüklerinden yeterli desteği gördüğünüzü düşünüyor musunuz?

Adnan Yılmaz: Biz birleşe birleşe kazanacağız diyoruz ama daha bunu yerine getiremedik. İşçiler başkasının sorununa sahip çıkmıyor. Biz de bugüne kadar kimsenin sorununa sahip çıkmazdık, destek olmazdık ama bugün bunun yanlış olduğunu gördük. Sendikaların da binlerce işçiyi harekete geçirerek bize destek sunmalarını desteği büyütmelerini bekliyoruz.

- Siz direnişe başladığınız dönemde TEKEL işçilerinin direnişi ülke genelinde etki gösteriyordu... TEKEL direnişi TARİŞ'i nasıl etkiledi?

Elif Eliçora: TEKEL direnişi Türkiye'deki tüm direnişlere, tüm işçilere örnek oldu. Türkiye'nin genel yapısı zaten çok bozuk. Her gün bir yerlerden kapanan fabrika haberleri ve direniş haberleri geliyor. İnsanlar çıktıktan sonra işsiz kalacağını biliyor, üretimin plansızlığını biliyor.

TEKELciler sağ olsunlar zaten ilk günden buraya Ankara'dan çantalarıyla geldiler, bu bize büyük bir moral destek oldu. Biz daha önceden direniş nasıl yapılır bilen insanlar değiliz. Bize nasıl slogan atacağımızı öğrettiler. Bize nasıl direnmemiz, nasıl dik durmamız gerektiğini öğrettiler. Bize başı eğik olması gereken siz değilsiniz onlar dediler. Başımızı dik tutmayı öğrettiler.

Adnan Yılmaz: Bu mücadele sırasında mücadele eden TEKEL işçilerinden büyük güç aldık. Onların mücadeleleri bize örnek oldu. Bazı şeylerin istendiğinde yapılabileceğini kanıtladılar. Onlar bizden önce direnişe başlamışlardı, bu direnişin başlamasında onların büyük etkisi oldu.

Ayça Uluçay: Onlara çok teşekkür ederim. Bize çok büyük destekte bulundular. Bizim, direnişle ilgili hiçbir bilgimiz yoktu. Onlardan öğrendik. Bize destekleri çok büyük oldu, çocuklarının yanına gitmeden bizi ziyaret ettiler, bize destek sundular. Buradan onlara sonsuz teşekkür ediyorum.

Serpil Akar: Ben de 10 yıllık TARİŞ işçisiydim. Biz TEKEL işçilerinden büyük destek aldık. Onlar bize öncülük etmiş gibi bir şey oldu. Onlar emellerine ulaşacaklar ben eminim. İnşallah bize hem işimizi, hem de haklarımızı alacağız. Buna da inanıyorum.

- Direnişin geleceği için ne düşünüyorsunuz?

Ayça Uluçay: Sendikamızın bize verdiği program doğrultusunda direnişimize hakkımızı alıncaya kadar, sonuna kadar devam edeceğiz. Yani ölmek var dönmek yok dedik, yolumuzdan dönmeyeceğiz hakkımızı alacağız. Biz alınterimizin mücadelesini veriyoruz, onlardan sadaka değil hakkımızı istiyoruz.

Kızıl Bayrak / İzmir

İzmir'de TARİŞ işçilerinin direnişi sürüyor!

TARİŞ işçilerinin Alsancak'taki TARİŞ Genel Müdürlüğü önünde başlattıkları direnişleri sürüyor.

Her konuşmalarında TEKEL direnişini örnek aldıklarını ve TEKEL işçilerinin de sık sık kendilerini ziyarete geldiklerini söyleyen TARİŞ işçileri "TEKEL-TARİŞ ölümüne direniş!" sloganlarıyla bu kararlılıklarını gösteriyorlar.

BDSP'den TARİŞ işçilerine ziyaret

Haklarını alıncaya kadar sabah 10.00'dan akşam 17.00'ye kadar direniş yerinde bekleme kararlılığında olan TEKSİF üyesi işçilere 11 Mart Perşembe günü İzmir Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) dayanışma ziyaretinde bulundu.

"Yaşasın sınıf dayanışması" ozalitiyle TARİŞ Genel Müdürlüğü önüne gelen BDSP'liler TARİŞ işçileri tarafından coşkulu sloganlarla karşılandı. "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "TARİŞ işçisi yalnız değildir!" sloganlarına TARİŞ işçileri de sloganlarla yanıt verdi.

Direniş alanında BDSP adına yapılan konuşmada, TARİŞ işçilerinin 1980'lerde yaratılan TARİŞ direniş ruhunu TEKEL'den alarak sürdürmesi selamlandı.

TARİŞ işçilerinin onurlu mücadelesinin sadece kendileri için değil hakları gaspedilen tüm işçi ve emekçilerin mücadelesi olduğunun vurgulandığı konuşmada, TARİŞ işçilerinin mücadelesini Gaziemir'de, Çiğli Organize'de, Aliğa demir çelikte ve MTK'da çalışan işçilere taşıma sözü verildi. "Mücadelenizin yanında yer alacağız" sözleriyle sona eren konuşma "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganıyla karşılandı. Ziyaret, yağın yağmura rağmen direnişçi işçilerle beraber çekilen halaylarla sona erdi.

Ziyaretler sürdü

12 Mart günü TARİŞ işçilerini ilk ziyaret eden SES İzmir Şubesi oldu. 14 Mart Tıp Haftası kapsamında gerçekleştirilen ziyarete TEKEL işçileri de destek verdi.

Sağlık emekçileri ve TEKEL işçileri Alsancak Garı'nda bir araya geldi. Pankartların açıldığı ziyaret SES kitlesinin sessiz biçimde ve habersizce yürümeleri ile başladı. TEKEL işçilerinin, bu sessiz yürüyüş tepki göstermelerine rağmen yürüyüş direniş alanına kadar dağınık ve sessiz biçimde sürdü.

Yürüyüşün sessizliğini bozan ise direnişçi TARİŞ işçilerinin ziyaretçileri "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları ile karşılaşması oldu.

Alanda ilk konuşmayı Türk-İş Ege Bölge Temsilcisi Mustafa Kundakçı yaptı. TARİŞ işçilerinin direnişini sürdürmek için desteğe ihtiyaç duyduklarını söyledi.

Kundakçı'nın ardından SES İzmir Şube Başkanı Engin Demir kitleye seslendi. SES'in ardından Yenikapı Tiyatrosu ve EMEP Bornova İlçe Örgütü de destek ziyareti gerçekleştirdi. Ayrıca Yenikapı Tiyatrosu işçilere bir oyun sergiledi.

SES ve TEKEL işçilerinin gerçekleştirdiği ziyarete destek veren BDSP'liler Kızıl Bayrak gazetesinin de satışını gerçekleştirdi, gazete TEKEL ve TARİŞ işçilerine ulaştırıldı.

İşçilerden yürüyüş

TARİŞ direnişinin 17. gününde TARİŞ Genel Müdürlüğü önündeki direniş alanı hayli hareketliydi. TARİŞ işçilerini gün boyunca düzen partilerinin temsilcilerinden sendikalara ve TEKEL işçilerine kadar birçok kişi ziyaret etti. Diğer yandan, uzun bir aradan sonra şehir merkezine yürüyüş gerçekleştiren işçilere coşku hakimdi. TEKSİF Sendikası, TARİŞ Genel Müdürlüğü önündeki direniş alanından Cumhuriyet Meydanı'ndaki İzmir Merkez Postanesi'ne kadar 3 kilometrelik bir yürüyüş gerçekleştirdi. İşçiler, İzmir Valiliği, İzmirli milletvekilleri, belediye başkanları ve sivil toplum örgütlerine ulaştırılmak üzere postaneden mektuplar gönderdiler.

Yaklaşık 500 kişinin katıldığı yürüyüşün ardından Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirildi. Dönüş yolunda Alsancak Limanı'na gelen işçiler içerisinden bazıları yolu trafığa kapamak istedi. Sendika yöneticileri tarafından engellenmek istenen eylem bazı işçilerin inisiyatifiyle 3-4 dakikalık da olsa hayata geçirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

İşçi ve emekçi hareketinden...

İSKİ işçileri mücadelede kararlı

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin su sayacı okuma, açma-kapama ve bilgi işlem işlerini devrettiği 3 ayrı taşeron şirketle sözleşmeleri feshetmesiyle işten çıkarılan işçiler Aksaray'daki İSKİ binası önünde 17 Mart günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

İşlerini geri istediklerini söyleyen işçiler 3 gündür İSKİ'nin önünde beklediklerini fakat muhatap alınmadıklarını ifade ettiler. İşlerini geri alana kadar mücadele edeceklerini dile getirdiler.

Eylemde "İşimizi geri istiyoruz / İSKİ işçileri" pankartı açılırken "Seçim değil geçim yatırımı istiyoruz!", "İşimiz, aşımız, ekmeğin için kaygımız" dövizleri taşıdı.

Açıklamanın ardından konuşma yapan bir işçi, "İşimiz ve ekmeğimiz için direniyoruz!" diyerek TEKEK ve TARİŞ işçileri gibi mücadele edeceklerini belirtti. Haklarını alana kadar mücadeleye devam edeceklerini belirten işçi, AKP İstanbul İl Başkanlığı ve Taksim Meydanı'nda eylem yapacaklarını söyledi. İSKİ işçilerini, direnişlerini sürdüren Marmaray işçileri de ziyaret etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yalova'da inşaat işçileri direnişte

Yalova il merkezinde TOKİ tarafından yaptırılan ve kaba inşaatı bitmiş durumda olan Endüstri Meslek Lisesi'nde çalışan işçiler iş bıraktı. 3 aydır ücretlerini alamadıklarını belirten işçiler, 5 Mart gününden bu yana okul inşaatının kapısının önünde nöbet tutuyor. İşçiler, birikmiş ücretleri olan toplam 35 bin TL'yi alana kadar işbaşı yapmayacaklarını ifade ediyorlar.

TOKİ'nin taşeron firmasının kendilerinin sigortasını da tam ödemediğini belirten işçiler, ailelerine para gönderemediklerini ifade ediyorlar. Samsun'dan Sivas'a kadar farklı illerden çalışmak için gelen işçiler haklarını istediklerini belirtiyorlar.

Kırşehir'de 4/C eylemi

Kırşehir'de bulunan Elektrik İşletmesi MEDAŞ'ta işten atılan işçiler eylem yaptı. Göl Hisar Mahallesi'nde MEDAŞ kurumu önünde toplanan 18 işçi, 4/C dayatmasını ve işten çıkarmaları protesto etti.

İşçiler adına konuşan Tes-İş üyesi ve aynı zamanda Özgürlük ve Dayanışma Partisi Kırşehir İl Başkanı Niyazi Şekertürk, özelleştirmenin sonucu olarak işten atıldıklarını ve işlerine sahip çıkarak kurumu terk etmeyeceklerini söyledi.

Taşeron sağlık işçileri hakları için yürüdü

Dev Sağlık-İş 16 Mart günü gerçekleştirdiği yürüyüşle Bursa Uludağ Üniversitesi Hastanesi'nde kronik hale gelen sorunları protesto etti. Yaklaşık bin taşeron sağlık işçisi sabah saat 08.00'de poliklinik kapısı önünde toplandıktan sonra hastaneyi dolaşarak rektörlüğe yürüdü ve burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde özel güvenlik yürüyüşüne engel olmaya çalıştı fakat başarılı olamadı.

Haklarına sahip çıkacaklarını söyleyen işçiler, maaşlarının yatırılmaması durumunda eylemlere devam edeceğini duyurdu. Eyleme hasta yakınları da alkışlarla destek verdi.

BES 25 Mart'ta iş bırakıyor

Büro Emekçileri Sendikası (BES), 17 Mart günü eşit işe eşit ücret talebiyle tüm illerde ve işyerlerinde

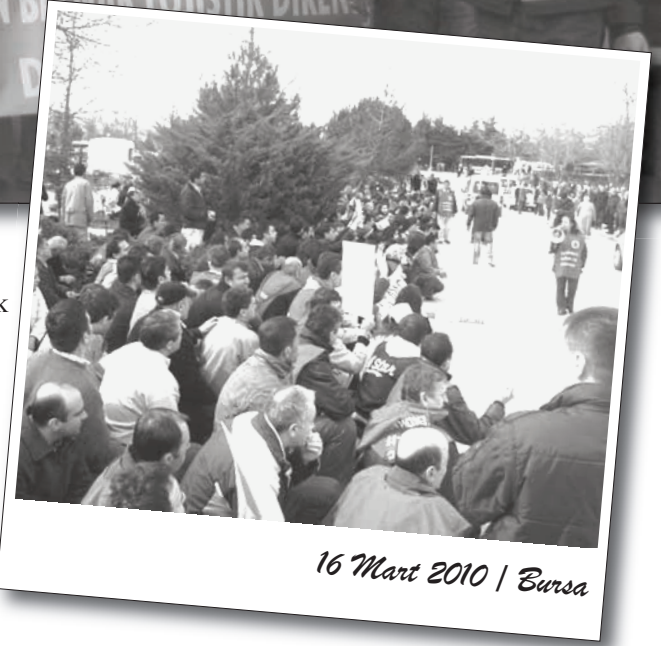

eşzamanlı eylemler gerçekleştirdi. İstanbul Avrupa yakasında 2 ve 3 no'lu şubeler, İstanbul Vergi Dairesi Başkanlığı önünde biraraya gelerek basın açıklaması gerçekleştirdiler. Kamu emekçileri, 25 Mart 2010 tarihinde iş bırakacaklarını duyurdukları eylemde, Maliye Bakanlığı'na ve Başbakanlığa faks gönderme eylemine başladıklarını belirttiler.

Maliye emekçileri, başta eşit işe eşit ücret olmak üzere ücret makasının kapatılmasını, toplam kalite, performans gibi uygulamaların kaldırılmasını, kadro sorunlarının çözülmesini ve yeni işgüvenceli personel alınmasını talep ediyorlar.

Taleplerinin karşılanmaması halinde 25 Mart'ta yarım gün iş bırakarak işyerlerinin önünde kitlesel oturma eylemleri yapacaklarını açıklayan emekçiler, bu tarihe kadar faks çekme eylemlerini de sürdürecekler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eko-Metal Depar direnişi hukuki sürece bırakıldı

İzmir Kemalpaşa'da kurulu Eko-Metal Depar'da sendikasızsızlaştırma ve işten atma saldırısına karşı 25 Ocak 2010 tarihinde başlayan direniş hukuki sürece bırakılmış bulunuyor.

OSİM-DER üyesi Regal Cam işçisi kazandı!

Ümraniye Dudullu'da Tavukçu Yolu'nda bulunan Regal Cam'daki keyfi uygulamalara ve hak gasplarına karşı 12 Mart sabahı direnişe başlayan Birol Sarı'nın mücadelesi kazanımla sonuçlandı. Aynı zamanda OSİM-DER üyesi olan Regal Cam işçisi Birol Sarı işten atılma saldırısının ardından gaspedilen tüm haklarını Regal patronundan aldı.

Regal Cam'da çalışan diğer işçileri de bu konuda ikna etmeyen çalışan Sarı, 11 Mart akşamı iş çıkışında fabrika önünde yaptığı basın açıklamasıyla direnişe başlayacağını duyurmuştu.

12 Mart sabahından itibaren çalışmalarına hız veren OSİM-DER üyeleri öncelikle sabah işe giriş saatinde İMES E Kapısı ve Tavukçuyolu'ndan geçen işçilere direnişi anlatan ve mücadeleye çağırarak bildirimler dağıttı gerçekleştirdi. Bildiri dağıtımının ardından Birol Sarı ve dernek üyeleri fabrikanın önüne gitti. Fabrikanın önünde "Keyfi uygulamalara son, tüm haklarımız ödensin! Regal Cam işçisi Birol Sarı" yazan pankart açıldı. Ayrıca işçilerden alınan bilgilere göre Regal Cam'daki keyfi dayatmalardan birkaçının hafifletildiği söylendi. Bekleşiş sırasında patronlarla birçok görüşme yapıldı. Görüşmeler sonucunda öğle saatlerinde anlaşma sağlandı.

İşten çıkarılma gerekçesi olarak işçilerin birçok hakkını kısıtlayan 18 maddelik sözleşmeyi imzalamayan Birol Sarı, patronla varılan anlaşma sonucunda yasalardan doğan ihbar, kıdem tazminatı ve yasadışı bir şekilde işten atılması nedeniyle alması gereken diğer haklarını elde etti. Hakların tümünün alınmasının ardından direniş sonlandırıldı. Bu sırada Regal Cam işçileri ve çevre işletmelerde çalışan işçilerin olumlu tepkileri gözlemlendi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Eko Metal Depar'da çoğunluk yetki tespiti için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na başvuran Birleşik Metal-İş Sendikası, Eko-Metal Depar patronunun itirazı ile uzayan hukuki süreci takip etmekle yetiniyor.

Birleşik Metal yöneticileri işten çıkarılan işçiler için işe iade ve sendikal tazminat davalarının açılmış olduğunu ifade ediyorlar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Balnak'ta direniş kararlılığı

Nakliyat-İş Sendikası üyesi **Balnak Lojistik işçileri**, sendikal örgütlenme mücadelelerine dönük baskı ve engellemelere karşı 14 Mart günü Taksim'de coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi. Öğle saatlerinde Taksim Tramvay Duracağı'nda buluşan işçiler Galatasaray Lisesi'ne yürüdü.

Basın açıklamasını Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu okudu. Açıklamada, Türkiye'nin sayılı lojistik firmalarından biri olan Balnak'ın sendikadan istifa etmeleri için işçilere baskı, tehdit ile taşeronla geçirmeye çalıştığı söylendi. Eylem, halaylarla son buldu.

İşten atılan arkadaşlarına destek veren Balnak işçileri ise şu an işyerinde uygulanmakta olan baskılara dair gazetemize konuştular. Balnak işçileri, sendikadan istifa etmeleri için "Taşeronla vereceğiz. Daha iyi imkanlar vereceğiz. İstifa ederseniz, operatör yapacağız" tehditleriyle sendikal işçiler üzerinde baskı kurulmak istendiğini vurguladılar.

"Performans düşüklüğü" gerekçesiyle işten atılan Kenan Atmaca ise kendisine, performansı yüksek olduğu için "Ayın Çalışanı" başarı belgesi verildiğini belirterek, başarı belgesini gösterdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çamalan'ın direniş sürüyor

4 Şubat'ta konfederasyonlar tarafından TEKEL işçilerine destek vermek amacıyla gerçekleştirilen iş bırakma eylemlerine katıldığı için işten atılan TÜBİTAK çalışanı Aynur Çamalan işyeri önünde açtığı pankartı ve dövizleriyle oturma eylemini sürdürüyor.

TÜBİTAK yönetimi ise yeni baskı yöntemlerini devreye sokarak Çamalan'ı ve destek veren arkadaşlarını yıldırım istiyor. Çalışanlarına pencereden bakma yasağı getiren TÜBİTAK, işyeri önünde direnen Çamalan'a destek veren çalışanların listesini alarak çalışanları fişleme yoluna gidiyor.

Çamalan: "Sendikam direnişime sahip çıkmıyor!"

Aynur Çamalan'a üyesi olduğu Türk-İş'e bağlı Tez-Koop-İş Sendikası ise destek vermiyor. Adeta dışarıdan bir destekçi gibi Çamalan'ı ziyaret eden Tez-Koop-İş Sendikası işten atma saldırısıyla ilgili şimdiye

kadar herhangi bir yazılı açıklama ya da eylem yapmadı.

Direniş süreci üzerine konuştuğumuz Aynur Çamalan, direnişine yurtiçinden ve yurtdışından büyük bir destek olduğunu, moralinin de oldukça iyi olduğunu belirtti.

"Üyesi olduğum Tez-Koop-İş Sendikası herhangi bir eylem veya yazılı açıklama yapmadı." diyerek Tez-

Koop-İş'in direniş sahiplenmediğini ifade eden Çamalan, sendika yöneticilerinin "yoğunuz" gibi gerekçelerle ipe un serdiklerini söyledi.

Türkiye'nin çeşitli illerindeki TEKEL işçilerinin telefonla kendisini arayarak yalnız bırakmadıklarını ifaden eden Çamalan, önümüzdeki günlerde TEKEL işçilerinin Ankara'ya gelerek ziyaret gerçekleştirecekleri bilgisini verdi.

Sendikaya üye olan avukat işten çıkartıldı!

Geçtiğimiz günlerde Aksin Hukuk Bürosu'nda sigortalı olarak çalışan avukatlardan Cem Gök, sendikal olduğu için işten çıkartıldı. Her ne kadar Av. Cem Gök'ün işten çıkartılması, "performans düşüklüğü" olarak açıklansa da gerçekte Cem Gök sendikaya üye olduğu ve işyerinde çalışan diğer avukat ve takip elemanlarının da sendikalaşmaları için çaba harcadığı için işten çıkartıldı.

Genç avukatların çalışma koşulları, mesleki alanlardaki dönüşümlerle paralel olarak gün geçtikçe kötüleşiyor. Genç avukatların büyük çoğunluğu bir avukata bağlı olarak sigortalı çalışıyorlar. Mesai saatleri belirsiz, fazla mesai ücreti almıyorlar, sigorta primleri gerçek ücretleri üzerinden yatırılmıyor. Son dönemde sayıları hızla artan avukatlık şirketlerinde durum daha da vahim. Buralarda ücretli çalışan avukatlar bürolara kart okutarak giriyor, kameralarla izleniyor, performans dayalı prim teşviki adı altında birlikte çalıştıkları iş arkadaşları ile azgın bir rekabetin içine itiliyorlar. Bu tip şirketleşmiş avukatlık bürolarında takip elemanı olarak çalışan kişiler ücretli avukatlarla benzer sorunları yaşamakla birlikte üstüne üstlük çok düşük ücretlere çalıştırılıyorlar.

Av. Cem Gök de yukarıda sayılan sorunların çok büyük bir bölümünün yaşandığı işyerindeki sorunlarla mücadelenin bir yolu olarak DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'na üye olmayı tercih etti. Sendika üyeliğinin hemen akabinde işten çıkartılmış olması, avukatlık mesleğinin piyasa ihtiyaçlarına göre yeniden düzenlenmesi sürecinin nasıl bir noktaya geldiğini de gözler önüne sermiş oldu.

Esenyurt Belediyesi'nde tasfiye operasyonu

AKP'li Esenyurt Belediyesi, sendikal işçileri gruplar halinde işten çıkartarak sendikayı tasfiye etmeye çalışıyor. Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube üyesi işçiler üzerinde baskı kurarak işçileri sendikadan istifaya etmeye zorlayan belediye yönetimi, bu girişimleri başarısızlıkla sonuçlanınca işçileri kapı önüne koymaktan çekinmiyor.

Esenyurt Belediyesi'nde sendikasız çalışma dayatmasına boyun eğmediği için 17 Mart günü 13 işçi daha işten çıkarıldı. Esenyurt Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu tarafından makam odasına çağırılarak sendikadan istifa etmeye zorlanan işçiler, bunu kabul etmeyince işten atıldılar. İşten atılan son grupla beraber direniş geçen işçi sayısı 68'e yükselirken işçiler direnişlerini belediye önünde sürdürüyorlar.

Mahle-Mopisan'da baskılar sürüyor

Gaziemir'deki Ege Serbest Bölge'de kurulu bulunan Mahle Mopisan'da örgütlenme mücadelesi sürüyor. Bir yıl önce üretimini Konya'dan Ege Serbest Bölge'ye kaydıran şirket böylelikle vergiden de muaf haline geldi. Fabrika Konya'dan taşınırken 110 işçiyi de türlü vaatlerle İzmir'e getirmişti. Bu işçiler fabrikaya yeni alınan işçilere göre neredeyse iki kat fazla ücret alıyorlar. Yeni işçiler ise asgari ücretin biraz üzerinde ücretlerle çalıştırılıyor. Aynı zamanda Konya'da da 280 kişi ile üretim sürüyor.

Fabrikada komiteler kurarak örgütlenme çalışması yürüten Birleşik Metal-İş Sendikası 3 Mart günü çoğunluğu sağlayarak yetki başvurusunda bulundu. Patronun buna tepkisi ise 4 işçiyi işten çıkarmak ve Türk Metal çetesini fabrikaya sokmak oldu.

Öncü işçileri işten atan patron, 4 Mart akşamı Türk Metal yöneticilerini ve noteri fabrikaya getirerek 24 saat boyunca üç vardiyayı da üye yaptırmaya çalıştı. Önce beyaz yakalıları, bölüm şeflerini ve usta başlarını üye olarak kaydeden Türk Metal, ardından baskı ve tehdit yoluyla kalan işçileri BMİS'ten istifaya zorladı.

Gazetemize açıklama yapan Birleşik Metal yöneticileri 08.00-24.00 akşam vardiyası çıkışında fabrika önüne gelerek gelişmeleri öğrenmeye ve içerideki işçiler ile ilişki kurmaya çalıştıklarında burada polislin tehditlerine maruz kaldıklarını belirttiler. İşçiler vardiyadan çıkarken "Satılmış sendika istemiyoruz!" sloganları atarak patron-Türk Metal işbirliğini protesto ettiler.

İçeride ise patronun adamları eylem sırasında kameraya çektikleri işçileri tehdit ediyor. İşten çıkarma tehditleri ile istifa baskıları uygulanıyor. Türk Metal'in de 5 Mart'ta yetki için başvurduğu belirtiliyor.

İşçiler eylem yaptı

Mahle Mopisan işçileri sendikalaşma sürecinde karşılaştıkları baskıları ve işten atma saldırılarını teşhir etmek için 11 Mart günü fabrikanın kurulu olduğu Gaziemir'deki Ege Serbest Bölgesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasına DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi de katıldı.

Basın açıklamasında konuşan Çelebi, patronun saldırı sürecinde devreye Türk Metal Sendikası'nı soktuğunu hatırlatarak Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'ya seslenerek işçilerin tercihine saygı duyulması gerektiğini söyledi.

Liseli gençlik çalışmasına yüklenmek, geleceği örgütleme

Liseli gençlik çalışması

Genel olarak gençlik hareketindeki durumun aksine, onun kendine özgü bir alanı olan liseli ayağında son yıllarda olumlu bir gelişim yaşanıyor. Anlık parlayıp sönen bir gelişme olmadığı, son birkaç yıldır belli bir istikrar taşıdığı oranda, bir çekim merkezi de oluşturuyor.

Doğal olarak devrimci faaliyet böyle bir gelişmeyi hesaba katmadan sağlıklı bir ilerleme yaşayamaz. Komünistler olarak bu gelişmeye, hem politik bir liseli gençlik hareketi geliştirme görevi çerçevesinde, hem de bundan da güç alarak genel gençlik hareketindeki dağınıklık ve zayıflığı gidermek üzerinden yaklaşıyoruz. Ayrıca, liseli gençliğin en azından ileri kitlesi planında yaşanan gelişme, gençlik alanına yönelik politik ve örgütsel perspektiflerimizin daha geniş ölçekte hayat bulmasının maddi temelini de büyütüyor.

Baskı ve saldırılara rağmen liselerde kaynaşma ve hareketlilik sürüyor

Elbette her toplumsal mücadele dinamiği gibi gençlik hareketi de öncelikle ileri kitlesi üzerinden değerlendirilebilir. Çünkü hareket bizzat ileri kitlesinin nicel ve nitel tablosu, sosyal siyasal etkinliği, daha özde bilinç ve örgütlülük düzeyi üzerinden kendini ifade eder.

Bu açıdan, genel gençlik hareketinin ağırlık merkezini oluşturan üniversiteli gençlik cephesindeki zayıflık ve gerileme tüm ağırlığıyla sürüyor. Devletin üniversitelerdeki soruşturma ve okuldan atma saldırısının kalıcılaşmasıyla, gençlik hareketindeki kırılma ve gerileme her yıl daha da derinleşiyor. Elbette hızlı bir sirkülasyon yaşanması nedeniyle bu durumun değişme olasılığı her zaman vardır. Aslında Türkiye gibi çözümsüz, geleceksizlik sorununun derinden yaşandığı ülkelerde, toplumsal-siyasal süreçlerden bağımsız olarak, gençlik kendi alanında her an yeni bir canlanmaya kaynaklık edebilecek bir potansiyel taşıyor. 2000'li yılların ikinci yarısına girmeden önce düzen bu potansiyeli zapturapt altına almayı başardı. Bugün gençlik hareketinin taşıyıcısı ileri kitle, soruşturma ve okuldan atılma temel engelini aşamadığı müddetçe kırılma ve zayıflama sürecektir. Bu başarılmadan, geniş gençlik yığınlarının içine hapsediği cendereyi parçalamak mümkün değildir.

Baskının daha katmerlisinin yaşandığı bir alan olan liselerde ise son yıllarda bir kaynaşma ve hareketlilik göze çarpıyor. Elbette bu henüz geniş yığınların mücadeleye aktığı bir genel hareketlenme değil. Fakat gençliğin doğasına-yapısına yaraşır şekilde ileri kitlesinde bir artış ve aktivite yaşanıyor. Kimi yerlerde sol çevrelerin eylem kitlesinin önemli bir bölümünü liseliler oluşturabiliyor, ki bu son birkaç yıldır süreklilik gösteren bir durum. Bu gelişme, bir parça hareketin olduğu tüm kentlere yayılmış olarak yaşanıyor.

Liseli gençlik alanında gelişmeleri şekillendiren başlıca nedenler

Bu nedenler başlı başına bir değerlendirmenin konusu olabilecek kapsamda olmakla birlikte, burada bizi ilgilendiren yönlerine işaret etmekle yetineceğiz.

Öncelikle ve özellikle işçi ve emekçi çocuklarının okudukları liseler, buldukları yereldeki toplumsal yaşamın doğrudan bir parçasıdır. Bu bakımdan, özellikle taşra kentlere doğru gidildikçe, kendine özgü bir yaşam alanı oluşturan üniversitelerden oldukça farklı bir konuma sahiptirler. Bir liselinin okulunun hemen dışı, aynı zamanda onun kimliğini ve kişiliğini bulduğu, olduğu kadarıyla özgüvenine kaynaklık eden doğal çevresidir. Mahalle ya da semtinde yaşanan her gelişme liseliyi de etkilemekte, ister istemez doğrudan ilgi alanına girmektedir.

Yine özellikle işçi ve emekçi çocuklarının okuyabildiği liselerde, toplumsal ilişkiler alabildiğine çıplak ve çarpıcı bir şekilde su yüzüne vurur. Sınıflardaki sayıdan öğretmenlerin niteliğine, eğitim araçlarındaki kaliteden kantin harcamalarına, uygulanan baskılardan kılık kıyafet dayatmalarına kadar her konuda sınıf farklılıklarının yansımaları göze çarpar. Bir liseli salt okulunun not ortalamasından ve üniversite kazanma oranından bu sınıf ilişkilerini benliğinde hisseder.

İşçi ve emekçi çocukları payına üniversitelere girişin hem eğitimdeki eşitsizlik hem de ekonomik nedenlerle zorlaşması, doğal olarak üniversitelerde sınıfsal bileşimde değişime yolaçmıştır. Nitekim, üniversiteli gençlik hareketindeki zayıflığın temel nedenlerinden biri de bu değişimdir. İşçi ve emekçi çocukları, geçmişten bu yana hareketin merkezleri durumundaki üniversitelerden taşralara itilmektedir. Bunların çoğu liselerle benzer özelliklere sahiptir.

Öte yandan, liseli gençliğin büyük bir kesimi, geleceğin işçisi ya da işsizi olarak, daha şimdiden yaz

tatillerinde ağır çalışma koşullarıyla tanışmaktadır. Meslek liseliler için bunun staj adı altında bir sömürü uygulaması olarak yerleşmiş olduğu biliniyor. Bu sömürü işçi ve emekçi çocuklarının önemli bir kesimini öğretmektedir. Bu durum, sınıf ilişkilerinin doğrudan üretim alanlarından, bizzat ezilen sınıfın bir parçası olarak hissedilmesine ve bu çerçevede toplumsal süreçlere şu veya bu düzeyde ilgiye yol açmaktadır.

Burada değinilmesi gereken yönlerden biri de, geleceksizlik sorununun özellikle işçi ve emekçi çocukları payına yakıcı bir şekilde kendisini dayatmasıdır. Görünürde, bu yığınlar içinde bir kesimin gelecek sorunu en azından bir dönem için, üniversite hayalleri şeklinde çözülmüştür. Gerçekte ise işçi ve emekçi çocuklarının ezici çoğunluğu açısından bunun bir hayalden öteye geçemeyeceği apaçık bir gerçektir. Bu koşullar, geniş liseli gençlik yığınlarını gelecek konusunda daha işin başında düzenden beklenti taşımamaya, önemli bir kesimini farklı arayışlara itmektir. Bu arayışların belli bir bölümünün politik olduğunu söylemek bile gereksizdir.

Daha tali sayılsa da, liselerin 4 yıl olmasının da alandaki hareketlenmeye etkide bulunduğu söylenebilir. Hem fiziksel ve zihinsel gelişim açısından, hem de toplumsal değerler çerçevesinde önemli bir dönüm olan 18 yaşın liselerde yaşanıyor olması, liseli gençlik kitlesini geçmişe göre daha inisiyatifli hale getiriyor. Geçmişte bunlar üniversiteli gençlik hareketinin en diri öğeleri idi. Şimdi olduğu kadarıyla arayış ve sorgulamanın yoğunlaştığı yaş dönümü liselerde yaşanıyor.

Hareketin geleceği konusunda yansıyanlar

Liseli gençlik hareketi alanında bütün bu nedenlerin dolaysız etkisi altında yaşanan gelişmeler,

masının sorunları

son yılların toplumsal süreçleri tarafından da olumlu yönde beslenmiş oldu. 2007 1 Mayıs'ından alırsak, son yıllarda bir nebze canlanan ve militan öğeler taşıyan sınıf ve kitle hareketi, kendi döneminin genç kuşaklarını da doğallığında etkilemiştir. Toplumsal-siyasal süreçlerdeki gelişmeler ile sınıf ve kitle hareketi cephesinde yaşananlar (25 Kasım kamu eylemi, TEKEL Direnişi vb.) bu alandan olumlu etkilenmenin süreceğine işaret etmektedir.

Kapitalist-emperyalist sistemin dünya ölçeğindeki bunalımı ve Türkiye'deki süreçler ise, liseli gençlik alanındaki arayışların egemenler tarafından kontrol altına alınmasını fazlasıyla zorlaştırıyor. Son yıllarda emperyalist metropollerde yaşanan gençlik hareketleri aynı zamanda bunu göstermektedir. Türkiye gibi çözümsüz toplumsal sorunların yaşandığı bir ülkede ise doğal olarak hareket sürekli bir dinamik tabana sahip demektir. Liselerde uygulanan baskılara, son yıllarda ayyuka çıkarılan polisiye önlemlere rağmen, ileri kitesindeki artışın ve genel olarak kaynama ve arayışın sürmesinin en temel nedeni budur. Bu açıdan liseli gençlik alanında yaşanan gelişmenin bundan böyle, zaman zaman yavaşlama yaşansa bile, belli bir düzeyde süreceğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Liseli gençlik hareketimizin belli özellikleri

Ülkemizdeki liseli gençlik hareketi genel gençlik hareketinin özelliklerini taşımaktadır. Özellikle ileri kitlesi, toplumsal-politik sorunlara liselerin güncel özgün sorunlarından çok daha fazla ilgi göstermektedir. Bu ilginin yarattığı nitelik, en yakıcı sorunlar olarak karşısına dikilen sınav sistemi ve paralı eğitim uygulamalarına da politik düzlemde yanıt üretmesine yol açmaktadır. Bu, gerek devrimci siyasal faaliyet, gerekse genel liseli gençlik hareketinin sağlıklı bir temelde geliştirilmesi için önemli bir olanaktır.

Bu alanda, ileri kitledeki güçlü politik ilgiye karşın, politik birikimdeki geriliğin altı çizilebilir. Bu da toplumun genel yapısı düşünüldüğünde şaşırtıcı değildir. Hatta üniversiteli gençlik hareketinin ileri kitesinde bile bu açıdan fazlasıyla rahatsız edici bir tablo yansıyorken, liselerden yansıyan düzey anlaşılırdır.

Son yılların ileri liseli gençlik kitlesi sözkonusu olduğunda, onun devrimci mirasa ve değerlere olan sempatisi de ayrıca vurgulanmayı hak etmektedir. Bunu ülkemizdeki gericiğin onyılları bulan ideolojik, siyasal, kültürel hegemonyasına karşın, toplumsal çelişkilerden beslenen temiz devrimci damara önemli bir gösterge sayabiliriz. Bu kadarı bile Türkiye'nin nasıl bir devrim toprağı olduğunun iyi bir ifadesidir. Küçük-burjuva liberal akımların reformist-tasfiyeci kimliğini geçmişle kıyaslanamayacak ölçüde gönül rahatlığıyla sergilediği günümüzde, liseli alanına gelindiğinde, yine devrimin, devrimci savaşın, radikal şiarların, devrimci mirasın yardımına başvurmaları,

bizzat onların kendi inançsızlıklarına, ruhsuzluklarına, takatsizliklerine vurulan bir darbedir. Ve bu, bu topraklarda geleceğin nerede olduğunun dolaysız bir göstergesidir.

Liseli gençlik hareketinin ortaya çıkardığı olanakları, özellikle ileri kitesinin politik duyarlılığı değerlendirilmenin her siyasal akımın pratiğinde farklı yansımaları var. Kimisi salt ileri kitleyi kendi içine dönük bir çalışmayla, daha çok politik propagandayla kazanmayı temel amaç haline getiriyor. Bunlar için alanın ve genel gençlik hareketinin görevleri diye bir şey yoktur. Kimisi, ileri kitleyi belli ölçülerde harekete geçiren politik bir hatta yürürken, bir yandan da devrimci özlemlerini istismar ederek onları düzen içi sulara yozlaştırmaya önderlik ediyor. Kimisi ise kitlelerin geriliği argümanı ile faaliyetini en geri sınırlara, yani akademik-demokratik sorunlara, daha doğrusu kendiliğindencilik düzeyine hapsediyor.

Liseli gençlik çalışmasına yaklaşımımız ve alanın önemi

Partimiz açısından bu alana müdahalenin esasları, doğrudan siyasal sınıf çalışmasının görev ve ihtiyaçlarına tabi olarak belirlenmiştir. Bu hiçbir biçimde sınıf çalışması alanına kadrolar devşirmek sınırlarında anlaşılmamalıdır. Nitekim geçmişten bugüne gençlik alanına yönelik faaliyet ve müdahalemiz, kastedileni az çok ifade etmektedir. Değişik dönemlerde yapılmış temel parti değerlendirmeleri de gençlik hareketine yaklaşımımızın çerçevesini yalın bir şekilde ortaya koymaktadır. Elbette gençlik hareketine yönelimimizde işçi sınıfının aydın öge ve profesyonel kadro ihtiyacı önemli bir yerde duruyor. Fakat bu gelişkin bir siyasal gençlik hareketinin varlığını gerektiriyor. Bununla birlikte gençlik hareketi, her zaman sınıf ve emekçi kitle hareketini güçlendiren ve onun tarafından beslenen temel bir toplumsal mücadele dinamiği olarak zaten doğal bir öneme sahiptir. O yüzden, gençlik hareketini birleşik, kitlesel,

devrimci bir hareket olarak geliştirmeyi hep devrimci sınıf mücadelesinin önemli bir boyutu olarak ele aldık.

Dolayısıyla, daha baştan belirtildiği üzere, liseli gençlik alanındaki gelişmelerin doğurduğu olanaklar da, parti tarafından hem devrimci bir liseli gençlik hareketi geliştirmek, hem de genel olarak gençlik hareketinin dağınık ve zayıf tablosunu aşmak çerçevesinde bir ilginin konusudur.

Özellikle liseler özgülünde meselenin böyle ele alınmasının devrimci sınıf mücadelesi bakımından daha yaşamsal nedenleri de var. Meslek liseleri başta olmak üzere özellikle işçi ve emekçi çocuklarının okuduğu liseler, sınıf saflarına yeni katılımların en önemli kaynağıdır. Buralardan sağlanacak her birikim, doğrudan sınıf çalışması alanına yansımaktadır ve yansıyacaktır. Öte yandan, üniversiteye girebilenler üzerinden de liseler doğrudan üniversiteli gençlik çalışmasının candamarı durumundadır. Nitekim bugüne kadarki pratiğimiz, gerek sınıf çalışması, gerekse üniversiteler açısından bunun birçok örneğiyle doludur. Bu olgular liseli gençlik çalışmasına büyük bir değer ve önem kazandırıyor. Özellikle üniversiteli gençlik hareketinin dipte gezdiği günümüz koşullarında, bu candamarının önemi sürekli artmaktadır.

Sermaye devleti de bu benzersiz önemden kaynaklı olarak liseleri kontrol altında tutabilmek için elinden gelen hiçbir şeyi esirgemiyor. Sadece idare ve polis baskısıyla değil, aileleri kullanarak, sınav sistemini gerçek bir asosyalleştirme silahına dönüştürerek, yetmediği yerde uyuşturucu-fuhuş-çetecilik sarmalında yozlaşmayı dayatarak, sanal dünyayı bir uyuşma aracına çevirerek liseli gençliği alabildiğine çürütmeye çalışıyor. Örneğin bugün dinci gericiğin, faşist ideoloji ve örgütlenmelerin yatağına dönüştürülmemiş meslek lisesi neredeyse yok gibidir. Bu, devlet tarafından büyük bir hassasiyetle ve adım adım uygulanan, asla ihmal edilmeyen bir politikadır. Yalnızca bu bile, bu alana yönelik hedeflerimizin kesin bir şekilde hayata geçirilmesinin ne denli önemli olduğunu ortaya koymaya yeter.

Verili koşullarda kendi iç dinamiklerindeki zayıflık, meslek liselerini dışarıdan etkilemeyi ve kuşatmayı bir zorunluluk haline getiriyor. Zira meslek liselerinde sola açık işçi ve emekçi çocukları hiç de azımsanmayacak bir oranda oldukları halde, politik düzeylerinde ve kavrayışlarındaki zayıflıklardan ötürü harekete katılımları fazlasıyla sınırlıdır. Sırf meslek liselerindeki sermaye ablukasını yarmak için bile, genel liseli kitesinin ileri birikimine yaslanarak bütünsel bir liseli gençlik hareketi geliştirmeyi başarmak gerekiyor.

İleri kitleye müdahalede gözetilmesi gerekenler

Bugün liseli gençlik hareketini geliştirip devrimciileştirmek, her şeyden önce ileri kitleye doğru müdahaleler yapmayı gerektiriyor. Zira bu kitle içinde

varlık göstermeden alanın toplamına yönelik isabetli taktik politikalar da, güncel pratik çalışma hattı da oluşturulamaz. Ve eğer alanın genel görevlerine karşı bir bakışınız ve pratiğiniz varsa, ileri kitleye müdahale, gerçekte hareketin kendisine müdahaledir.

Yeri geldikçe belirtildiği üzere, bu kitle ancak eldeki olanaklar üzerinden bir politik hat oluşturularak ve ancak mevcut güçler harekete geçirilip, alana özgü pratik politika yapılarak mücadelenin bir parçası haline getirilebilir. Fakat devrime sempati besleyen ve politik etkinlik sergileyen ileri kitlenin devrimci mücadeleye kazanılmasının güncel plandaki başlıca yolu, onun devrimci duyarlılığına ve ilgisine seslenebilen devrimci ajitasyon-propaganda, devrimci eylem ve örgütlenmedir. Çoğu zaman gerçek politik kimlik ile politik faaliyetin örtüşmediği, liseli gençlik alanındaki başlıca siyasal gruplar üzerinden de görülebilir. Liseli gençlik içinde güç olan gruplar, bu gücü doğrudan devrimci propaganda üzerinden sağlıyorlar. Silahlı mücadeleyle uzaktan yakından ilgisi kalmamış bazı reformist grupların dahi liselilere yönelirken sembollerini üzerinden silahlı savaşıma öne çıkarması, savaşın sürdüğünden söz etmesi, bunun en çarpıcı örneğidir. Özetle bugüne kadarki veriler, ileri liseli kitlesini devrimci mücadeleye kazanmada, onun devrimci mirası ve değerleri sahiplenmede sergilediği duyarlılığın büyük bir önem taşıdığını göstermektedir.

Burada önemli olan, bu doğrultuda bir müdahaleyi, liselilerin ve genel olarak gençliğin güncel yakıcı sorunlarına müdahaleden koparmadan yapabilmektir. Dahası, bizzat bu sorunlara yönelik etkili, yaygın ve güçlü bir politik faaliyet örgütlenme perspektifiyle hareket etmektir. Diğer türlü, belki dönemsel bir hareketliliğin ileri çıkardığı öğeler geçici olarak kazanılabilir, fakat alanda kalıcı bir örgütlenme ve faaliyet örülemez. Kendi içinde güncel olarak öne çıkan akademik-demokratik sorunlara gömülme, bunları devrimci stratejik hedeflerden koparmak ve devrimci propagandayı zayıf yürütmek ne denli geçici olmaya mahkumsa, genel gençlik hareketini geliştirmenin ihtiyaçlarını gözetmeyen kendi içinde bir kadro faaliyeti de o denli geçici olacaktır.

Buradan kaynaklanabilecek sorunları sağlıklı bir şekilde aşmak, gerek faaliyetin içeriğini, gerekse araç, yol ve yöntemlerini alanı kavrayan bir dengede tutturmayı gerektiriyor. Bunun için ilk olarak, ileri kesimin bir yandan toplumsal sorunlara yönelik ilgisi, bir yandan devrimci ajitasyon ve eyleme yakınlığı, fakat öte yandan aynı kitlenin politik düzeyi ve birikimindeki gerilik ile aile-düzen karşısındaki zayıflığı hesaba katılmalıdır. İkinci olarak ise, geniş yığınların geriliği nedeniyle kitlelerden kopulmamalı, onların verili andaki duyarlılığı gözetilmelidir. Çok da uzun sayılmayacak bir zaman içinde giderek güçlenen bazı yerel çalışmalarımız ve sergiledikleri bir dizi etkinlik, yapılması gerekeni somut deneyim olarak ortaya koymaktadır.

Liseli gençlik çalışmamızın sorunlarına dair

Liseli gençlik çalışmamız hala ciddi zayıflıklar taşıdığı ölçüde, bu deneyimler belli yerellerle sınırlı kalabiliyor. Oysa, alanın önemine uygun bir ciddiyetle yaklaşıldığında ve gereken ilgi gösterildiğinde, hem deneyimler gelişecek hem de zayıflıklar geride kalacaktır. Bu açıdan kendi çalışmamızın pratik-somut sorunlarına eğilmek özel bir ihtiyaçtır.

Esasında partimizin III. Kongresi, liseli gençlik çalışmamızla ilgili sorunları birçok yönüyle masaya yatırmış bulunuyor. Özellikle alana ilişkin yeni sayılabilecek örgütsel yapılanmaya kongre tartışmaları gözetilerek yönelinmiştir.

Liseli çalışmamız uzun sayılabilecek bir dönem boyunca genel gençlik çalışmamızın organik bir uzantısı olarak yürütüldü. Bu dönemde partimizin

gençlik çalışmasına, politik önderlik planında değil fakat örgütsel müdahalelerinde yer yer belli sınırlılıklar sözkonusu oldu. Partinin yakın örgütsel önderlik ve müdahalesi yetersiz kaldığı ölçüde, gençlik çalışması, alanda kendi siyasal pratikleri içinde döneme özgü bir örgütsel-siyasal kimlik edinen unsurlar tarafından omuzlandı. Yakın zamana kadar liseli gençlik çalışması, bu çalışmanın içinde şekillenmiş güçlerden oluşturulmuş merkezi bir yapı tarafından yürütülmekteydi.

Bu çalışma uzun bir dönem boyunca kendine özgü sonuçlar da yaratarak belli bir mesafe katetti, anlamlı deneyimler ve güçler biriktirdi. Liselilerin buldukları yerellerdeki siyasal çalışmamızla ilişkisi ise, çoğu yerde gençliğin enerjisini bölge çalışmaları çerçevesinde değerlendirmek şeklinde kurulmaktaydı. Hem gençlik çalışmamızın durumundan hem de liseli gençlik hareketine yönelik müdahalenin yerellerle ilişkisinin gereklerinden kaynaklı, bölge çalışmaları ile liseli gençlik çalışması arasında sorunlar yaşanabildi.

Liseli çalışmamızın giderek zayıfladığı bir dönemin ardından, çalışma yerel bölge örgütleri üzerinden yürütülmeye başlandı. Bu, liseli gençliğin yukarıda da ifade edilen konumlanışı ve özellikleri dikkate alınarak yapılan bir düzenlemeydi. Çalışmanın genel gençlik çalışmasıyla ilişkisi ve kendine özgü merkezileşme ve politik önderlik ihtiyacı için de uygun yapılanmalara gidildi.

Bu adımların atıldığı dönemin başında çalışma gücü ve olanaklar planında oldukça zayıflamış olduğu için, yeni düzenlemeler üzerinden çok sınırlı yol katedilebildi. Özellikle çalışmanın merkezileşme ve politik önderlik planındaki ihtiyacına yanıt vermeye atılan adımların güçleri üzerinden yaşanan darlık ve yetersizlik, çalışmaya yüklenerek anlamlı mesafeler alan bazı yerellerin deneyiminin toplama maledilmesini güçleştirdi.

Her şeye karşı çalışmaya yüklenen bölgelerde yeni yapılanmaya uygun olarak katedilen yol, temel sorunun öncelikle yerel örgütlerimiz üzerinden yaşandığını gösteriyor. Alanın öneminin gerektirdiği bir ilgiye konu olan yerellerde nitelikli ve ileri bir liseli çalışması ve örgütlenmesi şekilleniyor. Bizzat buradan sağlanacak birikimler üzerinden, çalışmanın merkezileşme ve politik önderlik ihtiyacı da daha ileriden yanıtlanabilecektir. Nitekim belirli yerellerdeki gelişme, doğrudan merkezi liseli yayınına yansımakta, geçen döneme göre çok daha nitelikli katkıların akmasını sağlamaktadır. Yine belli yerellerin yarattığı olanaklar, liseli gençlik hareketinin toplamına yönelik daha etkili müdahalelerin zeminini döşemektedir.

Kısacası, artık bölge örgütlerimiz liseli çalışması yürütmek ve liseli gençlik alanında örgütlenmekle yükümlü olduklarını bilince çıkardıklarını gösterebilmelidirler. Mesele liseli gençliği bölge-sınıf çalışmasında değerlendirmek değil, bizzat bölgelerdeki imkânları seferber ederek yaygın ve etkili bir liseli gençlik çalışması yürütmektir. Dolayısıyla

her yerel örgütümüz, liseli güçleri olsun ya da olmasın, özellikle en genç militanlarından mutlaka liseli birimleri kurarak, liseli gençlik çalışmasına yüklenmeyi temel bir iş edinmelidir.

III. Kongre iradesi çerçevesinde partinin liseli gençlik çalışmasına yaptığı müdahalelerden biri de, yine alanın somut durumuna, gelişmelerine, özelliklerine dair yapılan değerlendirmeler üzerinden atılan örgütlenme adımıdır. Doğal olarak bu, bugüne kadarki birikim ve deneyim üzerinde yükseliyor. Daha çok liseli gençlik alanındaki devrimci arayışı kucaklayıp, alana yönelik militan bir siyasal çalışmaya yöneltmeyi amaçlayan, bu bağlamda faaliyetimizin politik niteliğini alandaki ihtiyaçlar çerçevesinde geliştirmeyi hedefleyen bu adım, henüz sınırlı olsa da anlamlı sonuçlarla ilerliyor. Liseli gençliğin özellikleri ve hareketin taşıyıcısı durumundaki ileri kitlesinin eğilimleri dikkate alınarak alandaki gençliğin genel örgütlenmesi ihtiyacına yanıt olabilmesi için gündeme getirilse de, sözkonusu olan halihazırda bir öncü müdahaledir. Kuşku yok ki genel örgütlenme ihtiyacının tam olarak nasıl karşılanacağını, son tahlilde bizzat kitle hareketinin gelişimi belirleyecektir. Fakat devrimci siyasal önderlik, hareketi sağlıklı bir şekilde devrimci mücadeleye kanalize edebilmek üzere bilinçli müdahalelerde bulunmaksızın yol alamaz, kendini eğitip sınamaz, kitlelerle kaynaşamaz. Kendi başına hiçbir ismin bir anlam ifade etmeyeceğini unutmadan, tercih edilen isimlendirmenin politik niteliği ve vurgusu dahi, ileri gençlik kitlesi için doğal bir odak olma hedefiyle hareket edilmesi gerektiğini göstermektedir.

Bu adım da dahil hiçbir merkezi aracımız, hiçbir şekilde yerellerde esnek araçların kullanılmasının karşısına konulmamalıdır. Asli yönelime bağlı kalmak, kitleleri devrimci mücadeleye kanalize etmek, düzene karşı savaşıma çekmek koşuluyla çalışmanın yerelleştirilmesi ve bu çerçevede yaratıcı yerel araçların devreye sokulması doğal bir önderlik misyonudur. Geçmişe göre bu alanda belli bir zayıflama olduğu ortadadır. Bunun üzerine gidilmeli, yerel çalışmaların özgün yöntem ve araçlarla güçlendirilmesi liseli çalışmamızın temel bir boyutu olarak düşünülmelidir.

Son olarak, liseli gençlik çalışmamızın en zayıf yönünün hala meslek liseleri ayağı olduğunun altını kalınca çizmek istiyoruz. Yukarıdaki vurgular, meseleye yaklaşımımızın özünü ifade ettiği için uzatmıyoruz. Şu kadarını söylemeliyiz ki, bu alan somut pratik bir ilgiye, planlı, sistematik ve kesintisiz bir çalışmaya konu edilmediği müddetçe, iddialarımız ölü sözler olarak kalmaya mahkumdur. Yerel örgütlerimiz için meslek liselerine yönelik gerçek bir pratik yoğunlaşma sınıf yöneliminin başlıca boyutlarından biri olduğu gün, liseli gençlik çalışmasına gerçek önderlik sorumluluğu da yerine getirilmiş olacaktır.

(EKİM'in Mart 2010 tarihli 264. sayısından alınmıştır.)

25 Kasım'dan 26 Mayıs'a...

Geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya karşı genel greve-direnişe

TEKEL Direnişi Danışay'ın 4/C uygulamasını bir ay ertelemesi kararı üzerine sendika bürokratları tarafından sömünlendirildi. Ancak TEKEL işçileri sadece kendi talepleri için değil aynı zamanda bugün milyonlarca işçi ve emekçiyi ilgilendiren hak ve talepler için de direniyorlardı. İş güvencesiz, sosyal haklardan mahrum kölece çalıştırmaya karşı güvenli gelecek ve iş isteyen TEKEL işçileri aynı zamanda milyonların taleplerini de haykırıyorlardı. Direnişin geniş bir toplumsal destek bulmasının gerisinde de bu gerçek yatmaktaydı.

TEKEL Direnişi Ankara'da kurulan çadırların sökülmesi ve işçilerin geri gönderilmesiyle sömünlendirilmiş oldu. Ancak direnişin talepleri hala güncelliğini korumaktadır.

Bu süreçte sadece direnişi büyütmesi gereken Türk-İş ve Tek Gıda-İş değil benzer saldırılarla karşı karşıya kalan kamu emekçilerinin sendikası olan KESK de direnişe gereken desteği vermedi. Direnişin taleplerini kendi bulunduğu alanlara yayamadı, eylemli dayanışmayı hak ettiği şekilde yükseltmedi.

Türk-İş, DISK, KESK ve Kamu-Sen henüz daha direniş sürerken 22 Şubat'ta bir araya gelerek TEKEL Direnişi ile sözde dayanışmak amacıyla birtakım kararlar aldılar. Alınan kararlar direnişin büyütülmesine ve yaygınlaştırılmasına hizmet etmekten uzak kaldı. 22 Şubat toplantısı direnişi sahipsiz bırakmanın diğer bir adı oldu.

Söz konusu 4 konfederasyon mücadelenin güncel ve acil ihtiyaçlarına yanıt vermek yerine TEKEL Direnişini ortada bırakırcasına 26 Mayıs günü için şu kararı aldıklarını ilan ettiler: *"Öncelikli istemlerinin karşılanmaması ve bu etkinliklerin Hükümet nezdinde bir sonuç vermemesi halinde, 26 Mayıs 2010 tarihinde, bu dört konfederasyon ve bu konfederasyonlara üye tüm sendikaların birlikte sahipleneceği ve üretimden gelen gücün kullanılacağı genel bir eylem yapılmasının uygun olacağına karar verilmiştir."*

KESK de 13-14 Şubat 2010 tarihinde yapılan IV. Dönem III Danışma Kurulu ve 24 Şubat 2010 tarihinde yapılan olağanüstü Danışma Meclisi toplantılarında şu kararı almıştır: *"1 Mayıs 2010 bu yıl geleneksel öneminin ötesinde 26 Mayıs'ta 4 konfederasyonla birlikte gerçekleştireceğimiz grev ve genel eylem gününün güçlendirilmesi için de önemli bir fırsattır. 1 Mayıs'ın tüm Türkiye ölçeğinde en geniş toplumsal kesimlerin, demokratik kitle ve meslek örgütlerinin katılımıyla kutlanması, bu kutlamalarda azami kiteselliğin sağlanması önemlidir."*

26 Mayıs'ta gerçekleştireceğimiz grev tek tek işyeri bazında örgütlenmeli, grevin temel talepleri en geniş emekçi kesimlerle eylem öncesi dönemde gerçekleştirilecek panel, eğitim vb. çalışmalarda paylaşılmalıdır."

Günün acil görevi ve mücadelenin öncelikli ihtiyacı TEKEL Direnişi'nin ruhuyla önümüzdeki döneme topyekûn hazırlanmak, birleşik mücadeleyi hak alıcı eylem biçimleriyle yükseltmektir. 26 Mayıs eyleminin bugünden örgütlenmesi, tabana yayılması büyük bir önem taşımaktadır. Bu anlamda kamu emekçilerinin gerçekleştirdiği 25 Kasım eyleminin

deneyimlerinden, kazanımlarından ve eksikliklerinden dersler çıkarmak gerekmektedir. Zira 25 Kasım deneyimi son derece anlamlıdır.

25 Kasım'ın, olduğu kadarıyla başarısının arkasında tabana dayalı grev ve direniş komiteleri bulunmaktaydı. Her işyerine doğru yayılan bir kapsamı olmasa da birçok şubede bu işlevi yerine getirebilecek komiteler oluşturulmuş, işyeri gezileri ve toplantılarıyla süreç örgütlenmişti.

26 Mayıs'ın başarıyla gerçekleşebilmesi için benzer bir işleyişe, disiplin ve kararlılığa dayalı grev ve direnişi örgütleyecek taban örgütlülüklerinin oluşturulmasına ihtiyaç vardır. 26 Mayıs genel eylem kararı alan 4 konfederasyon vardır. Bu da demek oluyor ki eylemin güçlü geçmesinin koşulları 25 Kasım'a göre çok daha fazladır. Öncelikle bir bütün olarak işçi ve emekçiler ve onların sendikaları süreci örgütlemek için işyerlerinde grev ve direniş komiteleri oluşturmalı, bu komitelerin koordinasyonunu yerel ve merkezi olarak sağlamalıdır. İşyerlerini eylem alanlarına çevirmeli, yapılan her eylemi, etkinliği ve toplantıyı 26 Mayıs eylemine, greve ve direnişe bağlamalıdır.

Böylesi bir hazırlık yapılmadan ne toplumsal destek sağlanabilir ne de kamuoyu oluşturulabilir.

Kamu emekçileri 25 Kasım'dan aldıkları moral güçle sürece hazırlanmalı, hem işyerlerini, hem sendikalarını, hem de işçi sendikalarını harekete geçmeye zorlamalıdır.

(Sosyalist Kamu Emekçileri Bülteni'nin Mart 2010 tarihli 36. sayısından alınmıştır.)

İstanbul Kamu Emekçileri Kurultayı'na doğru...

Öncü, ilerici kamu emekçilerine çağrımızdır!

Kamu emekçileri hareketi yeni bir dönemin eşliğindedir. Fiili-meşru mücadele zemininde ortaya çıkan ve bu zeminde yükselen kamu emekçileri hareketi, özellikle de 4688 sayılı yasa sonrasında önemli bir güç kaybına uğramış, fiili-meşru mücadele içerisinde oluşan moral değerlerini yitirmeye yüz tutmuştur. Geride bırakılan yıllar boyunca sermaye sınıfı neo-liberal saldırılarını bir bir hayata geçirmiş, kamu kurumlarının ve kamusal hakların tasfiyesi, esnek çalışma biçimlerinin hayata geçirilmesi yönünde önemli mesafeler almıştır. Fiili-meşru mücadele geleneğinin zayıflaması, beraberinde KESK'in ve sendikalarımızın da güç kaybetmesine yol açmıştır. Bugün gelinen noktada işgüvencesi başta olmak üzere kazanılmış tüm haklarımız rafa kaldırılmak istenmekte, "yeniden yapılanma" adı altında kamu kurumlarının tasfiyesine hız verilmekte, sözleşmeli ve esnek çalışma modelleri hızla hayata geçirilmektedir. Bu sürecin KESK'i ve sendikalarımızı da varlık-yokluk ikilemi içerisine düşüreceği açıktır.

Sermayenin kamu emekçilerine dönük topyekun bir saldırı dalgasına hazırlandığı şu günlerde, kamu emekçileri hareketinin öncülerinin önümüzdeki dönemin ihtiyaçlarını tartışması, geleceğe ilişkin öngörülerini ortaya koyması hayati bir önem kazanmaktadır. 16 Mayıs'ta yapılması düşünülen İstanbul Kamu Emekçileri Kurultayı'nın örgütlenmesi için ön çalışmalara başlanmıştır. Tüm sendikal grupları ve öncü-ilerici kamu emekçilerini kurultayın öznesi olmaya, kurultay çalışmalarında aktif bir rol üstlenmeye davet ediyoruz. Sosyalist Kamu Emekçileri tarafından çağrısı yapılan kurultay, grupsal ihtiyaçlar üzerinden değil, kamu emekçileri hareketinin ihtiyaçları üzerinden şekillenmektedir. Bu anlamda her sendikal grup ve öncü kamu emekçisinin aynı oranda söz ve inisiyatif hakkına sahip olacağı bir kurultay örgütlenmesi düşünülmektedir. Kurultayın tüm içeriği sendika şubelerinde oluşturulan çalışma gruplarının etkinlikleri üzerinden şekillenecek olup, Kurultay Hazırlık Komitesi her sendika şubesinde oluşturulan çalışma gruplarının kendi içerisinden seçtikleri ikişer temsilciden oluşacaktır. Kadrosuz-güvencesiz olarak hizmet kurumlarında çalışan emekçiler üzerinden şekillenen dernek, platform gibi oluşumların da aynı oranda temsil edilmesi düşünülmektedir.

Tüm sendikal grupları ve öncü-ilerici kamu emekçilerini, bu alanda faaliyet yürüten dernek, platform gibi oluşumları buldukları şubelerde-alanlarda çalışma grupları oluşturmaya, Kurultay Hazırlık Komitesi'nin oluşturulması için ikişer temsilci belirlemeye davet ediyoruz.

İletişim için e-mail adresi: kamuemekcilerikurultayi@gmail.com

(Sosyalist Kamu Emekçileri Bülteni'nin Mart 2010 tarihli 36. sayısından alınmıştır...)

Devrimci kanı akıtanlar akıttıkları kanda boğulacaklar!

2001 yılında Avcılar Firuzköy’de polis tarafından katledilen İsmail Karaman’ın katillerinin yargılandığı dava halen devam ediyor. Davanın açıldığı günden bu yana katillerin korunmaya ve aklanmaya çalışıldığı su götürmezken, Mart ayında gerçekleşen son duruşmada savcının katil polislerin “kamu hizmeti” yaptıkları gerekçesi ile beraatlerini talep etmesi ile iyiden iyiye ayyuka çıktı. Kısacası sermaye düzeni daha önce de örneklerine sayısız defa rastladığımız üzere, bir kez daha örgütlü bir devrimcinin katli vacip olduğunu ilan etmiş oldu.

Yargılama sürecinin başında son noktanın beraat ya da zamanaşımı olacağı belliydi. Daha ilk duruşmanın ara kararında katil polislerin korunup kollanması için dosyaya gizlilik kararı konulması öngörülerin haksız olmadığını açığa çıkartmış oldu. Sonrası ise koca bir oyalama sürecine dönüştü. Deliller açık açık karartıldı, Karaman ailesi avukatlarının talepleri özellikle görmezden gelindi, dava sürüncemede bırakıldı. Bunun en açık örneklerinden biri polis telsiz kayıtlarının dosyaya alınması ile ilgiliydi. Avukatların bu kayıtlarla ilgili talepleri önce reddedildi. Ardından 7 yıl sonra talebin defalarca yinelenmesinin ardından kabul edildiğinde ise, ilk bir yılın sonunda zaten bu kayıtların imha edildiği öğrenildi.

İsmail Karaman cinayetinin uzun yıllardır süren davasının bu kısa özeti, yargı mekanizmasının sermaye düzeninin pisliklerini temizleme görevini layıkıyla yerine getirdiğini göstermektedir. Savcı tarafından, polis eliyle gerçekleştirilen bir yargısız infaz “kamu görevi” denilerek gerekçelendirilmektedir. İşin ironik yanı, savcı bu tanımlamayı “kamu” adına yapmaktadır.

Katiller ilk kez aklanmıyor!

“Katiller ilk kez aklanmıyor” başlığı iki ayrı anlam taşımaktadır. Bu memleketin sokakları arkasına sermaye iktidarını almış elini kolunu sallayarak dolaşan tetikçilerle doludur. Bunların büyük kısmı yargı karşısına bir kez bile çıkmamıştır. Eskaza mahkeme yüzü görenlerse, ya suçüstü yakalandıklarından ya da harcanacak bir isim gerektiğinden sanık sıfatını “bir süreliğine” taşımışlardır. Yine bir kısmı “kamu adına” suçsuz bulunmuşken, diğer bir kısmı zamanaşımı çaresi ile kurtarılmıştır. “Katillerin ilk kez aklanmamasının” birinci ve genel anlamı budur. Uğur Kaymaz gibi küçük bir çocuğu delik deşik ederek katledenler beraat etmiştir. Cezaevi katliamlarına ilişkin davaların büyük kısmı zamanaşımına uğramıştır. 16 Mart’ta öğrencilerin üzerine bomba yağdıranlar daha sonra karşımızda Hrant Dink cinayetinde emniyet kurumunun başı olarak çıkmıştır. Yani sermaye düzeni tetikçilerini saklamadan korumaktadır.

Ancak bu başlığın ikinci anlamı, somut ve İsmail Karaman olayına özgüdür. Davada iki sanık bulunmaktadır. Bunlardan birisi; Ali Erşan’dır. Ali Erşan isimli eli kanlı katil, İsmail Karaman’dan önce 13 kişiyi infaz ettiği için yargılanmış ve hepsinden beraat ettirilmiştir. Diğer tetikçi ise Nihat Çulhaoğlu’dur, o da Ali Erşan ile aynı yoldadır. 3 kişiyi katlettiği için yargılanmış, 3’ünden de aynı

Feyzullah Ete’yi Öldüren Polise İliye, Kardeş Ete’ye Tutuklama

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

ORKUT - tolgakorkut@bianet.org
- BIA Haber Merkezi 07 Kasım 2008, Cuma

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

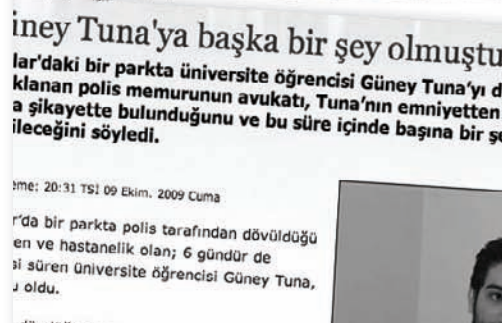
İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

İstanbul’da bir parkta oturan Feyzullah Ete’yi öldüren polis Mutlu’yu tahliye etti. Buna tepki gösteren Adil İliye, “mahkemeye hakaret ve görev yaptırma” suçlamasıyla İliye’ye tutuklama talebinde bulundu. Avukat Naz “Adil Ete epilepsi hastası, sabit ikametli var. Evde 11 kişiyi tutuklamaya gerek yoktu” dedi.

şekilde beraat kararı ile çıkmıştır. Savcının Karaman infazını kamu hizmeti olarak gördüğünü düşünürsek, bu iki soysuza üstün görev madalyası verilebilmesi dahi ihtimal dahilindedir. Daha önce de atıf yaptığımız üzere 16 Mart Beyazıt Katliamı’nın sorumlusu Reşat Altay’ın meslek yaşamı tetikçilerin yalnızca korunmadıklarını ama aynı zamanda alkışlandıklarını da gözler önüne sermektedir.

Dur ihtarını, kamu hizmeti/PVSK...

Bugün polis cinayetlerinde karşımıza hep aynı argümanlar çıkmaktadır. Öncelikle geçmişten bugüne bütün infazların ardından hep aynı matbu açıklama yapılır. Öldürülen devrimcinin hangi örgüte üye olduğu belirtildikten sonra, “dur ihtarına uymadı” denerek infaz bir zorunluluk olarak lanse edilir. “Dur ihtarına uymama” ifadesi, artık “devrimciydi, imha ettik” demenin yasaya uygun ifadesidir. Zira burjuva yasaları gedikli tetikçilerine insanları “dur ihtarına uymazlarsa” öldürme yetkisi vermektedir. 2001’de Karaman’ın ölümü ardından ortaya atılan bu bahanenin, 2009 sonunda Alaattin Karadağ’ın katledilmesinin ardından da ifade edilmesi bir rastlantının ürünü değil, aksine bir işin kitaba uydurulmasıdır. Kısacası dur ihtarını infazın akabinde dillendirilmesi gereken bir ilk ezberdir. Bu ezber; ne dur ihtarına uymadığı için vurulduğu iddia edilen Karaman’ın vücudundan çıkan 10 kurşunu açıklamaya yeter, ne de Karadağ’ın hem bacağından, hem koltuk altından vurulduğunu...

İkinci ezber yargılama sürecine saklanır. Bu Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu öncesindeki ifadesi ile kamu hizmetidir, PVSK ile bu “yasaların verdiği yetki” diye dile getirilmiştir. Ama ikisi de aynı riyakar kapıya çıkmakta, burjuva ikiyüzlülüğünün bir açık örneği olarak karşımıza dikilmektedir. En süslü sözleşmelerle kendini yaşama hakkının savunucusu ilan etmiş devlet, iş devrimci avı olduğunda,

cinayetleri kamu hizmetinden saymakta, yasaları ile tetikçilerine cinayet yetkisi tanımaktadır. Deyim yerindeyse yaşama hakkının sözde koruyucuları, yaşama hakkını onlarca kurşunla ortadan kaldıracakları istisnaya fiiliyatın dışında bir de yasal kılıf yaratmıştır.

Adaletin temeli mülk oldukça...

Bugün burjuvazi adaletin temelini mülk olduğunu açık ve seçik olarak söylemektedir. Mahkeme salonlarını süsleyen bu cümlecik, burjuva hukukunun basit bir özeti olduğu gibi, katil sürülerinin mülk düşmanı devrimcileri katlettiklerinde sırtlarının sıvazlanmasının gerisindeki yalın nedeni ifade etmektedir. Bu, bizim adaletten anladığımız değildir elbet. Bu insanın temelden kazındığı, yerine malın, mülkün, servetin ve asalaklar iktidarının geçirildiği bir adalettir. İşte bu yüzden bu adalet öncelikle adil olmayı korur.

Karaman’ı katleden polisler hakkında beraat istenmesi böyle bir adalet algısı ile yadırganıcı değildir. Aksine Karaman da, Alaattin Karadağ da ve daha onlarca devrimci de adaleti temelinden sarsmak için örgütlü mücadele seçmiş kişilerdir. İşte mülk düzenine kafa tuttıkları, burjuva adaletin temelini kazımak arzusunda oldukları için katledilmişlerdir. Bu nedenlerle onları katledenlerin bir yere hizmet ettiği doğrudur, ama bu hizmet -beraat kararını gerekçelendiren savcının da çok iyi bildiği üzere- kamuya hizmet değil, sermaye düzenine hizmettir.

Devrimci kanı akıtanlar, bu kanı akıtan katilleri koruyanlar ve elbette yargısız infazlar azmettirenler; eninde sonunda akıttıkları kanda boğulacaklar! Çünkü bu mülk düzeninin, adaletin temeli çarpıktır. Kaç tetikçi aklanırsa aklansın, dosyalar arşiv olur belki ama devrimci mücadele tarihi bunların çetelesini tutmaktadır. Çünkü devrimci mücadelenin hafızası canlıdır!

Mart ayı katliamları lanetlendi!

12 Mart günü İstanbul Gazi Mahallesi'nde gün boyunca dört ayrı anma etkinliği gerçekleştirildi. Gazi Katliamı'nın unutulmadığı haykırıldı. Gazi Mahallesi esnafı da katliamı kepenk kapatarak protesto etti.

12 Mart Gazi Platformu'ndan yürüyüş

BDSP, DHF, Devrimci Hareket ve PDD'in oluşturduğu **12 Mart Gazi Platformu** tarafından örgütlenen ilk eylemde Zeynep Poyraz, Sezgin Engin ve Hasan Ocak'ın aileleri de yer aldı. Eyleme Kaldıraç, Devrimci Proletarya ve Devrimci Parti Mücadelesinde Devrimci Komünistler de katıldı.

Gazi Mahallesi Eski Karakol'da toplanan kitle Gazi Mezarlığı'na yürüdü. "12 Mart Gazi katliamını unutmamak unutturmayacağız! / 12 Mart Gazi Platformu" pankartının açıldığı yürüyüşte kurumlar ortak pankartın arkasında kendi pankartlarıyla yürüdüler. Katliamın yaşandığı Dostlar Kiraathanesi önünden ise bütün kortejler öfke dolu sloganlarla geçtiler.

Komünistler eyleme "Gazi'nin faili sermaye devleti! / Hesabını emekçiler soracak" pankartıyla katıldılar. Emekçileri hesap sormaya çağıran BDSP'liler, Alaattin Karadağ'ın sokak ortasında infaz edilmesini hatırlattılar.

Kortejlerin mezarlığa girmesinin ardından anma programına geçildi. Saygı duruşuyla başlayan anma programında Gazi Katliamı hakkında bilgi verildi. Gazi katliamının tıpkı Maraş, Çorum, Sivas katliamları gibi kitleleri baskı altında tutma amacı güttüğü belirtilerek, yükselmekte olan kitle hareketini kontrol altına alamayan devletin, katliamlarla korkutma ve sindirme politikasını devreye soktuğu söylendi.

Anma metninin okunmasının ardından, etkinlik son buldu.

Binler yürüdü

Gazi ve Ümraniye şehitlerinin aileleri de Gazi Cemevi'nden Eski Karakol Durağı'na yürüyerek basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Gazi ve Ümraniye katliamını unutmamak unutturmayacağız / Gazi ve Ümraniye Şehit Aileleri" pankartı açan ailelerin arkasında, Koçgirililer Derneği, Halk Cephesi, Gazi Cemevi yürüdü.

Eski Karakol Durağı'na gelindiğinde, buraya karanfiller bırakan aileler bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Aileler adına açıklama yapan, Sezgin Engin'in babası Mahmut Engin, 12 Mart Gazi katliamını unuttuklarını ve unutturmayacaklarını belirtti. Açıklamanın ardından sloganlarla Gazi Mezarlığı'na yüründü.

Anmada Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu Başkanı, Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Ali Balkız, Ümit Kaftancıoğlu'nun gelini ve Ali Yıldırım'ın annesi konuşma yaptılar.

Anma etkinliği Grup Yorum'un marşlarıyla son buldu. Eyleme 1500 kişi katıldı.

12 Mart Emek, Barış ve Özgürlük Platformu'ndan anma

Diğer program 12 Mart Emek, Barış ve Özgürlük Platformu tarafından gerçekleştirildi. Bileşenler, Eski Karakol Durağı'ndan Gazi Mezarlığı'na yürüdü. KÖZ ve Anarşist Blok yürüyüşe bu koldan katıldı. Halkevleri, ÖDP, TKP, Toplumsal Dayanışma Ağı Derneği de en önde unutmamak yazılı kırmızı karanfilli çelenk ve temsili birer flamayla platformun arkasında

yürüdü.

Kitle Gazi Mezarlığı'na geldiği sırada, ailelerin anma etkinliği devam ediyordu. 12 Mart Emek, Barış ve Özgürlük Platformu mezar anması yapmadan dağıldı. Ailelerin etkinliğinin ardından, ESP bir mezar anması gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gazi Katliamı Mamak'ta lanetlendi

Tuzluca'yır'da biraraya gelen Mamak İşçi Kültür Evi, Halk Cephesi, Partizan, Aka-Der Gazi Katliamı'nı lanetledi. Tuzluca'yır Muhtarlığı'nın önünde toplanan bileşenler "Gazi Katliamı'nın 15. yılında birleşim, örgütlenelim katil devletten hesap soralım" pankartının arkasında Tuzluca'yır Meydanı'na kadar meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi.

Meydanda yapılan açıklamanın ardından devrim ve sosyalizm şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. Menekşe Erbay Parkı'na sloganlarla yürünerek sona eren eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Gazi ve 1 Mayıs şehitleri anıldı

13 Mart Cumartesi günü, Alinteri, BDSP, ESP, Partizan, KÖZ ve şehit düşen devrimcilerin ailelerinin katılımıyla gerçekleşen anma töreninde önce Karacaahmet Mezarlığı, ardından da Dudullu Mezarlığı ziyaret edildi. 1 Mayıs Mahallesi şehitlerinin mezarları başında yapılan konuşmalarda, sermaye devletinin katliamcı yüzünü açık bir şekilde ortaya koyan Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi katliamları ve bu katliamlar karşısında sergilenen kararlı direnişler anlatıldı.

14 Mart Pazar günü ise şehit düşen devrimciler 1 Mayıs Mahallesi'nde yapılan yürüyüşle anıldı. Anma ölenlerin anısına verilen yemekle başladı. Daha sonra Cennet Düşün Salonu önünde toplanılarak çatışmanın çıktığı ve devrimcilerin katledildiği 30 Ağustos Lisesi önüne kadar yürüyüş yapıldı.

Bini aşkın kişinin katıldığı yürüyüşte açılan ortak pankartın arkasında flamalarıyla devrimci ve demokrat kurumlar yürüdü. Yürüyüş boyuca mahalle halkını, yürüyüşe ve mücadeleye çağıran ajitasyon konuşmaları yapıldı. Mahalle halkı yürüyüşü ve konuşmaları ilgiyle izledi.

Kortej sloganlarla Cumhuriyet Lisesi önüne geldiğinde Gazi ve 1 Mayıs mahalleleri şehitleri ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi. Basın açıklamasının ardından 1 Mayıs mahallesi şehitlerinin aileleri tarafından konuşmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

12 Mart 2010 / Gazi Mahallesi

Gazi, Beyazıt ve Halepçe katliamları Bursa'da lanetlendi!

Bursa'da 16 Mart Salı akşamı bir araya gelen ilerici ve devrimci kurumlar gerçekleştirdikleri eylemle Beyazıt, Halepçe ve Gazi katliamını lanetlediler.

Osmangazi Metro İstasyonu'nda toplanan BDSP, ESP, Ekmek ve Özgürlük, SDP, SODAP, Sosyalist Parti, TÖP, Partizan "Gazi, Beyazıt, Halepçe katliamlarını unutmamak, unutturmayacağız! Katliamların hesabını soracağız!" pankartı açarak sloganlarla Kent Meydanı'na yürüdü. Burada yapılan açıklamada "Egemen sınıfların tarihi, kanlı saldırılarıyla ve katliamlarla doludur. Mart ayı da, faşist terörün ve katliamların bolca yaşandığı, hafızalara kazındığı örneklerle dolu bir aydır" denildi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Adana'da Halepçe Katliamı protesto edildi

Halepçe Katliamı 22. yıldönümünde Adana'da gerçekleştirilen bir eylemle protesto edildi.

İnönü Parkı'nda başlayan eylemde ilk olarak Halepçe Katliamı'nı anlatan bir sinevizyon gösterimi ardından da basın açıklaması yapıldı.

Meşalelerin taşındığı açıklamada "Halepçe katliamını unutmamak! Em komkijiye Halepçe ye tu car ji birnakin!" pantartı açıldı.

Açıklama, İHD Adana Şube Başkanı Beyhan Günyeli tarafından okundu. BDSP, BDP, Devrimci Proletarya, DİP, Eğitim Sen, Emek ve Özgürlük Cephesi, EMEP, ESP, Halk Cephesi, İHD, SDP, TÖP, Türkiye Gerçeği tarafından gerçekleştirilen eylem basın metninin okunmasının ardından sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Hüseyin Temiz sosyalizmin günışığında yaşıyor!**Devrimciler ölmez,
devrim davası yenilmezdir!**

Yaşamını devrim ve sosyalizm mücadelesine adanmış ve tedavi gördüğü akciğer kanseri nedeniyle 11 Mart 2009 akşamı hayatını kaybeden İstanbul BDSP çalışanı ve Küçükçekmece İşçi Platformu sözcüsü Hüseyin Temiz ölümünün 1. yıldönümünde ailesi, dostları ve yoldaşları tarafından anıldı.

Dostlarının ve yoldaşlarının "Hüseyin Hoca"sı, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tarafından Yenibosna Çobançeşme Mezarlığı'ndaki mezarı başında gerçekleştirilen etkinlikle anıldı. Anmada bir kez daha Hüseyin Hoca'ya ve tüm devrim şehitlerine devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme sözü verildi.

Çobançeşme Mezarlığı'nda bir araya gelen BDSP'liler, Temiz'in ailesi ve yoldaşları, "Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir / BDSP" pankartı arkasında, kızıl bayraklarla ve sloganlarla mezarlık girişinden Temiz'in mezarına yürüdüler.

Mezarlık girişinde pankart açan ve yürüyüş için kortej oluşturan kitle, düzenin kolluk güçleri tarafından görüntü alınarak taciz edilmek istendi. Komünistler anmayı görüntülemek isteyen polislerin yakından görüntü almasını engellediler. Tartışmalar sırasında kısa süreli itiş-kakış yaşandı.

Kolluk güçlerinin kitleyi tahrik eden tutumuna rağmen, komünistler disiplinini bozmadan, öfkeli sloganlarla Hüseyin Hoca'nın mezarına geldiler.

Mezar başına gelindiğinde, devrim ve sosyalizm davasında şehit düşenler için saygı duruşunda bulunuldu. Anma için gerçekleştirilen sunumun ardından BDSP adına bir konuşma gerçekleştirildi.

Temiz'in bıraktığı mirasın mücadeleye dört elle sarılmakla taşınabileceğini ifade eden BDSP temsilcisi, "Anıları mücadelemizde yaşayacak!" sözünü somutlayabilmenin sınıfı hep bir adım daha ileriye taşıyabilmekle, bunun çabası içinde olabilmekle mümkün olduğunu söyledi.

Hoca'nın işçi sınıfına olan sarsılmaz inancına vurgu yapılan konuşmada, "sınıfı politikleştirmenin, iktidarı almaya hazırlamanın sorumluluğunu omuzlarımızda hissetmeliyiz" denildi. BDSP adına yapılan konuşma, "Bugün nasıl Hüseyin Hoca'nın öğrencileri pratiklerinin her anında Hoca'nın bakışlarını üzerlerinde hissediyorlarsa, devrim şehitlerine verilen sözün tutulduğu gün de Hüseyin yoldaşın gülümseyen bakışlarını hissedeceğiz!" sözleri ile sonlandırıldı. Konuşma devrim ve sosyalizm sloganlarıyla karşılandı.

BDSP adına yapılan konuşmanın ardından Hoca'nın genç bir "öğrencisi" bir şiir okudu. Başka bir yoldaşımız da Hüseyin yoldaşın en sevdiği şiir olan Ahmed Arif'in "Anadolu" şiirini okudu. Şiirlerin ardından Sefaköy İşçi Kültür Evi'nden bir emekçi kısa bir müzik dinletisi sundu. 'Yiğidim aslanım' ve 'İstanbul' şarkıları hep bir ağızdan söylendi. Anma devrim ve sosyalizm sloganlarıyla sona erdi.

Ölümünün birinci yılında Hüseyin Hoca'nın ailesi, yoldaşları, sendikal mücadele dönemlerinden mücadele arkadaşları da mezarı başındaydı. DESA direnişçisi Emine Arslan da mezar anmasına katıldı. Özellikle kolluk güçlerinin tacizinin ardından kitleye öfke hakim oldu. Devrim ve sosyalizm sloganları gür bir biçimde atılarak devrim şehitlerine verilen, anılarını mücadelede yaşatma sözü tekrar edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Siyasi tutsaklara baskılar sürüyor!***Saatlerce morgda bekletildi***

PKK davasından müebbet hapis cezası alan kanser hastası siyasi tutsak Taylan Çintay, iki kez ameliyat olmasına rağmen hastalığı tekrarladığı için üçüncü kez ameliyat edilmek üzere Gaziantep Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne götürüldü. Gaziantep H Tipi Cezaevi'nde bulunan Çintay, 29 Haziran 2009 tarihinde ameliyat için götürüldüğü hastanede yer olmadığı gerekçesiyle saatlerce morgda bekletildi. Sonrasında ise ameliyatı gerçekleştirilmeden geri gönderildi.

Ümit İlter tedavi edilmiyor

Halkın Hukuk Bürosu, Bolu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Ümit İlter'in ağırlaşan sağlık durumuna ilişkin İstanbul Barosu Orhan Apaydın Toplantı Salonu'nda toplantı düzenledi.

TAYAD, Halk Cephesi, İdil kültür Merkezi, TİHV, Eğitim Sen 1 No'lu Şube ve Tecrite Karşı Sanatçılar'ın destek verdiği toplantıda konuşan Av. Ebru Timtik, İlter'in 2008 Kasım ayından bu yana gittikçe artan bir şekilde akciğerlerinde ağrı hissettiğini ve solunum güçlüğü yaşadığını söyledi. İlter'in çeşitli hastanelere sevk edildiğini fakat hastalığına tanı koyulmadığını, tedavisinin gerçekleştirilmediğini ifade etti.

Timtik, 16 Şubat 2010 tarihinde Atatürk Göğüs Hastalıkları ve Göğüs Cerrahisi Eğitim Araştırma Hastanesi'ne getirilen İlter'in tüberküloz hastası olmadığı gerekçesiyle ring aracından indirilmeden geri gönderildiğini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tutsaklara F Tipi baskı

TUAD, PKK'li tutsakların cezaevlerinde maruz kaldığı hak ihlallerine ilişkin İHD İstanbul Şubesi'nde 11 Mart günü basın toplantısı düzenledi. TUAD adına açıklamayı okuyan tutuklu yakını Azad Avcı, Tekirdağ 1 ve 2 No'lu Cezaevi'nde bulunan tutukluların uygulanan kısıtlı görüşmelerle kendilerine aktardıkları cezaları, keyfi uygulamaları

ve hak gasplarını sıraladı.

Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde yakını olan Sultan Ana ise kapalı görüşte karşı karşıya kalınan sorunlara değindi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

***Adana'da Kürkçüler
Cezaevi'ndeki baskılar teşhir edildi***

Adana İnönü Parkı'nda yapılan açıklamada Adana Kürkçüler Cezaevi'nde tutsaklara yapılan saldırılar ele alındı. Basın açıklamasında, Yılmaz Karaman adlı tutsağın böbreklerinde, idrar yollarında ve bacağında ciddi sağlık sorunları olmasına rağmen hastaneye gidiş gelişlerinde onursuz arama dayatılması ve askerlerin muayene sırasında dışarı çıkmamaları nedeniyle tedavisinin yapılmamasına değinildi.

Kızıl Bayrak / Adana

"Ölümlerin sorumlusu AKP"

12 Mart günü hasta tutsaklar için Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelen kurumlar Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. Basın açıklamasını okuyan Av. Naciye Demir, AKP hükümetinin tutsakların hastalıklarını görmezden geldiğini söyledi. Demir, 70 yaşında kendi ihtiyacını karşılayamayacak olanlardan sürekli ilaç kullanması gerekenlere ve 17 yaşında kanser hastası olan tutsaklara kadar hasta tutsakların serbest bırakılmalarının, sessiz bir imha politikasının ürünü olduğunu söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Hasta tutsaklara özgürlük!"

Her cuma Ankara Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirilen "Hasta tutsaklara özgürlük!" eylemleri kapsamında 12 Mart günü bir kez daha tecritin insanlık dışı koşullarına değinildi.

Okunan basın metninde, Elazığ'da gerçekleşen depremde hayatını kaybedenler de anılarak insanları ölüme terk edenin sistem olduğu belirtildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Gençlik, Beyazıt ve Halepçe katliamlarını lanetledi!

16 Mart 1978 Beyazıt Katliamı'nın 32., 1988 Halepçe Katliamı'nın 22. yıl dönümünde, birçok ilde ve Kıbrıs'ta üniversite öğrencileri alanlara çıkarak katliamları lanetlediler. Devletin katliamcı geleneğinin teşhir edildiği eylemlerde Kürt halkına yönelik saldırılara da değinilerek "halkların kardeşliği" çağrısı yükseltildi.

İstanbul

İstanbul Beyazıt Meydanı'nda buluşan devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler parçalı bir programla katliamları lanetlediler.

Aralarında **DGH, Ekim Gençliği, Gençlik Fedarasyonu, Gençlik Muhalefeti, Öğrenci Kolektifleri** ve **YDG'nin** de bulunduğu "Devrimci-Demokrat Öğrenciler", "16 Mart Beyazıt, Halepçe katliamlarını unutmadık, hesap soracağız" ve "Beyazıt katliamının sorumlusu devlettir. Onlar akladı, biz hesap soracağız" pankartları açarak Beyazıt Tramvay Durakları, Edebiyat Fakültesi ve Merkez Kampüs'ten eylem alanına yürüdüler.

Katliamlarla beslenen devletten ve emperyalizmden hesap sormak için bugün alanlarda olduğunun vurgulandığı açıklamada, "Üniversitemizde ve bulunduğumuz bütün alanlarda eşit, özgür ve kardeşçe bir dünyanın mücadelesini büyüteceğiz!" denildi.

Açıklamanın ardından gözaltında kaybedilmek istenen Ali Yetgin ile ilgili ortak açıklama okundu.

Daha sonra Eczacılık Fakültesi önüne yürüyüş gerçekleştirildi. Katledilenler için saygı duruşunda bulunulmasının ardından buraya karanfiller bırakıldı. Grup Yorum'un söylediği marşlar ve ezgilere hep bir ağızdan eşlik edildi. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylem çekilen halayların ardından sona erdi.

Genç-Sen'liler, "Beyazıt'tan Halepçe'ye katledilenler hesap verecek / Genç-Sen" pankartı ile duraklardan Eczacılık Fakültesi önüne yürüdüler.

Burada yapılan saygı duruşunun ardından basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada 16 Mart katliamları teşhir edildikten sonra, Genç-Sen'in, eşitliğin ve özgürlüğün olduğu bir dünya mücadelesi veren Hamdullah Uysal'ı, Aydın Erdem'i, Alaattin Karadağ'ı ve 16 Mart katledilen devrimcileri mücadelesinde yaşatacağı vurgulandı.

Eylemde, Ali Yetgin'in kaçırılması da teşhir edildi.

Beyazıt ana giriş kapısında basın açıklaması gerçekleştiren **Kaldıraç**, Eczacılık Fakültesi önüne yürüdü. Burada yapılan saygı duruşu ve ardından söylenen Beyazıt Marşı'yla anma sona erdi.

Sosyalist Gençlik Derneği, DYGM, EHP Gençliği, Genç-Sol, Devrimci Gençlik Birliği, Kurtuluş Yolunda Dev-Genç ve Devrimci Anarşist Faaliyet'ten oluşan **Halkların Kardeşliği İçin Gençlik Platformu**, "Beyazıt katliamını unutmadık, hesabını soracağız" ve "Em Helepçe Jı Bir Nakın" pankartları açarak ana giriş kapısı önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Ekim Gençliği "Kürt ulusuna eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!", "Biji bratiya gelan! Yaşasın halkların kardeşliği" dövizleri açarak eyleme destek verdi. Beyazıt Katliamı'nın tanıklarından Oğuzhan Müftüoğlu'nun da söz aldığı eylem, Eczacılık Fakültesi önündeki anmayla sona erdi.

"Üniversiteler kendi tarihiyle yüzleşmelidir! 16 Mart aydınlatılsın, katiller yargılsın" pankartı açan "**İÜ Öğrencileri**", Eczacılık Fakültesi önünde katliamları lanetleyen bir açıklama yaptılar.

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), Türkiye Yazarlar Sendikası (TGS) ve Eğitim Sen 6 No'lu Üniversiteler Şubesi üyeleri, Eczacılık Fakültesi önünde yaptıkları açıklamayla 16 Mart Beyazıt Katliamı'nı lanetlediler.

Açıklamada 16 Mart'tan Gazi Katliamı'na, Şemdinli'den Hrant Dink suikastine uzanan katliamların sorumlusunun kontrgerilla olduğu belirtildi. Eylemde, katliamın tanıklarından **Avukat Kamil Tekin Sürek** de bir konuşma yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir

Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde Genç-Sen ve "Üniversite Öğrencileri"nin gerçekleştirdiği eylem ve etkinliklerle 16 Mart katliamları lanetlendi.

Üniversite Öğrencileri, AÜ Yunus Emre Kapısı önünden "16 Mart Katliamı'nın sorumlusu devlettir - Unutmadık unutturmayacağız" pankartı ile rektörlüğe yürüdü. Burada yapılan basın açıklamasında katliamların hesabının sorulacağı vurgulandı.

Eylem yemekhane önünde yapılan müzik dinletisiyle sona erdi.

Genç-Sen ise Anadolu Üniversitesi'nde anma gerçekleştirdi. Yemekhane önündeki anmada, saygı duruşu yapıldıktan sonra basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, tıpkı Hrant Dink'in, Aydın Erdem'in ve Alaattin Karadağ'ın katledilişlerinde olduğu gibi katillerin devlet tarafından amlandığı söylendi.

Anma şiir ve marşlarla sona erdi.

Anadolu Üniversitesi Ekim Gençliği

Ankara

Ankara Gençlik Derneği ve Ekim Gençliği, DTCF ana kapısı önünde ortak bir basın açıklaması gerçekleştirerek katliamları lanetledi.

"16 Mart katliamının sorumlusu devlettir - Unutmadık, unutturmayacağız" pankartının açıldığı basın açıklamasında, devletin 16 Mart Beyazıt Katliamı'nı ordusu, polisi, istihbaratı ve sivil faşisti ile birlikte planlandığı vurgulandı.

Ekim Gençliği'nin "16 Mart katliamını unutmadık, unutturmayacağız!", "Dün Beyazıt'ta, bugün DTCF'de, BU PİSLİĞİ DEVRİM TEMİZLER!" dövizleri ile katıldığı eyleme DGH ve YDG de destek verdi.

Ekim Gençliği / Ankara

Isparta

"**Süleyman Demirel Üniversitesi Öğrencileri**" Güzel Sanatlar Fakültesi Kantini önünde "16 Mart Beyazıt Katliamını unutmadık, unutturmayacağız" pankartı açarak bir açıklama yaptı. Açıklamada katliamların sorumlusunun devlet olduğu ifade edildi.

Açıklama sonrası şiir dinletisi sunuldu, türküler ve marşlar söylendi.

Açıklamada, basın metninin okunmasına güvenlikler müdahale ederek engel oldular.

Ekim Gençliği / Isparta

Kocaeli

16 Mart katliamları **Kocaeli**'de, Anıt Park Yerleşkesi önünde protesto edildi.

"16 Mart'ı unutma, unutturma! / Devrimci, demokrat öğrenciler" pankartının açıldığı eylemde "16 Mart'ta devrimci öğrencileri katleden de, Kürdistan'da Halepçe'de Kürt ulusunu imha etmek isteyen de aynı düzendir. Emperyalist-kapitalist sistem sürdüğü katliamlar son bulmayacaktır." denildi.

Ekim Gençliği / Kocaeli

Bursa

Mart ayı katliamları Ekim Gençliği, SGD, DYGM, Dev-Genç, Devrimci Gençlik Birliği ve Öğrenci Kolektifi'nin gerçekleştirdiği eylemle **Uludağ Üniversitesi**nde lanetlendi.

Kütüphane önünde toplanan öğrenciler "Beyazıt, Halepçe, Gazi... Katliamların hesabını soracağız! / Uludağ Üniversitesi Öğrencileri" pankartı açarak mediko binası önüne yürüdüler.

Burada yapılan basın açıklamasında, katliamların unutulmayacağı, er ya da geç katliamcılardan hesap sorulacağı ifade edildi.

Ekim Gençliği / Bursa

Kıbrıs

Kıbrıs Yakın Doğu Üniversitesinde, Demokratik Yurtsever Gençlik gerçekleştirdiği basın açıklaması ile Halepçe ve Beyazıt katliamlarını lanetledi.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı açıklamada, insanlığa karşı işlenen bu suçların yargılanabileceği Uluslararası Ceza Mahkemesi statüsünün, başta ABD olmak üzere tüm devletlerce onaylanması talep edildi.

Açıklama, Halepçe Katliamı'na ilişkin fotoğrafın üzerine karanfil bırakılmasının ardından sona erdi.

YTÜ'deki faaliyetlerden...

Kapı önünde direniş ve mücadele sürüyor

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde eğitim hakkı gasp edilen öğrencilerin kapı önündeki direnişi sürüyor.

11 Mart günü, kampüs girişine "Soruşturmalar-cezalara karşı TEK-EL olalım - Eğitim Hakkı İnişiyatı" pankartı asılarak öğrencilere ve akademisyenlere Ekim Gençliği bildirileri ile seslendirildi.

Ayrıca Ekim Gençliği'nin son sayısı da öğrencilere ulaştırıldı.

15 Mart günü, eğitim hakkı gaspedilmiş 2 öğrenci daha üniversiteye geri döndü. 3 öğrencinin ise üniversiteye giriş yasağı sürüyor.

Aynı gün **Devrimci-Demokrat Öğrenciler** tarafından örgütlenen 16 Mart eylemine çağrı da yapıldı.

16 Mart Beyazıt ve Halepçe katliamlarını lanetleme çağrısı

15 Mart günü Tonoz Kantin önünde YTÜ Öğrencileri ve Devrimci-Demokrat Öğrenciler 16 Mart eylemine çağrı yapmak için masa açıp bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler. Kantin önünde ve bloklarda 16 Mart'a çağrı yapan afişler ve duvar gazeteleri yoğun olarak kullanıldı. Halkların Kardeşliği İçin Gençlik Platformu da 16 Mart'a çağrı yapan afiş ve el ilanları kullandı. Ekim Gençliği ise "Soruşturma ceza kampları değil, özerk demokratik üniversite!" şiarlı merkezi afişlerini kullandı. Ayrıca TKP'li Öğrenciler ve Tonoz Gazetesi de kendi imzalarıyla çalışma yürüttüler.

Sermaye defol, üniversiteler bizindir!

15 Mart günü, Tonoz Kantin önünde kurulan Vodafone çadırı, YTÜ Öğrencileri tarafından teşhir edildi. Çadırın önüne "Öğrenciye burada masa açtığı için soruşturma, Vodafone'a meydan kadar çadır" yazılı dövizler ve 16 Mart'la ilgili duvar gazeteleri-afişler asıldı. Gösterilen tepkinin ardından çadır toplandı.

YTÜ'de ırkçı-şoven çığırtkanlıklara yer yok!

Yıldız Teknik Üniversitesi Oditoryumu'nda **15 Mart** günü, içinde ülkücü-faşistlerin de bulunduğu Bağımsız Fikir Kulübü tarafından "Çanakkale 1915'ten günümüze" isimli bir etkinlik düzenlendi. Etkinliğe ırkçı-şoven söylemleriyle bilinen Erdal Sarıyazbek katıldı.

YTÜ Öğrencileri yemekhanede, Orta Bahçe'de ve Tonoz Kantin'de dağıttıkları bildirilerle etkinliği teşhir ettiler. Daha sonra Tonoz önünde "Halkların kardeşliği" başlıklı bir söyleşi gerçekleştirdiler.

Söyleşide, ülkücü-faşist grubun etkinlik girişimi teşhir edildikten sonra 16 Mart'ta alanlarda olma çağrısı yapıldı.

Adana'da Ekim Gençliği-DLB'nin kampanyası sona erdi...

Adana'da Ekim Gençliği ve Devrimci Liseliler Birliği'nin iki ayı aşkın süredir "Geleceğimizin elimizden alınmasına geçit vermeyeceğiz" şiarıyla sürdürdüğü kampanya, 13 Mart günü İnşaat Mühendisleri Odası konferans salonunda gerçekleştirilen etkinlikle sona erdi.

Etkinlikte ilk olarak, devrim ve sosyalizm kavgasında şehit düşen devrimciler için saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından geleceksizliğe, baskıya ve sömürüye karşı verilen kavgayı anlatan bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Sinevizyon gösterimini meslek lisesi öğrencisi bir DLB'linin konuşması izledi. Meslek liselilerin stajyerlik adı altında sermayeye ucuz işgücü olarak peşkeş çekildiği vurgulandı.

Daha sonra genel lise öğrencisi bir DLB'li söz alarak gerici-ezberci eğitim sistemine ve eğitimin ticarileştirilmesi saldırılarına değindi.

Ardından DLB'li bir dersane öğrencisi söz alarak gençliğin geleceksizliğini belirleyen yalnızca üniversiteye giriş sınavı olmadığını, sorunun asıl kaynağının kapitalist sömürü düzeni olduğunu vurguladı.

Konuşmaların sonrasında Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Şiir Atölyesi şiir dinletisi sundu.

Ardından Ekim Gençliği'nin konuşmasına geçildi. Konuşmada, bahar sürecine artan bir hareketlilikle birlikte girildiği söylenerek genç komünistlerin bu hareketliliği mücadele ateşiyle karşılayacakları ifade edildi.

Etkinlik, 4 Nisan günü eleme sınavlarına karşı örgütlenecek eyleme Devrimci Liseliler Birliği saflarında katılma çağrısıyla sonlandırıldı.

13 Mart 2010 | Adana

Ekim Gençliği-Devrimci Liseliler Birliği / Adana

Üniversitelerde polis-rektörlük-faşist işbirliği

İÜ'de faşistlere geçit yok!

Devrimci demokrat öğrenciler, 11 Mart günü İstanbul Üniversitesi Öğrenci Kültür Merkezi'nde faşist saldırılara karşı nöbetteydi. "İstiklal Marşı'nın kabulü" bahanesiyle etkinlik düzenlemek isteyen faşistlere izin verilmedi.

Faşist grup Türkçe Yaşam Kulübü'nün etkinliğini bahanesiyle ÖKM'ye girerek devrimci-demokrat öğrencilere saldırmaya çalıştı. Kararlı tutumlarıyla faşistleri püskürtten devrimci-demokrat öğrenciler ÖKM önünde nöbet tuttuktan sonra akşam saatlerinde toplu çıkış yaptılar.

15 Mart sabahı ÖKM'ye giden devrimci-demokrat öğrenciler, ÖGB'ler tarafından merkezin kapalı olduğu gerekçe gösterilerek içeri alınamadılar. Polisin ÖKM etrafını ablukaya almasının ardından, sivil faşistler ÖKM'nin yan kapısından içeri alınarak etkinliklerini gerçekleştirdiler.

Polis etkinliğin bitmesiyle birlikte dışarıda bekleyen devrimci-demokrat öğrencilere saldırdı ve bu sırada faşistleri ÖKM'den çıkarttı. Polisin devrimci-demokrat öğrencileri ÖKM'ye almaması üzerine öğrenciler bahçe kapısından içeri girerek burada bir süre sloganlarla bekledikten sonra alandan toplu bir şekilde ayrıldılar.

12 Mart 2010 | Ankara

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği /

DTCF'de faşist saldırı

12 Mart günü, Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerle ülkücü-faşistler arasında çatışma çıktı. Bu durum üzerine okul içerisine giren çevik kuvvet polisleri aralarında bir Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu 38 devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciyi gözaltına aldı.

Öğrenciler saldırıyı okuldan Yüksel Caddesi'ne gerçekleştirdikleri yürüyüşle protesto ettiler. Yürüyüş sonunda yaklaşık 500 kişinin katılımıyla basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamada faşist saldırı protesto edildi ve gözaltılıların serbest bırakılması istendi.

Burada DTCF'den bir öğrenci yaşanan faşist saldırıyı anlatan bir konuşma yaptı. Konuşmada Dil Tarih'te faşizme geçit verilmeyeceği belirtildi. Yapılan eylem gözaltılıların serbest bırakılması talebiyle son buldu.

Ankara Ekim Gençliği

ABD Ortadoğu'da barışın değil, hegemonyanın peşindedir...

Filistin halkı direniş ve enternasyonal dayanışma ile özgürleşecektir!

İrkçi-siyonist İsrail rejimi küstah, kural tanımaz, saldırgan politikalarına yeni halklar eklemeyi sürdürüyor. Üç yıldır Gazze etrafındaki vahşi kuşatmayı kaldırmayan İsrail, Batı Şeria'daki tarihi bir cami ile türbeyi "Yahudi kültürel miras" listesine ekleyerek, Filistinliler'in kutsal kabul ettiği bu iki mekanı gasp etme teşebbüsünde bulundu. Filistinliler'in militan direnişleriyle karşılaşan İsrail'in bu zorbalığı, Batı Şeria'daki gerilimi yeniden tırmandırdı.

Bu küstah girişim, Arap Birliği dışişleri bakanlarının baskısıyla, Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas'ın İsrail'le görüşmelere yeniden başlanmasını kabul ettiğini açıklamasının hemen ardından gerçekleşti. Pek çok vesile ile vurguladığımız üzere, siyonist rejim, Filistin sorununa olası bir iğreti çözümü bile engellemek için her yola başvuruyor; iki tarihi mekanın gaspı yönündeki girişim, bir kez daha bu gerçeği gözler önüne sermiştir.

Siyonist rejimin toprak gaspı, emperyalistlerin desteği ile sürdürülüyor!

"Ortadoğu Barışı"ni tesis etmek için uğraşan ABD yönetimi, bir yıl önce işbaşına gelmesinin ardından dışişleri bakanını, Barack Obama'nın yardımcısı ve temsilcilerini bu iş için seferber etti. Ancak bir yıla yayılan çok sayıda girişime rağmen, bu alanda bir arpa boyu yol alamadı. Umut vaat eden siyahi başkan Obama'nın tüm girişimlerinin kayda değer bir sonuç yaratamaması, bölge halkları nezdinde yerlerde sürünen ABD imajını düzletme teşebbüslerinin fiyaskoyla sonuçlanmasına yol açtı.

Bu fiyaskonun temel nedenlerinden biri, barış için çaba sarf ettiğini iddia eden Barack Obama yönetiminin, siyonist İsrail'in çıkarlarını korumayı temel alan bir politika izlemesidir. İsrail'in çıkarları ise, Ortadoğu halklarının çıkarlarıyla taban tabana zıttır. Bu karşıtlıkta ise ABD emperyalizmi her zaman siyonist rejimin safında olmuştur. Barack Obama yönetimi, iğreti bir barışa şiddetle ihtiyaç duymasına rağmen, bu çizgide zerre kadar bir değişiklik yapamadı.

Siyonist İsrail'in "barış" diye bir derdi olmadığı gibi, attığı her adımla toprak gasp etmek ve Filistin halkını toptan sürmek niyetinde olduğunu, küstahça ortaya koyuyor. İrkçi duvar inşaatı, Kudüs'ün Araplar'dan arındırılması, dinci-faşist Yahudiler için kurulan yeni yerleşimlerin inşaatı, İsrail nüfusunun yaklaşık dörtte birini oluşturan Arap vatandaşlarına karşı sistemli ırk ayrımcı politika izlenmesi vb... tüm bunlar siyonist rejimin rutin icraatlarıdır. Vurgulamak gerekiyor ki, bu vahşi icraatlar hem ABD hem AB emperyalistlerinin tam desteği ile mümkün olabilmektedir.

Bunlara Gazze'yi hedef barbarca saldırıyı da eklemek gerek.

Siyonizm hamiliği öyle bir noktaya varmış ki, bölgesel politikalarının uygulanabilmesi için "barış sürecini canlandırma" girişimini başlatmak zorunda kalan Barack Obama yönetimi, İsrail'in yeni Yahudi

yerleşimleri kurmasını bile engelleyemiyor. Buna karşın görüşmelere başlamak için Yahudi yerleşim inşaatının durdurulmasını şart koşan Filistin yönetimine baskı yapıyor. Yani emperyalistler, Filistin topraklarının yüzde 80'ini işgal eden siyonistlerin, geri kalan yüzde 20'lik toprak parçasını da parça parça gasp etmelerini desteklerken, Filistin yönetimine, "barış" görüşmelerine başlaması için sürekli baskı yapıyorlar.

Oysa ABD emperyalizmi isteseydi, siyonist rejimi dizginleyip, toprak gaspına son vermesini sağlayabilirdi. Zira siyonist rejimi finanse eden, siyasi, askeri, diplomatik alanda himaye eden ABD'dir. Nitekim Camp David Antlaşması'yla Filistin halkını sırtından hançerleyen gericisi Mısır rejimine İsrail işgali altındaki Sina Yarımadası iade edilmişti; elbette İsrail bunu isteyerek değil, ABD'nin baskısıyla kabul etmek zorunda kalmıştı.

Son günlerde yaşanan gelişmeler, Barack Obama yönetiminin İsrail'i zorlamaya niyetli olmadığını, tüm açıklığıyla gözler önüne serdi. ABD'nin Ortadoğu özel temsilcisi George Mitchell'in, dolaylı görüşmeleri başlatmasından sadece 24 saat sonra; üstelik ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden'in, 'tarafı cesaretlendirmek için' bölgede bulunduğu sırada İsrail, Doğu Kudüs ve Batı Şeria'daki Yahudi yerleşimlerinde 1600 yeni konut inşasını içeren planın onaylandığını ilan etti. Siyonist rejimin bu küstahlığı, Barack Obama yönetimini rahatsız etti. Ancak görüldü ki, onlar için sorun toprak gaspının devam etmesi değil, bunun Joe Biden'in sahte umutlar dağıtmak için uğraştığı sırada yapılmasıdır. Bu arada İsrail basını, siyonist rejimin Doğu Kudüs

ile Batı Şeria'da 50 bin konut inşa edeceğini ve bu geniş kapsamlı toprak gaspı projesinin hazır olduğunu yazdı.

Obama ile adamlarını küçük düşüren bu tutumu bir özürle geçiştiren siyonist rejim, toprak gaspı kararından geri adım atmadı. Buna karşın Obama ve adamları, dolaylı görüşmelerin başlatılması için Filistin tarafına baskı yapmayı sürdürüyorlar.

Hal böyleyken Batı Şeria'daki Mahmud Abbas yönetimi, halen Filistin halkının cellatlarından, yani emperyalist güçlerden medet umma talihsizliğinden kurtulabilmiş değil.

Arap Birliği'nin Filistin halkına ihaneti devam ediyor!

ABD güdümündeki gericisi Arap rejimleri ve bu rejimlerin etkisindeki Arap Birliği, ırkçı-siyonist İsrail'in katliamlarını, saldırgan/küstah politikalarını, aralıksız devam eden toprak gaspını, Doğu Kudüs'ün Arap nüfustan arındırılmasını, İsrail vatandaşı Araplar'ın ırk ayrımcılığına tabi tutulmasını halen izlemekle yetiniyor. Arap egemen sınıfları ve onların devletlerinin bir kısmı ise, doğrudan veya dolaylı bir şekilde siyonist İsrail'le ilişkileri geliştiriyor.

Bu ayın başlarında Mısır'ın başkenti Kahire'de toplanan Arap Birliği üyesi 13 devletin dışişleri bakanı, Mahmud Abbas'a baskı yaparak, dolaylı görüşmelere katılmayı kabul etmesini sağladılar. Oysa Abbas, Yahudi yerleşimleri inşaatı durdurulmadan görüşmelere katılmasının sözkonusu olmadığını ilan etmişti.

Mahmud Abbas yönetiminin son irade kırıntısının da kırılmasını, yani Filistin halkının kaderinin

emperyalist cellâtlara teslim edilmesini hedefleyen bu girişim, Arap egemen sınıfları ve onların çıkarlarını koruyan zorba devletlerin uğursuz rolüne işaret ediyor. Bu tutum, devletlerin ulusal veya dinsel aidiyetlere göre değil, temsil ettikleri sınıfların çıkarlarını temel aldıklarını birkez daha kanıtlamıştır.

Dinci-gerici AKP ile siyonist saldırganlık suç ortaklarıdır!

ABD emperyalizminin bölgedeki iki tetikçisi olan Türkiye ile İsrail orduları arasındaki sıkı işbirliği, son 15 yılda doruğa çıkarıldı. İki savaş aygıtı arasındaki ilişkilerin yanısıra, İsrail’le ilişkiler sermaye hükümetlerinin de öncelikleri arasında yer almaktadır. Buna, bunlara İsrail’le bazı geçici gerginliklere neden olan açıklamalar yapan AKP hükümeti ile şefi Tayyip Erdoğan da dahildir.

Siyonist rejime milyar dolarlık silah ihalelerinin verilmesi, Filistin halkının başına bomba yağdıran pilotların Konya Ovası’nda eğitilmesi, bölgede tecrit altında bulunan siyonist rejime soluk borusu açılması hem ordunun hem sermaye hükümetlerinin temel öncelikleri arasında yer almaktadır.

Emperyalist güçlerin bile İsrail’i, -ikiyüzlü de olsa- eleştirdiği günlerde Gazze’yi yakıp yıkan ordunun şefini Ankara’da ağırlayan Türk Genelkurmayı ile AKP hükümeti, her koşulda siyonist rejimle suç ortaklığına devam edeceklerini bir kez daha kanıtladılar.

Ankara’ya gelen İsrail Genelkurmay Başkanı Gabi Aşkenazi, Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ ve Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül ile iki ülke arasındaki askeri işbirliğini görüşeceğini belirtti. Heyetler arası görüşmeler de içeren ziyaret, İsrail basınında geniş yer buldu.

İktidar uğruna birbiriyle kapışan AKP ile ordunun siyonist rejimle işbirliği sözkonusu olduğunda “tek yumurta ikizi” gibi hareket etmeleri dikkate değer...

İsrail savaş makinesinin şefinin Ankara ziyaretinden bir süre önce alçaltıcı muameleye maruz kalan Tel Aviv Büyükelçisi Oğuz Çelikkol, konutunda İsrail Parlamentosu (Knesset) üyelerine yemek vermiş, burada yapılan konuşmalar, “ilişkilerdeki soğukluğun giderilmeye başlandığının işareti” olarak değerlendirilmişti. Yemekte konuşan alçaltıcı muameleye maruz kalan büyükelçi, “Türkiye-İsrail ilişkilerinde önümüzdeki haftalarda gelişmeler bekleniyor” diye “müjde” vermişti.

Görüldüğü üzere AKP hükümeti ile şefi Tayyip Erdoğan, İsrail saldırganlığının ayyuka çıktığı günlerde bile, siyonist rejimle suç ortaklığını pekiştirici adımlar atmaktan geri durmuyor.

Siyonist saldırganlığa karşı tek yol, meşru/militan direniştir!

Tel Aviv’deki ırkçı rejimin politikalarının feyz aldığı siyonist şeflerin Filistin halkı ile ilgili sarf ettikleri sözler, bu zorba zihniyetin iğrençliğini gözler önüne seriyor: “Filistinli diye bir şey yoktur”, Golda Meir; “Filistinliler iki ayaklı hayvanlardır”, Menahem Begin; “Filistinliler’in çekirgeler gibi ezilmeleri gerekiyor”, İzak Şamir.

Hâlihazırdaki siyonist rejim, adı geçen üç cellat tarafından ifade edilen zihniyetin en pervasız uygulayıcısıdır.

Filistin halkı ne bu zihniyetin savunuculuğunu yapan emperyalist güçlerden ne emperyalist güçlerin uşaklığını yapan gerici rejimlerden medet umabilir. Tek yol, bu gericilik koalisyonuna karşı her tür araçla meşru militan direnişi geliştirmektir. Halklar ve ilerici devrimci güçlerin ise Filistin halkının direnişiyle güçlü bir enternasyonal dayanışma içinde olmaları ihmal edilemez görevler arasındaki yerini korumaya devam ediyor.

Yunanistan’da genel grev dalgası

Yunanistan’da emekçiler **11 Mart** günü bir kez daha genel greve giderek hayatı durdurdular. Başkent Atina’daki protestolar sırasında göstericiler ile polis arasında çatışma çıktı. Polisin göz yaşartıcı gaz kullanmasına karşı eylemlerini sürdüren binlerce eylemci bazı alışveriş merkezlerini ve bankaları tahrip etti.

“Artık özveride bulunmayacağız” yazılı pankartlar taşıyan eylemciler saatlerce polisle çatıştılar. Kamu sektöründe çalışan emekçilerin greve gitmesi sonucunda ulaşım felce uğrarken okullar ve hastaneler de kapandı.

Ülkenin en büyük iki sendikasının düzenlediği 24 saatlik genel greve, yüz binlerce kamu çalışanı katıldı. Grevi düzenleyen, Yunanistan’ın özel sektör çalışanlarının üye olduğu GSEE ve kamu çalışanlarının bağlı olduğu ADEDY sendikaları, “Avrupa Birliği desteğindeki kemer sıkma politikalarının, yalnızca yoksul kesimleri etkileyeceğini ve ekonomik durgunluk yaşayan ülkenin sorunlarını daha da artıracığını” savunuyor.

Atina’da en kitlesel yürüyüş ise Tüm İşçilerin Militan Cephesi’nin (PAME) çağrısı ile gerçekleşti. PAME, Yunanistan’ın iflasına Maastricht ve Lizbon kriterleri ve yıllardır Avrupa kapitalistlerinin politikalarının uygulanmasının neden olduğunu vurguladı. PAME’nin düzenlediği yürüyüşe özelleştirme kurbanı Olympic havayolları çalışanları da katıldı.

Atina’daki üçüncü gösteri ise Polytechnikum Yüksekokulu önünde gerçekleşti. Miting sonunda kitlenin sendikaların yürüyüşü ile birleşmek için yürüyüşe geçmesi üzerine polis ve anarşistler arasında çatışma yaşandı.

16 Mart’ta ise kamu çalışanları bir kez daha sokaktaydı. Başkent Atina’da kent merkezinde toplanan göstericiler, Omonia Meydanı’ndan Yunanistan Parlamentosu’nun da bulunduğu Sindagma Meydanı’na doğru yürüdüler. Parlamento binası önünde polisle ufak çapta çatışmalar yaşandı. Elektrik Dairesi (DEİ) çalışanları da aynı gün 48 saatlik greve başladı.

Mart 2010 | Yunanistan

Dünya çapında grevler ve direnişler...

Endonezya’da binlerce lastik işçisi grev yaptı

Endonezya’da hafta başında Summy Rubber Indonesia lastik fabrikasında çalışan binlerce işçi iki günlüğüne greve gitti. Karawang kentindeki fabrikalarda çalışan lastik işçileri yüzde 13,35 daha fazla ücret talep ediyorlar.

Fransa’da hukukçular hükümeti protesto etti

Fransa’da hukukçular Sarkozy hükümetinin hazırladığı yargı reformunu ve bu alana ayrılan bütçede kısıtlamaya gidilmesini protesto ettiler. Yargıç ve avukatların greve gitmesi nedeniyle davalar görülmedi. ertelenmek zorunda kaldı.

Fas’ta kamu çalışanlarından grev

Fas’ta kamu çalışanları iki aydır süren toplu sözleşme görüşmelerinde hükümet ile uzlaşma sağlanamaması üzerine greve gittiler. Sendikalar ülkedeki pahalılıktan dolayı ücretlerinin yükseltilmesini talep ediyorlar.

Bosna-Hersek’te demiryolu grevi

Bosna-Hersek Federasyonu’ndaki (BHF) demiryolu sendikası 15 Mart Pazartesi günü grevdeydi. Makinistler, birikmiş maaşlarını ay sonuna kadar alamamaları halinde 31 Mart’ta genel grev yapacaklarını söylüyorlar. Bu demiryolu sendikasının son bir ay içindeki üçüncü grevi oldu.

İngiltere ve Galler’de kamu emekçileri grevdeydi

İngiltere ve Galler’de 200 bin kamu çalışanı pazartesi ve salı günü iki günlüğüne greve gitti. İşyerleri önünde yapılan protestoların dışında birçok kentte yürüyüşler düzenlendi.

British Airways çalışanları grev yapacak

İngiliz havayolu şirketi British Airways’in kabin görevlileri, toplam 7 gün olmak üzere bu ay iki ayrı grev yapma kararı aldı. Kabin görevlileri, 20 Mart’tan itibaren 3 gün, 27 Mart’tan itibaren de 4 gün çalışmayacak. BA çalışanları, iş güvenliği ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini istiyor.

İtalya’da grev

İtalya’nın en büyük sendikası CGIL, hükümetin krize karşı aldığı tedbirlerin yetersizliğinden dolayı greve çıktı. İşçiler ve emekçiler için vergi indirimini isteyen sendika ayrıca işveren ve işçi arasında anlaşmazlık durumunda hakemliğe dayanan iş hukuku reformunu da protesto ediyor.

Afrika'daki açlığın kaynağı kapitalist barbarlık düzenidir!

Her dört kişiden birinin acilen yiyecek yardımına ihtiyaç duyduğu Afrika ülkesi Zimbabwe'de ölen bir filin etrafını çeviren köylüler, palalar, baltalar ve tenekelerden imal edilmiş ilkel bıçaklarla altı tonluk fili birkaç saat içinde paramparça etti. Hayvanın derisini ve etlerini ayırdılar. Hemen oracıkta yediler.

Olay basına yansıdı. Televizyon ve birçok kitle iletişim aracı yaşanan olayı konu alan haberler yaptı. Dünyada ve Türkiye'de emperyalist-kapitalist sistemin hizmetkârı olan basın, filin öldürülmesi olayını Afrikalılar'ın vahşiliğine bağladı. Oysa bu tablo, kapitalizmin barbarlık yolunda katettiği mesafenin yeni bir göstergesiydi.

Kapitalist sistem dünya halklarına açlık, yıkım ve sefaletten başka birşey veremez

Her dört insandan birinin aç olduğu bir kıtadır Afrika. Açlık sadece Afrika'yı değil, tüm dünyayı kasıp kavurmaktadır. Dünyada 1,3 milyar insan açlığın pençesinde bir yaşam sürdürüyor. Her yıl 15 milyon çocuk açlıktan, yeterli besin alamamaktan hayatını kaybediyor. Her gün 24 bin kişi açlık nedeniyle ölüyor.

İleri kapitalist ülkelerde bile yeterli gıdaya sahip olamayan açların sayısı her yıl giderek artıyor. ABD'de 40 milyon insan açlığın pençesinde bir hayat sürdürüyor. Almanya'da, devletin resmi rakamları 2 milyon çocuğun yetersiz beslendiğini gösteriyor. Afrika'da her yıl yaklaşık 7 milyon insan açlıktan ölüyor. Türkiye'de 14 milyon insan açlık sınırında, 28 milyon insanın ise yoksulluk koşullarında yaşadığını devletin resmi kurumları itiraf ediyor. Bu rakamlar dünyada yaşanan açlık fotoğrafının en açık göstergesidir.

Her yıl Dünya Gıda Günü'nde açıklanan rakamlar, dünyadaki açlık oranının katlanarak arttığını göstermektedir. Açlık her geçen gün daha da yaygınlaşmakta, dünyayı kasıp kavurmaktadır. Kapitalizm koşullarında ezilenler her geçen gün daha az besin tüketmek zorunda bırakılmaktadır.

Her yıl 16 Ekim'de Dünya Gıda Günü kutlanır. Dünya Gıda Günü'nün en temel tartışma konusu insanlığı tehdit eden kitlesel açlıktır. Yükselen gıda fiyatlarının özellikle yoksul ülkelere tabloyu daha da korkunç hale getirdiğinden, açlığı derinleştirdiğinden bolca bahsedilir. Emperyalist-kapitalist sistemin sözde yardım kuruluşları çözüm önerilerini raporlar halinde yayınladılar. Konuşulan çözüm önerileri ise, bir yıl sonraki Dünya Gıda Günü'ne kadar tozlu raflarda kalmaya mahkum olur.

Kapitalizmin egemen olduğu dünyada bir avuç teklin elindeki sermaye her gün artıyor. Nüfusla birlikte emeğin gücü de büyüyor ve bilim her geçen gün, doğa güçlerini insanın hizmetine daha fazla sokuyor. Bu üretim kapasitesi tekellerin değil de tüm insanlığın hizmetinde olsaydı, insanlar hem daha az çalışıp, hem de insani ihtiyaçlarının tümüne sahip olabilirdi. Oysa kapitalizm koşullarında, toprağın bir bölümü en iyi biçimde işletilirken, bir bölümü bomboş durmaktadır. Sermayenin bir bölümü şaşırtıcı bir hızla dolaşırken, bir bölümü ise burjuvaların hesaplarında depolanır. İşçilerin bir bölümü günde 12 saat çalışırken diğer bölümü işsizdir ve açlıktan ölür.

Yoksulluk ve açlık, ne bazı halkların tembel olmasından, ne hızlı nüfus artışından, ne bazı ülkelerin topraklarının verimsiz olmasından, ne de iklim koşullarının kötü olmasından kaynaklanıyor. Bugün tüm dünyayı kasıp kavuran yoksulluğun ve açlığın biricik sorumlusu emperyalist-kapitalist dünya sistemidir.

Gıda ürünlerinin üretimini sınırlayanlar kapitalistler ve denetimlerindeki devletlerdir. Kapitalist tarım tekelleri ellerindeki fazla üretimi sürebilecekleri pazarları yaratabilmek için geri kalmış ülkelerin tarımını yıkıma uğratmaktadır.

Uluslararası kapitalizmin en önemli kurumlarından biri olan İMF, dayattığı programlarla ülke ekonomilerini çökertmekle kalmıyor, bir yandan da emperyalist tarım tekellerine yeni pazar alanları açmak için tarımda yıkım programlarını tüm bağımlı ülkelere dayatıyor. Bu nedenle tarıma verilen destekler kaldırılıyor, köylülüğün ucuz kredi alma olanakları ortadan kaldırılıyor.

Tarım yıkıma uğratarak, bu alanda da dışa bağımlılık derinleştiriliyor. Emperyalist tarım tekelleriyle yarışamayan köylülük tarımı terk etme yolunu seçiyor ya da bazıları zorla topraklarından sürülüyor. Köylüler ürettiklerini satamıyor ya da çok ucuza satmak zorunda kalıyorlar. Birçok ülke kendisine fazlasıyla yetecek tahıl ve gıda ürünleri üretme olanaklarına sahip olmasına karşın, tahıl ve gıda maddeleri ithal etmek zorunda kalıyor. Öte yandan, tırmanan işsizlik ve her geçen gün daha da düşürülen ücretler, açlık sınırında yaşayanların sayısını hızla artırıyor.

Bolluk arttıkça, yani daha fazla gıda maddesi üretildikçe açlık çeken insanların sayısı çoğalmaktadır. Milyarlarca insanın varlık içinde yokluk çekmesine sebep olan kapitalist sistemin ta kendisidir. Kısacası 1 milyar insanın aç olduğu, servetleri 40-50 milyar dolarlarla ifade edilen sermayedarların var olduğu bu dünya, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin eseridir. Dünya ölçüsündeki üretim insanların gıda ihtiyacını karşılamaya yeter de artar bile. Buna rağmen milyonlarca insan yetersiz besleniyor, milyonlarca ise açlıktan ölüyor.

Açlık yoksulluğun ve vahşetin olmadığı dünyanın adıdır sosyalizm!

Emek sömürsü, açlık ve yoksulluğun temelidir. Emek sömürsüne dayalı kapitalist sistem ayakta kaldıkça, kitlesel açlık ve yoksulluk kaçınılmaz hale gelir. En genel tanımıyla, milyarlarca insan emeğinin ürettiğine bir avuç teklin el koyması, insanlar ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar, ne kadar üretirlerse üretsinler, açlık ve yoksulluğu büyütmekten başka bir işe yaramaz. Büyüyen zenginlik yoksulluğun da büyümesini getirir. Bu, kapitalizmin temel bir yasasıdır.

"Kâr, daha çok kar" üzerinden işleyen kapitalizm, açlık ve yoksulluğun temel kaynağıdır. Kapitalizm insanlığın ihtiyaçlarını değil, kapitalistlerin kârlarını temel alan bir sistemdir. Bunun içindir ki, bir yandan devasa bir zenginlik birikirken, öte yandan açlık ve yoksulluk derinleşir. Üretim tüm insanlığın ihtiyaçlarını karşılayacak bir kapasiteye ulaşırken, bu zenginlikleri üretenler bunun sonuçlarından yararlanamazlar. Sosyalizm, kapitalist sistemin bu dengesizliğine son veren sistemin adıdır. Sosyalizm, emek sömürsüne son verir. Sosyalist sistemde üretim kâr için değil, işçi ve emekçilerin gereksinimleri için planlanır. Sosyalizm, üretim araçlarını bir avuç kapitalist sermaye sahibinin özel mülkiyeti olmaktan çıkarır, tüm toplumun ortak mülkiyeti haline getirir.

Kapitalizm daha fazla üretimin daha çok insanı doyurduğu bir sistem değildir. Sermayenin, diğer tekellerle rekabet edebilmek için daha fazla ve daha ucuza üretmek zorunda olduğu, bunu için de işçilerin ve emekçilerin ücretlerini düşürerek, onları yoksullaştıran bir sistemdir. Sosyalizm, pazar için, rekabet için plansız bir üretim ve tüketim faaliyeti içinde, ülke kaynaklarının yok edilmesine izin vermez. İşçi ve emekçilerin ihtiyaçları temel alınarak üretim planlandığı için, tüketilemeyen üretim fazlalarının yarattığı krizler, sosyalist planlı ekonomide yaşanmaz. İşçi ve emekçiler için açlığın olmadığı bir yaşamın ancak emperyalist-kapitalist dünya sisteminin yıkılmasıyla, sosyalizmin kazanılmasıyla mümkün olabileceğinin açık ifadesidir.

Newroz ve Kürt halkının trajedisi!

M. Can Yüce

Kürt halkı yeni bir Newroz'u kutlamaya hazırlanıyor. Bu yıl da Newroz'u, daha önceki yıllarda olduğu gibi yine coşku ve heyecanla, tam da direnişçi özüne uygun kutlayacağından kuşku yok.

Ancak sorun, Kürt halkının direnişçi duruşunda ve potansiyelinde değil. Son iki yüz yıllık tarihine bakıldığında, genel olarak Kürt halkının direnişçi duruşunda bir sorun olmadığı, sayısız bedel ödemekten çekinmediği görülecektir. Sorun, direniş hareketinin önderliklerinin kendisinde, bu öncülüklerle halk direnişinin özü arasındaki derin ve her dönemde biraz daha açılan çelişki ve paradokslarındadır. Yani önderliklerin politik programları, örgütsel ve kişisel duruşları ile halk direnişinin kendisi, onun içsel talepleri her zaman derin çelişkiler içinde olmuştur. Bundan dolayı halkımız, hak etmediği bedeller ödemiş ve ağır yenilgiler, sonuçları on yıllara yayılan tahribatlar yaşamıştır.

Şimdi de durum bundan farklı değildir. Dahası halk hareketinin yaşadığı paradokslar çok daha derin ve etkileri uzun vadeli, bedelleri çok daha ağır olmaktadır. Yaşanan derin paradoksların çok kalın bir yanılsama ve sis perdesiyle örtülü olması, durumu daha da içinden çıkılmaz kılmaktadır.

Kuşkusuz her direniş hareketinin, hele her şeyiyle yok sayılan, dört başı mamur bir inkâr ve imha sistemine karşı direnmenin bedelleri çok ağır olur. Bunlar için doğasında var. Ama gerçekten ödenen bedelleri bu sınırlar içinde değerlendirmek mümkün mü? Direnişin doğru yönetimi, güçlerin doğru harekete geçilmesi ve yerine ve zamanına göre alınması gereken tedbirlerin alınmasından sonra, bütün bunlara rağmen, ödenen bedelleri, yaşanan kayıpları, genel olarak "olayın doğasının gerekleri" bağlamında değerlendirmek mümkündür. Ancak güçlerin genel konumlandırılması ile politik program, politik-askeri strateji arasında büyük dengesizlikler varsa, yaşanan kayıplara, ödenen bedellere "normal" gözüyle bakmak olanaklı değildir.

Özellikle son altı ay içinde Kürdistan'da ve Türkiye'de çok yoğun saldırılar var, kitlesel tutuklamalar, aşağılatıcı sorgulamalar ve yargılamalar var. Tutuklananların içinde belediye başkanları, DTP ve BDP'nin her düzeyde yöneticileri var. Bu tutuklama dalgası son olarak Avrupa ülkelerini de içine aldı. Belçika'da yapılan operasyonda Kongra-Gel'in eski ve yeni başkanlarının da içinde bulunduğu birçok kişi tutuklandı, Roj TV binaları basıldı, yayını durduruldu, paralarına el konuldu.

Bütün bunlar, birbiriyle bağlantılı ve ortak yürütülen bir kampanyaya işaret ediyor. Gerekçeleri ne olursa olsun, bu saldırı ve tasfiye kampanyalarının hiçbir meşruiyeti ve haklılığı olamaz; son derece haksız, saldırganca bir yaklaşımın ürünleridir. Bu yaklaşımları reddetmek, kınamak ne kadar gerekli ve kaçınılmazsa, aynı şekilde bu haksız uygulamaların hedefi olan halkımızın mahkûm edildiği, tabi olduğu politikaları eleştirmek, bu konuda bir "iç hesaplaşma" sürecinin gelişmesine önayak olabilecek sorular sormak da bir o kadar gerekli ve yurtseverliğin kaçınılmaz bir gereğidir.

Soru şu: Bu kadar ağır bedeller bir kader mi? Daha da önemlisi şu: Ne uğruna, hangi politik hedef ve talepler için? Bağımsız, özgür veya federal, özerk Kürdistan için mi? Yoksa teslimiyetten başka bir şey olmayan "demokratik Türkiye ulusunun bir parçası olarak kimliğinin tanınması" talebi için mi? Ya da

bütün bu bedeller, tek bir kişinin bireysel tercihleri, yaşamı ve eğilimleri için mi? Bu soruların yanıtlarını aydınlatacak daha önemli bir soru da şu:

Çok kapsamlı saldırılar var, peki senin duruşun, tedbirlerin, dost ve düşman tanımların, bunların stratejik planlanması, bunun da bağlandığı politik programın nedir? İçinde bulunduğun "düzen", bir "savaş düzeni" mi? Yoksa başka bir şey mi? Peki, sen her şeyinle buna göre mi konumlanıyorsun, yoksa başka türlü mü?

İmralı Partisi'nin politik programı, affedilerek düzene kabul edilmedi. Ama buna karşılık içinde bulunulan durum ise esas olarak "savaş düzeni". Aslında bir yanda savaş düzeni var, bir yandan da teslimiyetçi programın getirdiği "rahatlık ve düzen içi" düzen ve çalışma tarzı var.

Bir, politik program ile mücadele yöntem ve genel konumlanış arasındaki uçurum;

İki, dost ve düşman kavramlarının yitirilmesi, olduğu gibi politik stratejiye yansımış, bu da genel konumlanış ve duruşu belirler hale gelmiştir.

Üç, savaşa denk düşmeyen taleplerin varlığı, var olan savaş "düzeninin" de bir askeri stratejiden yoksun olmasını koşturmuştur.

Bir yanda "savaş düzeni", bunun her kesim, dost ve düşman tarafından böyle algılanması; ama öte yandan tam da buna uygun olmayan bir konumlanış, bir mücadele ve örgütlenme biçimi; işte bu derin çelişki halkımızın günümüzde yaşadığı temel paradoksa ve temel trajediye işaret etmektedir. Yaşadığı sonuçsuz, politik bir getirisi olmayan kayıpların en büyük nedeni de bu çelişki ve paradoksun kendisidir.

İmralı Partisi "savaş düzeni" içinde olmakla övünür, bunun politik rantını elde etmek için, özellikle iç iktidarını güçlendirmek için bu durumu sonuna kadar kullanır. Ama gerçekte buna uygun bir dost ve düşman tanımı, buna dayanan bir politik stratejisi yoktur. Kongra-Gel, TC yasalarına göre PKK'nin bir devamı, hatta kendisi olarak tanımlanır ve her zaman cezalandırma konusu yapılır. Yine bu örgüt Avrupa tarafından "yasadışı" ilan edilir. Ama eski ve yeni başkanları Avrupa'da açıktan açığa yaşamakta bir sakınca görmezler. Ama zamanı geldiğinde yine bu ülke hükümetleri tarafından tutuklanırlar. Avrupa, NATO, TC ve diğerleri "kendi işlerini" yapıyorlar. Sen onlara göre "suçlu", "terörist"sin! Onların politik gerçekliği bu. Peki, senin bu konuda dost ve düşman tanımının net mi? Yine kendini "savaş düzenine" mi göre

konumlandırıyorsun, yoksa "barış" kodlu teslimiyet çizgisinin rehabetiyle mi hareket ediyorsun? Yanıtlanması gereken soru budur! Ya savaşıyorsun, buna göre bir politik, örgütsel, mücadelesele ve yaşamsal bir duruş sergilersin, yoksa savaşla oynadığın zaman, ya da onun içini boşalttığın zaman ayaklar altında ezilmekten kurtulamazsın!

Şimdi yaşanan bu değilse nedir?

"NATO Operasyonu"dur, çok yönlü tasfiye hareketlerine konu edildi, gibi değerlendirmeler yapmanın bir anlamı yok! Yapılması gereken, kendini tepeden tırnağa gözden geçirmek ve kayıpların en genel anlamda ciddi, tutarlı politik bir program, yaşanan gerçekliğe denk düşecek bir politik ve askeri stratejik çizgiden yoksun olmaktan kaynaklandığını bir an önce tespit etmek olmalıdır. Olmalıdır, ama bunu kim yapacak? İmralı mı, yoksa gözlerini ve ruhlarını daha ilk günden itibaren İmralı'ya mutlak olarak teslim etmiş olanlar mı, yani Kandil ve diğerleri mi?

Bunlar, bu gerçekliği görmek ve ona göre bir tutum geliştirme konumunda, gücüne ve daha önemlisi iradesine sahip değillerdir, bu, çok açık! Ancak halk ve gerçek talepleri özgürlük ve sözcüğün gerçek anlamında eşitlikten yana olan, bundan aşağısını kabul etmeyen halkımız ve yurtseverler içinden geçmekte olduğumuz süreç üzerinde düşünmek, temel paradoksları görmek ve bunu aşmaya dönük bir tartışma sürecini başlatmak durumundadırlar. Sorulması gereken soru son derece basit ve yalındır:

"Düşman güçler, kendi politikasını icra ediyor; peki, biz ne yapıyoruz?"

Direnış bayramımız Newroz'un öngününde bu acı gerçeklere, bir parça da olsa dokunmak, elbette kaçınılmaz olmakla birlikte, acı veriyor! Hak edilmeyen kayıplar, politik olarak boyun eğişi duruşlar ve bunun hemen hemen bir halkı teslim alır noktaya gelmesi acıdan başka bir şey vermez. Dahası bunun görülmemesi çok daha büyük bir acı...

Her şeye rağmen Newroz umut ve coşku bayramı, bir direniş gündür! Mazlum'un direnişinde ifadesini bulan büyük bir direniş destanıdır! Ne Newroz, ne de onun yaratıcısı bu halk teslim alınamaz!

Mazlum Doğan ve diğer Newroz şehitleri ölümsüzdür!

Halkımızın büyük direniş bayramı NEWROZ kutlu olsun!

Bijî Newroz!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamalarının ardından...

İleri çıkışın eksiklik ve zaaflarına yüklenmek ihtiyaçtır!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü birçok ilde gerçekleştirilen eylem ve etkinliklerle kutlandı. 8 Mart'a sahip çıkan devrimci-ilerici güçlerin örgütlediği eylemler dışında reformist-feminist-liberal çevreler de eylemler gerçekleştirdi. Bazı sendikalar da 8 Mart'ı eylem ve etkinliklerine konu edildi.

Son 5 yılın ardından bu yıl gerçekleşen eylemlerde reformistler ve devrimci-ilerici güçler arasında yaşanan politik ayrışmanın netleştiği tüm açıklığıyla görüldü. Bu yıl tüm bileşenler, 8 Mart'ın tarihsel anlamına, sınıfsal özüne dair yapılan iç tartışmaları geride bırakarak kendi bildikleri yoldan yürümüş oldular. Bu açıdan 8 Mart'ın içeriği ve politik anlamı üzerinden yaşanan saflaşma ve netleşme konusunda geçen yıllara göre bir mesafe alındığını söyleyebiliriz.

Reformist-feminist çevrelerin gerçekleştirdiği "erkeksiz" 8 Mart eylemlerinde ise bileşenin ağırlığı Demokratik Özgür Kadın Hareketi oluşturdu. Kürt hareketinin gerek kadın kitlesiyle gerekse de politik olarak damgasını vurduğu eylemlere reformist-feminist çevrelerin katılımı sınırlı oldu. Sendikaların tablosu da çok farklı olmadı. Bu yıl, geçen yıllara göre 8 Mart'ı daha fazla gündemlerine almış görüneler bile hem 8 Mart'ın örgütlenmesi sürecinde, hem kadın sorununun sınıfsal eksende işlenmesi, hem de kadının örgütlenmesi ve mücadelede öne çıkması bakımından kadın sorununa yaklaşımlarında esasa ilişkin bir değişiklik yaşanmamıştır.

Devrimci-ilerici güçler tarafından gerçekleştirilen devrimci 8 Mart kutlamalarında ise, 8 Mart'ın 100. yılı olmasından kaynaklı kadının çifte sömürsü ve ezilmişliğinin yanısıra, TEKEL Direnişi şahsında kadınların mücadeledeki yeri ve özgürleşmesi öne çıkarıldı. Birçok ilde gerçekleşen eylemlerde kürsü, direnişçi kadın işçilerin sözlerini söylediği ve mücadele çağrılarını yükselttiği yerler oldu.

Ancak bu yılın gösterdiği bir başka olgu ise, devrimci 8 Mart eylemlerine hem katılım, hem de güçlü bir ön çalışma bakımından yaşanan zayıflıktır.

Komünistler, bundan önceki yıllarda yaptıkları değerlendirmelerde tarihsel ve sınıfsal özüne uygun 8 Mart kutlamalarının yanısıra, kitlesel bir 8 Mart'ın örgütlenmesinin önemine işaret etmiş, güçlü ve etkili bir ön çalışmanın ihtiyacına vurgu yapmışlardı. 2008 yılında yapılan değerlendirmede yaşanan ayrışma ve saflaşmanın tarihsel önemine işaret ettikleri gibi, 8 Mart'ın örgütlenmesine ilişkin yaklaşımı da ortaya koymuşlardı:

"Bugünkü koşullarda 8 Mart vesilesiyle politik açıdan önemli olan, kurulu düzendeki kadın sorununu etkili bir propaganda ve ajitasyon vesilesi olarak kullanabilmek, sorunun anlamına, kapsamına ve çözümüne ilişkin temel devrimci düşünceleri, daha çok da devrimci şiar ve istemler olarak, başta işçiler olmak üzere emekçilerin geniş katmanlarına taşıyabilmektir. Fakat yazık ki solun önemli bir kesimi 8 Mart'ı önceleyen süreçte bunu bile yapmamakta ya da bu doğrultuda yasak savma kabilinden pek az şey yapmakla yetinmektedir. Böyle olunca 8 Mart'ın esas ağırlığı, kısa ön hazırlığı da dahil ilgili gün vesilesi ile yapılan eylemlerle sınırlı kalmaktadır. Bu yıl da sonuç farklı olmamıştır doğal olarak." (8 Mart'ın tanıklık ettiği ayrışmanın ilkesel anlamı ve politik önemi,

Kızıl Bayrak, sayı: 2010/11)

Bu yıl, son 5 yıldır sürecin güçlü örgütlenmesi konusunda yaşanan zayıflık geçen yılları da aratır nitelikte olmuştur. 8 Mart çağrısı erken bir tarihte yapılmış, sürecin örgütlenmesine erken bir tarihte başlanmıştır. 8 Mart'ın güncel çağrısına, politik içeriğine, örgütlenme sürecine dair tartışmalar erken bir zamanda tüketilmiş olmasına rağmen geniş kitleleri kucaklamaya çalışan bir planlama yapılamamış, güçlü bir pratik sergilenememiştir. 8 Mart, Devrimci 8 Mart Platformu bileşenleri tarafından tek başına miting gününe indirgenmiş, gerçekleştirilen tüm ön hazırlık çalışmaları ise, bu eksende kurgulanmıştır.

Yaşanan tablonun politik arka planında kuşkusuz 8 Mart'ın öneminin yeterince açığa çıkmaması, devrimci güçlerin kadın sorununa yaklaşımı, güçlü bir sınıf hareketinin parçası olması gereken işçi ve emekçi kadın hareketinin zayıflığı vb. gerekçeler vardır. Esas olarak sürecin örgütlenmesinde 8 Mart'a hak ettiği değer ve önem verilememiştir. 8 Mart'ın gündemleri, toplumsal siyasal yaşamda öne çıkan farklı gündemlerle birleştirilememiştir. Hele ki, 8 Mart'ın sınıfsal ve tarihsel özüne denk düşen TEKEL Direnişi gibi bir gündem varken, bu gündem yeterince güçlü işlenememiş ve 8 Mart'ın sınıfsal özüne uygun kutlama zeminleri de yeterince değerlendirilememiştir. Ayrıca sürecin örgütlenmesinde görev ve sorumluluk bilinci zayıf kalmış ve kolektif bir işleyiş ve çaba ortaya konulamamıştır.

Bahar sürecinin başlangıcı olarak sayılan 8 Mart'ta başta emekçi kadınlar olmak üzere sınıfın diğer bölükleriyle buluşma imkanı da bu açıdan yeterince değerlendirilemedi. Aynı zamanda emek güçlerinin bileşenleri olan sendika, kitle örgütlerinin taraflaştırılması ve katılımı da belli bir sınırlılıkla gerçekleşti. Toplamında bakıldığında kadın katılımının da zayıf olduğu devrimci-ilerici güçlerin kendi dar tabanlarından menkul bir 8 Mart kutlaması gerçekleşmiş oldu.

Kuşkusuz bu tablo içinde sendikaların durumuna da özel bir şekilde değinmek gerekiyor. Kadın

sorununa sınıfsal bakıştan yoksun mevcut sendikal anlayışlar, kadın işçilerin örgütlenmesine yönelik bir çaba içinde olmadığı gibi, 8 Martlar'da ise sadece kadın güçlerine dayanarak yasak savma mantığıyla kadın platformlarının düzenlediği eylemlere katılım sağlamaktadırlar. Aynı zamanda sistematik bir çalışmaya konu edilmeyen 8 Martlar ise, sendika tabanının bilgisinden ve tabana yönelik bir çalışmadan bağımsız olarak kutlanmaktadır.

8 Mart'ın sınıfsal özüne uygun yaklaşan kimi sendikaların Devrimci 8 Mart Platformları'nın örgütlediği mitinglere katılımında da farklı bir durum yaşanmamıştır. Sendikal cepheden de çok sınırlı bir katılım olmuştur. Keza devrimci, ilerici güçler ön sürecinde mevcut konfederasyonlara/sendikalara karşı ideolojik ve politik bir tartışma süreci yaşanmasında da eksik kalmıştır. Tabana yönelik çalışma da o oranda zayıf kalmıştır. Hatta kimi sendikalar sadece imza atmış, kitlesini eyleme taşımak zahmetine dahi girmemişlerdir.

Devrimci ve ilerici güçler 8 Mart'ı içine düşürüldüğü bataktan çıkarmak için son 5 yılda anlamlı bir politik müdahale yapmışlardır. 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal özüne uygun kutlanması açısından anlamlı bir adım atmışlardır. Ancak bu adımın büyütülmesi ve güçlendirilmesi için gereken çabayı göstermekte eksik kalmışlardır.

8 Martlar'ın hem ön sürecinin güçlü örgütlenmesi, hem de katılımı bakımından daha ileriye taşınması için bu duruma bir son vermek gerekmektedir. Önümüzdeki yıllarda en temel görev, 8 Martlar'ın hem tarihsel hem de güncel çağrısını geniş emekçi kesimlere mal edebilmektir. Bahar sürecinin başlangıcı olan 8 Mart'ı başta kadınlar olmak üzere tüm emekçilerin taleplerini haykıracağı bir mücadele gününe çevirmek ve 8 Martlar'ı hakettiği şekilde kutlamak için daha etkili bir çaba göstermektir. Güçlü bir ön hazırlığa dayanarak 8 Martlar'ı tarihsel ve sınıfsal özüne uygun bir biçimde kitlesel eylemlerle kutlayabilmektir.

İstanbul Emekçi Kadın Komisyonları

Tarihin gördüğü ilk işçi iktidarı Paris Komünü 139 yaşında...**“Vive la Commune!”***

2 Aralık 1851 yılında hükümet darbesiyle iktidarı alan Louis Napolyon Bonaparte, ikinci imparatorluğu ilan ediyordu. Fakat Marks'ın deyişiyle tarihte olaylar ilk kez trajedi, ikinci kez komedi olarak yaşanır. İşte Louis Napolyon Bonaparte, bu komediyi bir sonuca bağlamak, imparatorluk iddiasını sözden çıkarıp gerçeğe dönüştürmek zorundaydı. Bu, mevcut Fransa sınırlarının imparatorluk iddiasına göre genişletecek bir savaşı gündeme getirdi.

1870 yılında başlatılan savaş kısa zamanda, Eylül başlarında Fransız ordusunun yenilgisiyle sonuçlandı. Alman orduları Paris'e ilerledi. Bu aşamada halk silahlandı, imparatorluğun sonu geldi ve cumhuriyet ilan edildi. Fakat ilk andan itibaren silahlı halk ile iktidarı almış olan burjuvazi arasında bir gerilim vardı. Bu gerilim Ekim sonunda Blanqistlerin hükümet üyelerini tutuklamalarıyla yeni bir safhaya ulaştı. Fakat ihanetler ve küçük burjuva radikallerin araya girmesiyle bu hamle başarısızlıkla sonuçlandı.

Mart başında Paris'in düşüşü kesinleşti. Bu sırada hükümetin başında Thiers vardı. Thiers burjuvazinin iktidarı için işçilerin silahsızlandırılmasını şart koşuyordu. Fakat işçiler bunu kabul etmediler ve 18 Mart'ta (1871) Belediye binasını ele geçirerek Komün'ün egemenliğini ilan ettiler. İşçilerden ve kent emekçilerinden oluşan Ulusal Muhafız güçleriyle bunu başardılar. Ulusal Muhafız Merkez Komitesi kısa bir süre sonra idareyi Komün'e bıraktı.

Bu aşamadan sonra Versay'da bulunan ve burjuvazinin egemen olduğu “Ulusal Meclis” ile Paris'te iktidarı elinde bulunduran Komün arasında bir iç savaş patlak vermiş oldu.

Marks *Fransa'da İç Savaş'ta* şunları söylüyor: “18 Mart sabahı, Paris şu gökgürültüsü ile uyandı: *Vive la Commune!* Peki ama Komün, burjuva sağduyusunu böylesine tedirgin eden bu sfenks nedir?”

“Başkent proleterleri”, diyordu 18 Mart günlü bildirgesinde Merkez Komitesi, “yönetici sınıfların güçsüzlük ve döneklilikleri ortasında, onlar için kamu işlerinin yönetimini ele alarak durumu kurtarma zamanının gelmiş bulunduğunu anlamışlardır.”

Ama işçi sınıfı mevcut devlet makinesini olduğu gibi almak ve onu kendi amaçları için kullanmakla yetinemez.”

Tarihin gördüğü ilk işçi devleti olan Komün'ü yaratan Komünarlar da devlet makinasını olduğu gibi almadılar. Bu ilk denemede burjuva devlet aygıtından farklı olan yeni tipte bir devletin ilk adımlarını büyük bir yaratıcılıkla attılar. Böylece Ekim Devrimi'ni gerçekleştiren Rusya proletaryasına rehber oldular.

Kısa süre sonra Komün seçimleri yapıldı. Beraberinde siyasal işleyiş ve toplumsal sorunlara ilişkin bir dizi devrimci önlem alındı. Sürekli ordunun lağvedilerek yerine halkın silahlandırılması, belediye meclisinin (komünün) ve tüm memurların seçimlerle belirlenmesi, geri çağırma hakkı, idari görevleri üstlenenlerin ücretlerinin en yüksek işçi ücretini aşmaması, kilise ile iktidar arasındaki her türlü ilişkinin kesilmesi, eğitim hizmetlerinin parasız hale getirilmesi, bilimin işçi ve emekçilerin hizmetine sunulması, borçların durdurulması, kira ödemelerinin durdurulması vb...

Komün'ün merkez yönetiminde Alman ve Polonyalı işçiler de yer alıyorlardı. Çünkü Komün'ün bayrağında, “Komün bayrağı dünya cumhuriyetinin bayrağıdır!” yazıyordu.

Yine Komün belirgin biçimde proleter bir renk taşıyordu, gerek bileşim gerek kararlarıyla...

Komünün yenilgisi 28 Mayıs'ta kesinleşti. Thiers liderliğindeki Versay hükümeti, Prusya ile anlaşma yoluyla esir askerlerin dönüşünü sağladı ve böylelikle Paris Komünü'nün direncini aşacak bir askeri üstünlük sağladı. Bu zamana kadar Versay hükümeti ile Thiers, ikircikli ve uzlaşmaya açık bir tutum izlerken, bu aşamadan sonra saldırgan bir söyleme başvurdu, Paris'e yönelik kapsamlı bir saldırı başlatıldı. Çeşitli hataların yanısıra ihanet ve Prusya'nın desteğiyle Paris Komünü yıkıldı. On binlerce komünar, işçi, kadın, çocuk ayrımı yapmayan gözü dönmüş burjuvazi tarafından katledildiler.

Marks, Komün'ün en büyük hatalarından birinin sınıf düşmanlarına aynı sertlikte yanıt vermemesi olduğunu söylüyordu. Düşmanları Komün'e karşı kıyıca bir savaşı hazırlarken Komün en geniş demokrasiyi uygulamakta ısrar etti. Komün'ün taşra kentlerine ulaşamaması, köylülükle ittifak

kuramaması (burjuva hükümet bunu engellemek için elinden geleni yaptı) ise onun yalnız kalmasına neden oldu. Komün'ün yenilgisinin en önemli nedenlerinden biri buydu.

Öte yandan Komün, Fransız Ulusal Bankası'nı ele geçirerek burjuvaziye karşı etkili bir dayanağa sahip olabileceken bunu yapmadı. Yanısıra, öncelikle Versay'a yönelmek gerekirken, demokratik seçimlerle vakit kaybedildi.

Büyük bir kıyımla ezilse de Komün yaşamaya devam etti. Marks'ın *Fransa'da İç Savaş*'ın sonunda yazdıkları, Komün'ün tarihsel anlamını tüm açıklığıyla ortaya koyuyor:

“İşçi Paris, Komünü ile birlikte, yeni bir toplumun şanlı öncüsü olarak her zaman yüceltilecektir. Şehitlerinin anısı, işçi sınıfının büyük yüreğinde sevgi ve saygı ile korunmuştur. Kıyıcılarına gelince, tarih onları daha şimdiden sonsuz bir teşhir direğine çivilemiştir, ve rahiplerinin tüm duaları onların günahlarını bağışlayamayacaktır.”

* “Yaşasın Komün!”

Meksika'da greve yüzbin kişi katıldı

Meksika'da işçi ve emekçiler hükümetin iş pazarı politikalarını, özel olarak da enerji sektöründeki tensikatları protesto etmek için 16 Mart günü genel greve gittiler. 100 bin kişinin katıldığı greve çağırısı Elektrik İşçileri Sendikası (SME) yaptı.

Meksika'da Cananea kentinde “Grupo minero México” (GMM) maden ocaklarında çalışan madencilerin grevi ise 30. ayına girdi. Maden işçileri patronun ücretlerinin ödenmemesi, işyerine sendikanın sokulmaması ve işyeri güvenlik normlarının dikkate alınmamasını protesto ediyorlar. İşveren son yıllarda işten attığı işçilerin yerine daha düşük ücretle çalıştırdığı işçileri yerleştirmişti.

Madencilerin uzun soluklu ve kararlı grevi tüm ülkede yankısını buldu. Grevi Maden İşçileri Sendikası “Sindicato Nacional de Trabajadores Mineros, Metalúrgicos y Similares de la República Mexicana” (SNTMMSRM) destekliyor.

Bundan kısa bir süre önce işçiler patronun teklifini reddetmişlerdi. Bunun üzerine Meksika İş Mahkemesi grevi “yasadışı” olarak ilan etti. Polisin madenleri boşaltmak için grevci işçilere saldırı tehdidi de sürüyor. Maden İşçileri Sendikası haklı davaları için greve giden ve devletin tehditleri ile karşı karşıya bulunan 1.200 maden işçisi ile dayanışmaya çağırıyor.

Protestolarınız için adres:

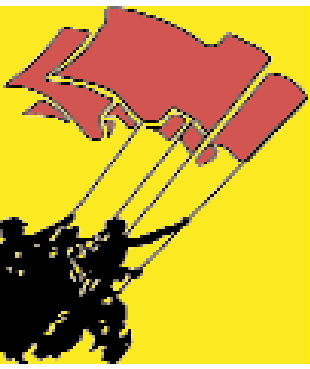
felipe.calderon@presidencia.gob.mx

gobierno.digital@funcionpublica.gob.mx

administrador@congreso.gob.mx

javierlozano@stps.gob.mx

Mücadele Postası

“Kusur doğada”ymış!

İstanbul’da 9 Eylül 2009 günü yaşanan sel felaketinde servis aracındayken boğularak yaşamını yitiren 8 kadın işçinin ölümüyle ilgili davada hazırlanan bilirkişi raporunda işçilerin ölümünde kusurlu olarak ‘doğa’ bulundu.

Sanıklardan Pameks patronu Mehmet Cevdet Karahasanoğlu’nun tali derecede 8’de 3, İdare Müdürü Ferit Göncü’nün ise 8’de 1 oranında kusurlu bulunduğu, kusurun 8’de 4’ünün doğal afetten kaynaklandığı bildirildi. Kapitalizmin bir cinayetine faturası daha doğaya çıkarıldı.

İstanbul’da yaşanan sel felaketinde Pameks Tekstil’de çalışan 8 kadın işçinin servis aracında mahsur kalmalarına neden olarak ölümlerine sebebiyet verdikleri gerekçesi ile 3 sanığın yargılanmasına Bakırköy 4. Ağır Ceza Mahkemesi’nde devam edildi.

Hazırlanan bilirkişi raporunda, 8 kadın işçinin içinde mahsur kalarak öldüğü aracın, personel taşımak için değil, yük nakline uygun olduğu belirtildi. İşyeri sahibi Mehmet Cevdet Karahasanoğlu’nun servis işine uygun araç sağlaması, idare Müdürü Ferit Göncü’nün de aracı servis işinde kullanılmaması gerektiğinin belirtildiği raporda, aracın şoförü Mehmet Oğur’un talimat gereği hareket ettiği ve alabileceği bir tedbir bulunmadığı anlatıldı. Raporda, olayın meydana geliş şekli itibarıyla doğal afetin ciddi oranda etkisi bulunduğu belirtildi.

Kadın işçilerin ölümlerindeki sorumluluğun aslan payı felaket olarak tanımlanan “doğal afete” yüklense de, sözkonusu olan, insanlığın en büyük felaketi olan kapitalizmdir. Ve bu raporla bir kez daha Pameks patronu şahsında burjuvazi ve onun düzeni aklanmıştır. Yağan yağmurun sel felaketine dönüşmesine sebep olan kapitalizm ve Pameks patronu daha fazla kar için işçilerin sağlıklı ulaşım hakkını gaspediyorsa suçluyu uzakta aramaya gerek yoktur.

Kadın işçilerin ölümünden kentlere ayırdığı sınırlı kaynakları yoksulluğu ve sefaleti gizlemek üzere kullanıp alt yapıyı önemsemeyenler sorumludur. Milyonları burjuvalar için harcayanlar, onların yaşam alanlarını lale bahçelerine çevirmek için kullananlar suçludur. Bunlarla beraber üç kuruş fazla para vermemek için işçilerini mal kasasında taşıtan Pameks patronu suçludur.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

Yüksekova’da Newroz ateşi yakıldı

Kürt halkının özgürlük mücadelesinin simgesi olan Newroz kutlamaları Hakkari’nin Yüksekova ilçesinde 17 Mart günü başladı.

BDP Eşbaşkanları Gülten Kışanak ve Selahattin Demirtaş, BDP Eşbaşkan Yardımcısı Emine Ayna, BDP milletvekilleri, kapatılan DTP’nin Genel Başkanı Ahmet Türk, siyasi yasaklı Diyarbakır eski Milletvekili Aysel Tuğluk, Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir, Van Belediye Başkanı Bekir Kaya, Maxmur ve Kandil’den gelen Barış ve Demokratik Çözüm Grubu üyeleri, yabancı heyetler, çevre il ve ilçe belediye başkanları ve KESK Kadın Sekreteri Songül Morsümbül de alanda yer aldı.

Gece boyunca havai fişek gösterilerinin yapıldığı ilçede, Newroz alanı polis ve tertip komitesi üyeleri tarafından detektörlerle tarandı. Geniş “güvenlik önlemleri”nin alındığı alanın üzerinde sık sık helikopter uçuşları gerçekleştirildi. “Newroz bir efsanenin bir halkın yaşamında yeniden yaratılmasıdır”, “Sema, Ronahi ve Berivanların ruhuyla, direnen özgürlük militanlarının Newroz’unu kutluyoruz”, “Yüceltilen değerlerin altında yatan milyonların emeğidir: Newroz”, “Cıwan bi germahiya agirê Newrozê roja xwe silav dikin” pankartları göze çarptı. Üzerinde dev Newroz yazısının bulunduğu meşale alanın ortasına dikildi.

Saldırılarıyla sindirmek istiyorlar!

DDSB’li eğitim emekçisi olan Deniz Gücenmez’e düzen güçleri tarafından yapılan tacizler nedeniyle 17 Mart günü İHD’de bir açıklama gerçekleştirildi.

Açıklamada DDSB adına yapılan konuşmada, saldırıların münferit olmadığı, sınıf hareketinin yükselmeye başlayan dönemlerinde, sınıf düşmanlarının almış olduğu politik bir tavır olduğu vurgulandı. Yaşanan olayın, bir insanın hayatına sahip çıkma olayı kadar önemli olduğu söylendi.

Açıklamada Gücenmez’in çevresindeki kişilerin sürekli olarak aranarak rahatsız edildiği ifade edildi. Bunun bir baskı yöntemi olduğunun söylendiği açıklamada, bu saldırılara karşı DDSB’nin mücadele edeceği vurgulandı.

Saldırıların yeni olmadığını söyleyen Gücenmez, birleşik mücadelenin önemine vurgu yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TEKEL’e destek eylemi okuldan attırdı

Sermaye devletinin TEKEL direnişine verilen desteğe tahammülsüzlüğünün son örneği İstanbul Çekmeköy Mehmetçik Lisesi’nde yaşandı.

26 Şubat Perşembe günü TEKEL işçilerine destek eylemi yaptıkları için 24 öğrenciye soruşturma açılmıştı. İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü’nün kararı ile öğrencilerin tümünün okulla ilişkisi kesilmiş oldu.

Karar, Mehmetçik Lisesi yönetimi tarafından 16 Mart günü öğrenci velilerine duyuruldu. Tasdiknameleri verilen öğrencilerin hangi okullara kayıt olabileceği hakkında bilgi verilmedi. Açıklamada sadece, velilerin isterlerse İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü ile bu konuyu görüşebilecekleri söylendi.

Karara öğrenci velileri büyük tepki gösterdiler. Kararı eleştiren veliler durumun hukuki takipçisi olacaklarını vurguladılar.

İzmir’de Liselilerin Sesi satışı

İzmir Devrimci Liseliler Birliği, 13 Mart Cumartesi günü, Alsancak’ta stand açarak Liselilerin Sesi dergisinin satışını gerçekleştirdi.

2 saat süren dergi satışı boyunca ticari eğitim, eleme sınavları ve katsayı oyunları DLB’liler tarafından sesli ajitasyonlarla teşhir edildi. Liseliler haklarına sahip çıkmaya ve mücadele etmeye çağrıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

VIVE
LA
COMMUNE

**Tarihin gördüğü ilk işçi iktidarı
Paris Komünü
139 yaşında...**